Ára 1 forint

XIII. évfolyam 21. szám.

1957.

Ludas Matyi

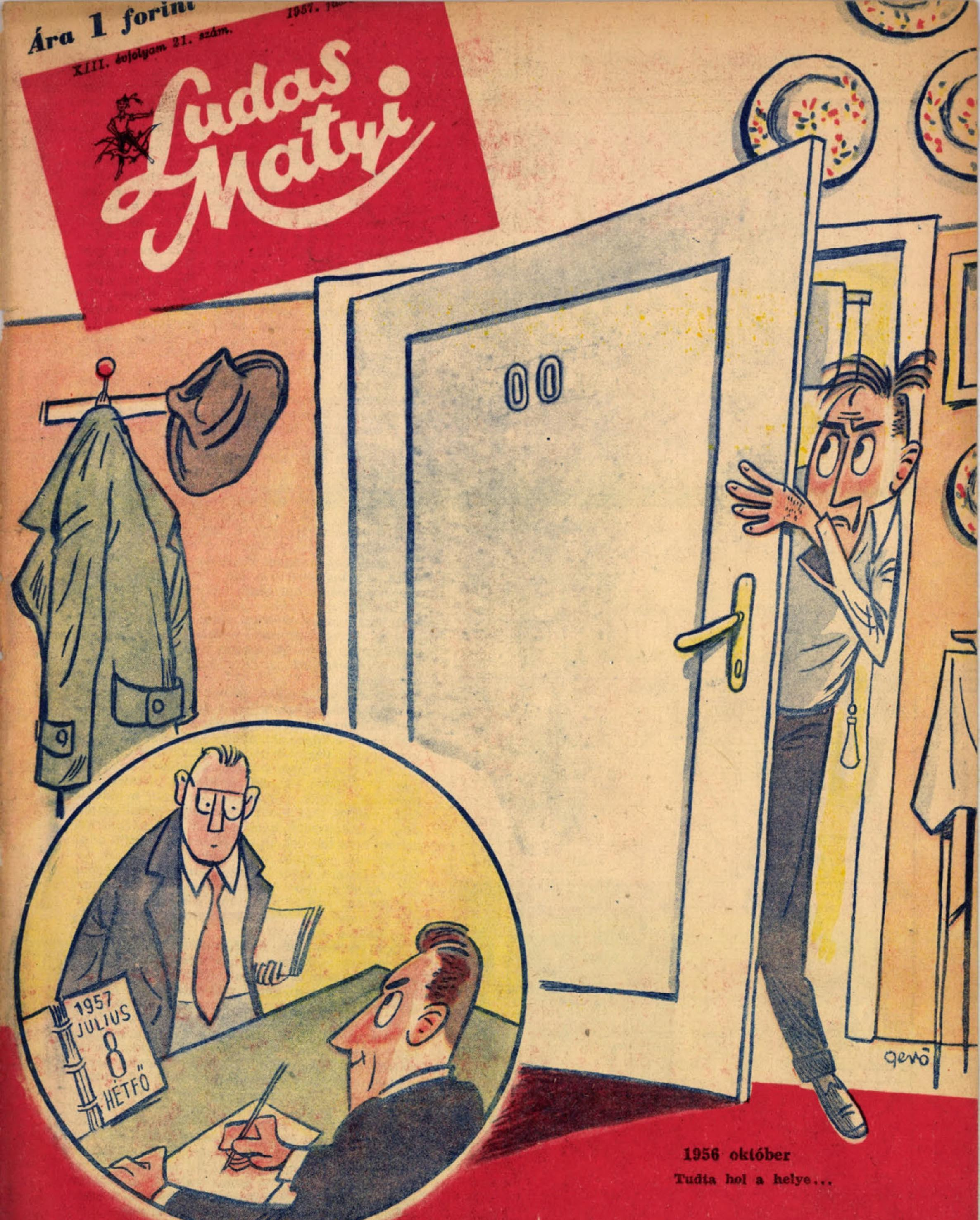
00
1957
JULIUS
8
HÉTFŐ
gerő

1956 október

Tudta hol a helye...

1957 július

— Gratulálok az előléptetésedhez!
— Hja, öregem, én tudtam, hogy októberben hol a helyem!

Gerő Sándor rajza

Külpolitikai helyzetkép

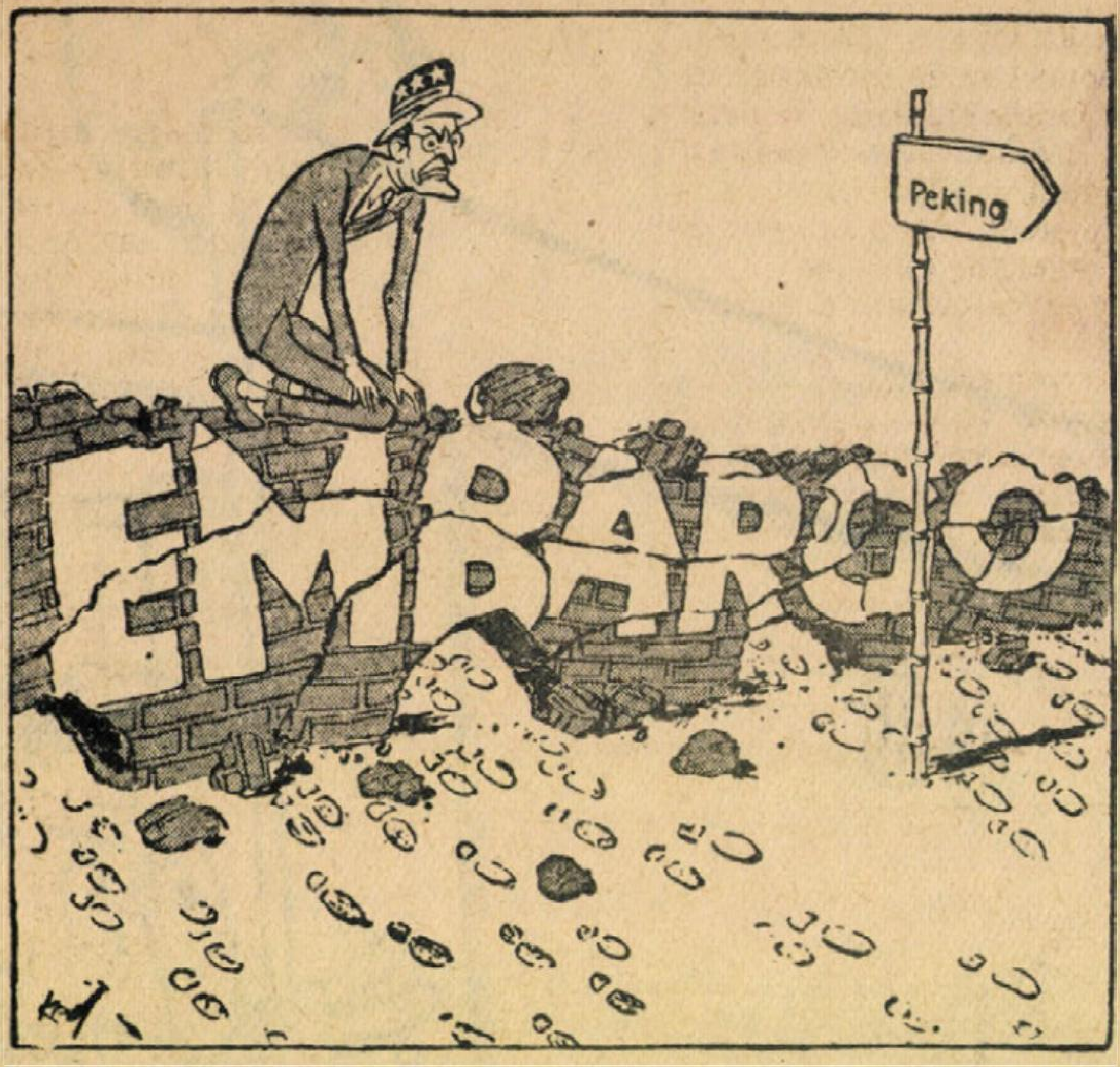

(Beier-Red rajza a Neues Deutschlandból.)

Uncle Sam: Egy kicsit repedezik az én kínai falam . . .

KASSO: VILÁGHIRADÓ

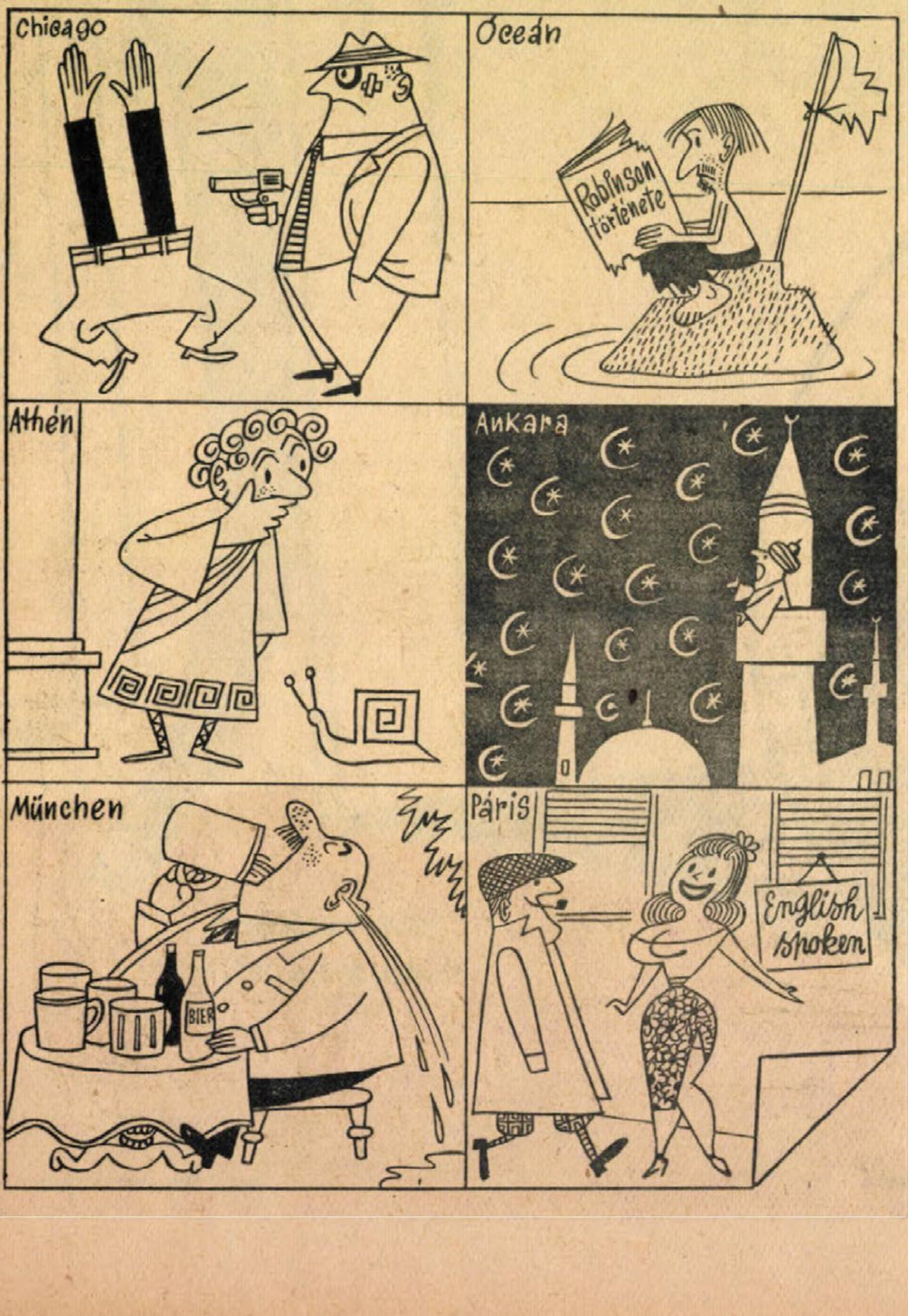

Kávéfőzőszűrőbetét

Valamelyik nap elromlott a házi kávéfőzőgépünk. A gépben van egy kis alumíniumszűrő, az görbült el helyrehozhatatlanul. A feleségem azt mondta, hogy ha jövök hazafelé, ugorjak be egy üzletbe és vegyek egy ilyen kávéfőzőszűrőbetétet, az lesz a legegyszerűbb. Ez úgy hangzott, mintha mondjuk macedóniai Nagy Sándornak csak úgy foghegyről odavetette volna a felesége, hogy „Sanyikám, ha majd jössz hazafelé, ugorj be Gordiusba és oldd meg azt a csomót . . ." Az ilyen bevásárlási ügyekben meglehetősen pesszimista vagyok, de titokban tartom. Tehát csak annyit kérdeztem, hol árulják az ilyen izéket, mire feleségem megjegyezte, hogy azt ő sem tudja pontosan, valami „vill" vagy „rád" vagy „ért", legjobb lesz, ha bemegyek az első üzletbe ahol vasakat, drótokat meg efféléket látok a kirakatban.

Nem akarom az olvasó kíváncsiságát feleslegesen csigázni, előre megmondom, nem kaptam kávéfőzőszűrőbetétet. Nem is erről akarok beszélni, hiszen ebben nem találtam semmi meglepőt. Előfordul, hogy az ember venni akar valamit, mert nagyon kell neki, de nem kap, mindenütt azt mondják: nincs. Eddig rendben is van a dolog. Én inkább arról a lelki folyamatról akarok beszámolni, amely bennem végbement, amíg egy elgörbült kis pléhdarabkával jártam az üzleteket ezen a szomorú délutánon. Eleinte még élt bennem valami remény; arcom bizalmat sugárzott, léptem délceg, hangom közvetlen volt, egy szabad ember férfias baritonja. De, Úristen! mivé zsugorodtam már a harmadik üzletben, görbe gerincű, szánalmas alakká, aki félrehajtott fejjel, könnyben úszó szemekkel járul a pult elé, s miközben reszkető ujjakkal nyújtja előre a horpadt pléhdarabot, ajka alázatosan nyöszörgi:

— Kéremszépen . . . kávéfőzőszűrőbetét . . . kéremszépen . . .

De minél alázatosabb lettem én, annál ridegebbek és elutasítóbbak lettek a válaszok. Még élénken emlékezetemben él annak a jóvágású fiatalembernek a képe, aki meglátva, hogy közeledek kezemben a végzetes pléhdarabbal, már öt lépésről mosolyogva nemet intett a fejével, mire én úgy kotródtam el, mint a koldus, akinek azt mondták: „jöjjön pénteken!" Ez talán a hetedik üzlet volt és már akkor azon sem csodálkoztam, hogy a fiatalember határozottan örül annak, miszerint nem tud nekem kávéfőzőszűrőbetétet adni. Akkor már semmin sem csodálkoztam, csak fásultan jártam tovább kálváriámat s már éppen azon gondolkoztam, hová akasszam fel magamat, amikor egy nyájas kartársnő, talán a tizenkettedik üzletben, így felelt kérdésemre:

— Sajnos nincs . . .

Ez a „sajnos" szó, mint mennyei manna hullt elkeseredett szívemre. Tehát mégis van ember a földön, aki nem örül annak, hogy én negyven fokos melegben, egy görbe pléhdarabkával kezemben végigstrabancolom a várost! Mégis érdemes élni! Hálából azonnal abbahagytam a kávéfőzőszűrőbetét utáni kutatásomat és elhatároztam, hogy egész hátralevő életemet az emberek meggyőzésének fogom szentelni: nem érdemes barátságtalannak és ridegnek lenni, mert visszakapjuk. Az a pincér például, aki három nappal ezelőtt egy étteremben azt mondta nekem reggel, hogy „hálistennek nem tartunk tejes kávét", bizonyára azért volt olyan istentelen, mert előző nap nem kapott kávéfőzőszűrőbetétet. Én azt ajánlom, vegyünk példát a nyájas kartársnőről és legalább sajnáljuk, ha nincs valami. A magam részéről előre is megígérem, ha valaki hozzám fordul, hogy mondjak valami szellemeset, mert már régen szeretne egy nagyot kacagni — így fogok válaszolni:

— Sajnos, nincs humorom. De tessék benézni a jövő hét végén, talán akkor majd lesz . . .

Gádor Béla

A kacsalábon forgó kastély

Büszke hegyormon épült Vencel Jenő telepvezető kacsalábon forgó kastélya. Az építkezéshez szükséges anyagokat a telepről lopta, s amikor ez már megvolt, ellopott néhány teherautót, szakmunkást, egy teljes rigmusbrigádot és egy munkavédelmi felelőst. A kacsalábat az üzemi konyhából emelte el.

Így épült a gőgös Vencel-kastély, amelyben a telepvezető kartárs élte az egyszerű emberek mindennapi életét. Innen járt be reggelenként hosszú, csukott fekete kocsiján a munkahelyére. Ha nem tartózkodott otthon, bevonták a kastély tornyáról a lobogót.

— Bizonyára túlórázik, szegényke! — mondták a környékbeli népek, ha még késő este sem látták a zászlót fennen lobogni.

Mindene megvolt Vencel kartársnak, mégsem volt boldog. Sokszor látták elgondolgozva sétálni a mellvéden, vagy szomorúan, mozdulatlanul ülni a madárcsicsergéssel teli függőkertben. Éjjelenként nem jött álom a szemére és mint egy kísértet járkált szobáról-szobára. Néha egy-egy csöndes éjféli órán, megszólalt a lelkiismerete:

— Kartársam! Te nem tudod, mi az a szocialista tulajdon?

Egy napon aztán már nem bírta tovább. Leült az íróasztalához és remegő kézzel, elferdített kézírással, névtelen levelet írt sajátmagáról és viselt dolgairól a Főközpontba. Amikor kedvenc apródjával postára adatta a levelet, megkönnyebbült. Azon az éjszakán aludt először nyugodtan reneszánsz stílusú mennyezetes ágyában.

Néhány hónap múlva kürtszó jelezte, hogy ellenőrök érkeztek a várkapu elé. Vencel parancsára kinyitották a kaput, s az ellenőrök betódultak.

— A telepről jövünk! — kiáltották egymás szavába vágva. — Minden a legnagyobb rendben!

Vencel kartárs elsápadt. Erre nem számított. De nem adta fel a harcot. Bűnhődni akart. Körülvezette vendégeit a kastélyban, majd solymászni ment velük. Este fényes garden-partyt adott a tiszteletükre.

Az ellenőrök remekül érezték magukat. Kivilágos-kivirradtig mulattak: üveges táncot jártak az asztal tetején és a kiszállási díjukat ráragasztották a füstös homlokára.

Másnap reggel sírva búcsúztak el.

Vencel Jenő kétségbeesetten nézett utánuk. Tovább kellett kínlódnia a lelkiismeretével. Hiába akarta felvidítani a házi bolondja, egy mosolyt sem tudott az arcára csalni. A házi igricét sem hallgatta végig, aki lantpengetve, kántálva adta elő legfrissebb értesüléseit a leszerelési konferenciáról és a nemsokára kapható ipari újdonságokról.

Végre aztán eszébe jutott egy mentő-ötlet.

Előleget kért a Főközponttól, aztán rendkívüli segélyt, aztán előleget, aztán szakszervezeti segélyt, majd megint előleget és panaszos leveleket írogatott, hogy anyagi gondokkal küzd.

Végül megsokallták a Főközpontban a sok macerálást és utánanéztek a dolognak. Minden kiderült. Vencelt elbocsátották, később letartóztatták.

Néhány nappal később egy jószimatú újságíró jelent meg a telepen és megkérdezte az egyik ellenőrt:

— Hogy jöttek rá ezekre a disznóságokra?

A következő választ kapta:

— Tudja, először az lepett meg minket, hogy Vencel nem tudott kijönni a szép kilencszáz forintos fizetésből... Holott azelőtt olyan jól megélt belőle!...

Mikes György

AZ ÖRÖK SZINÉSZ

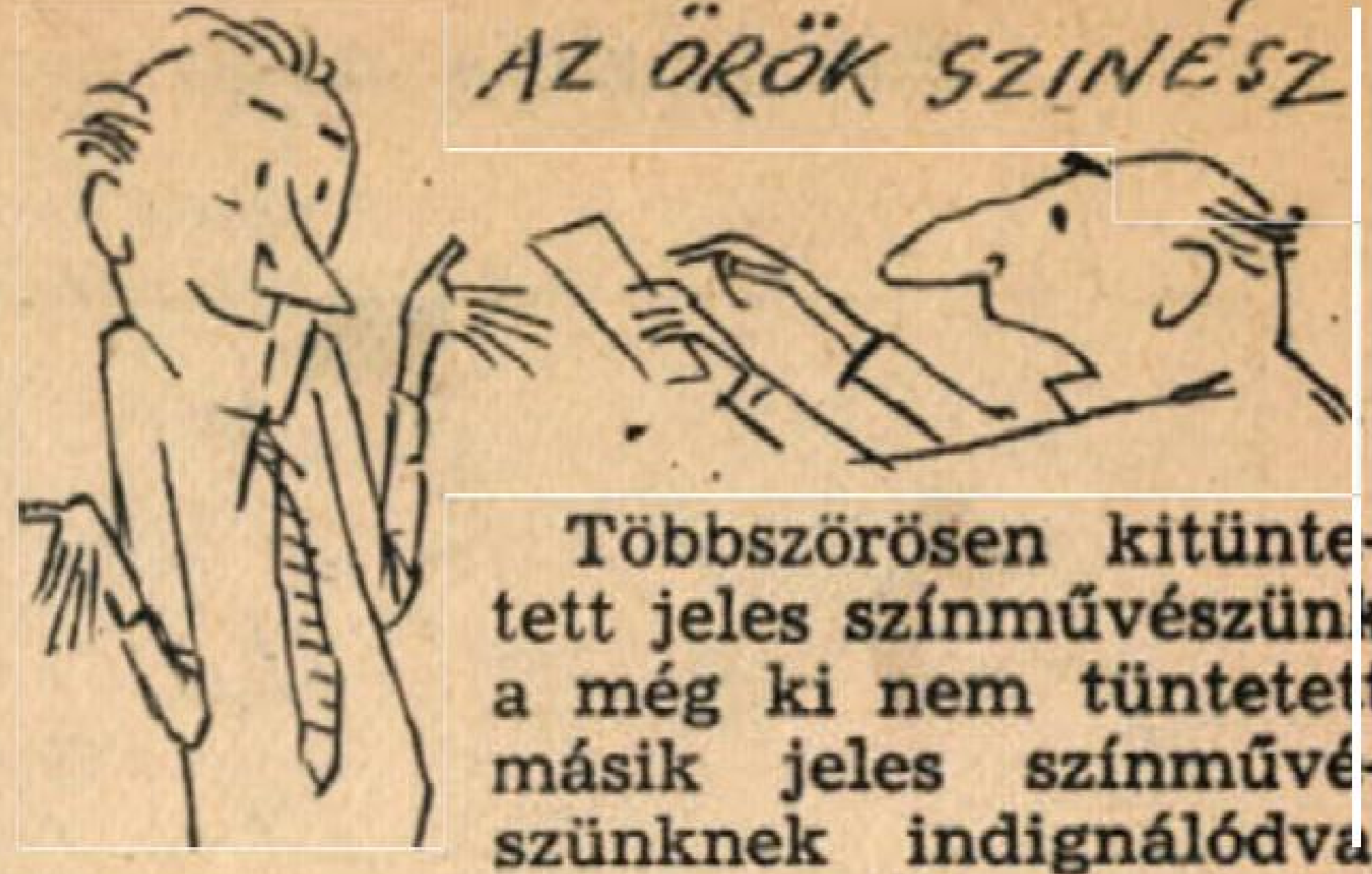

Többszörösen kitüntetett jeles színművészünk a még ki nem tüntetett másik jeles színművészünknek indignálódva, vörösre gyúlt arccal, fogai közül préselve a méltatlankodó szavakat, ezt mondta:

— Mit szólsz, hogy X érdemes művész lett??!

Mire a még ki nem tüntetett művész ezt válaszolta:

— Nézd, én azt is el tudtam viselni, hogy te lettél érdemes művész.

Hivatalokban is tapasztalható

Sándor Károly rajza

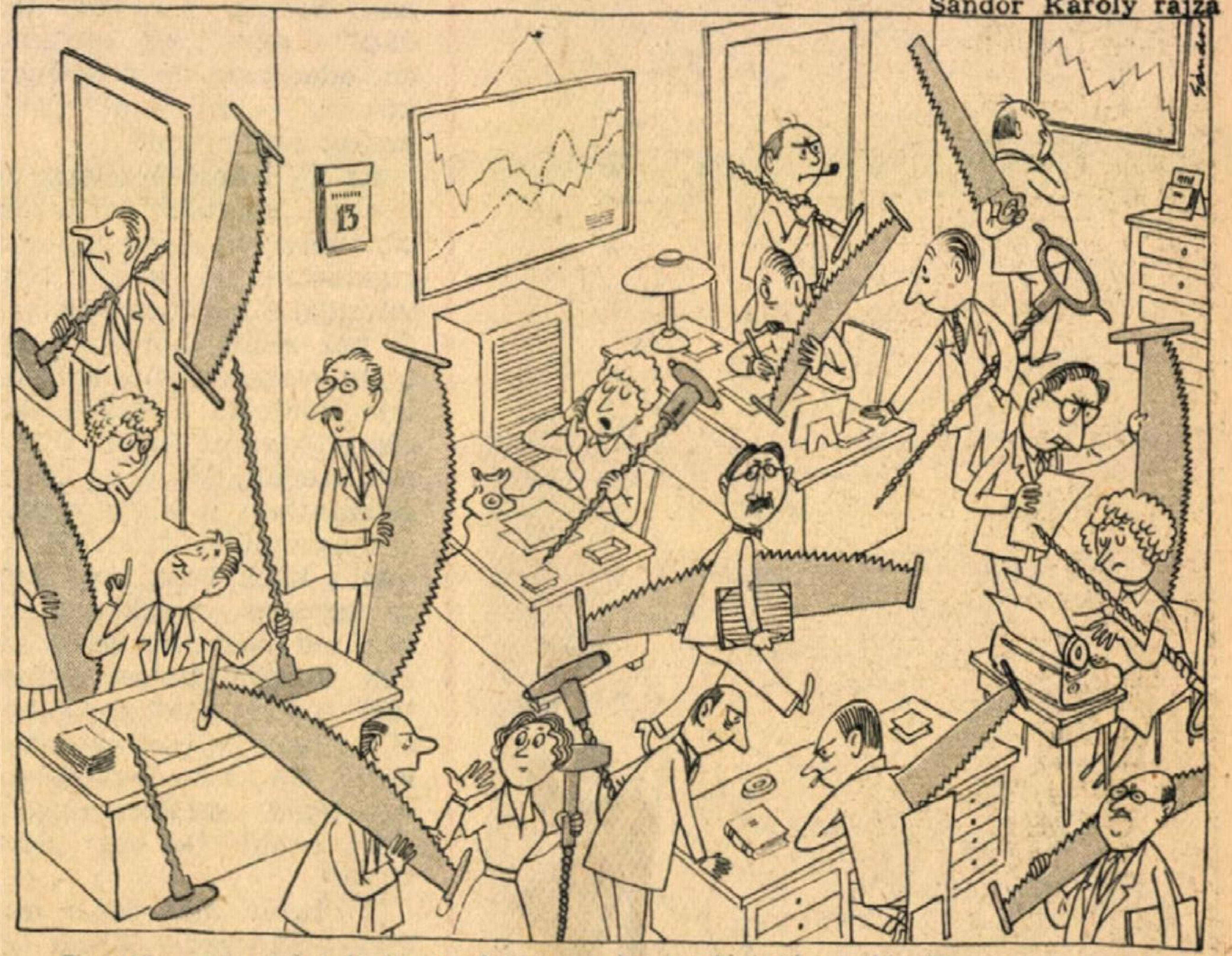

Egyelőre nincs konkrét eredmény a leszerelési tárgyalásokon a hagyományos fegyverzet ügyében.

Kép a jövőből

Várnai György rajza

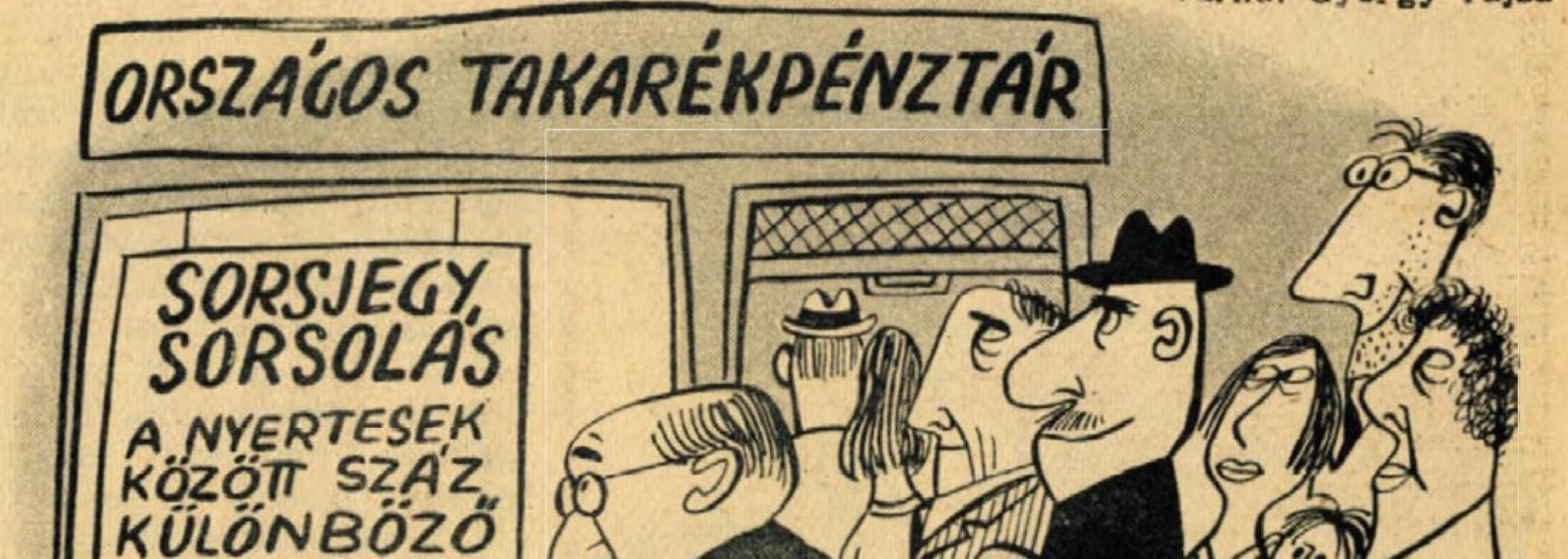

Betakarítás után

Pusztai Pál rajza

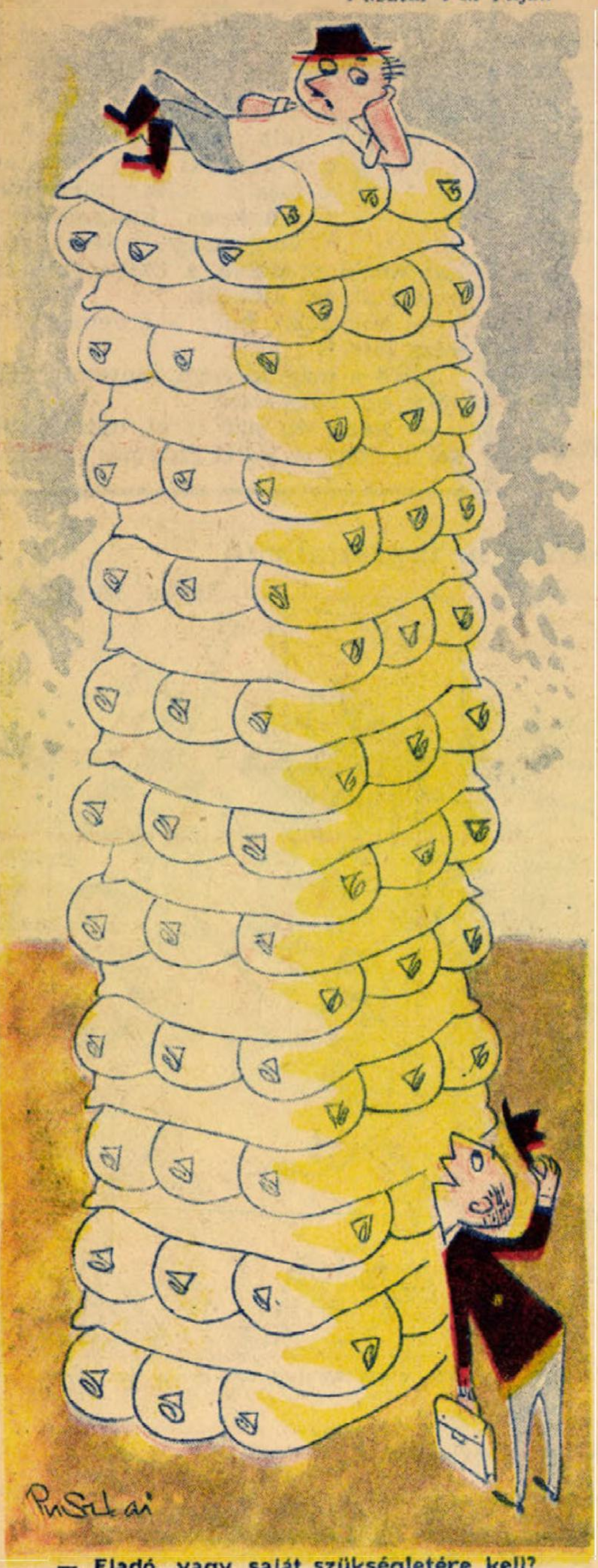

— Eladó, vagy saját szükségletére kell?

Gyanús

Várnai György rajza

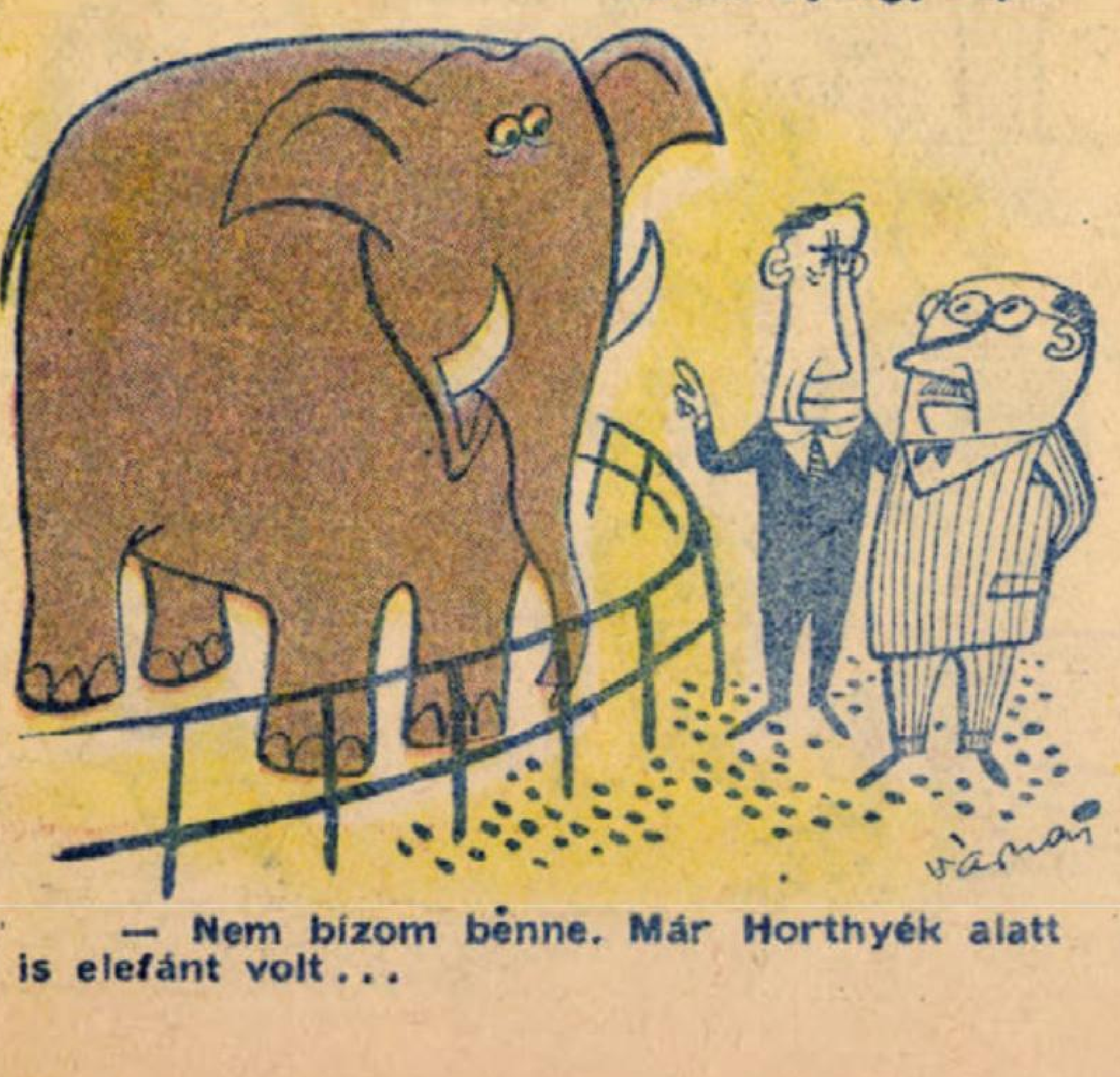

— Nem bízom benne. Már Horthyék alatt is elefánt volt...

Pesti tudósítóinktól

MINDIG nagy megbecsüléssel figyelem a mozielőadások szünetében a reklámfilmeket. Mert könnyű zenés vígjátékot, társadalmi drámát, történelmi tragédiát írni. Tessék színvonalas, mulattató, tanulságos reklámfilmet alkotni. Shakespeare könnyen megírta Hamletet, de tetszett volna neki örökbecsű módon kidomborítani azt, hogy nincsen párja a Hannibál borotvapengének. A régi szép időkben a filmművészet segítségével mélyen belevésődtek az ember agyába az ilyen halhatatlan idézetek: „Bútort csak Royalnál végy, Baross utca harmincnégy!" Továbbá: „Három szó csupán: Sírkőt Lőwynél Budán!" Vagy: „Az életemet azt odaadom, de a Steiner-kekszet — azt nem!" Lehet ezeket elfelejteni?

Az új iránti érzékkel figyeltem legutóbb azt a reklámfilmet, amelyen egy férfi izgatottan fel, s alá sétál virággal a kezében egy épülő ház előtt, miközben egy tégla vészesen közeledik feléje felülről, a szabadesés rég elfogadott fizikai törvénye szerint. Majd az utolsó pillanatban a tégla megáll a megrémült férfi feje fölött, s közli vele, hogy még az egyszer megkegyelmez neki, de most már aztán igazán kössön balesetbiztosítást. A férfi boldogan rohan el, nyilván balesetbiztosítást kötni. Ha aztán legközelebb egy tégla szétloccsantja a fejét, sebaj: be van biztosítva!

S ezután mit kell már csak beszerezni? Sírkőt Lőwynél Budán!

EGY BARÁTOM kifejtette, hogy a legokosabb Budapesten, itthon nyaralni. Ez a legkényelmesebb, legszebb, legkevésbé fárasztó. Talán egyedül a változatosságot nem biztosítja. De ezen is lehet segíteni: az évből 50 hetet másutt kell eltölteni, s akkor 2 hét üdülés idehaza nemcsak kényelemmel, hanem az újszerűség, a változatosság ingerével is hat.

ÚJ ITALT szeretnék forgalomba hozni nyáron, csak még nem sikerült végleges nevet találnom számára: Vagy kátrányízű szörp vagy szörpízű kátrány lesz a neve.

(f. l.)

Elég baj!

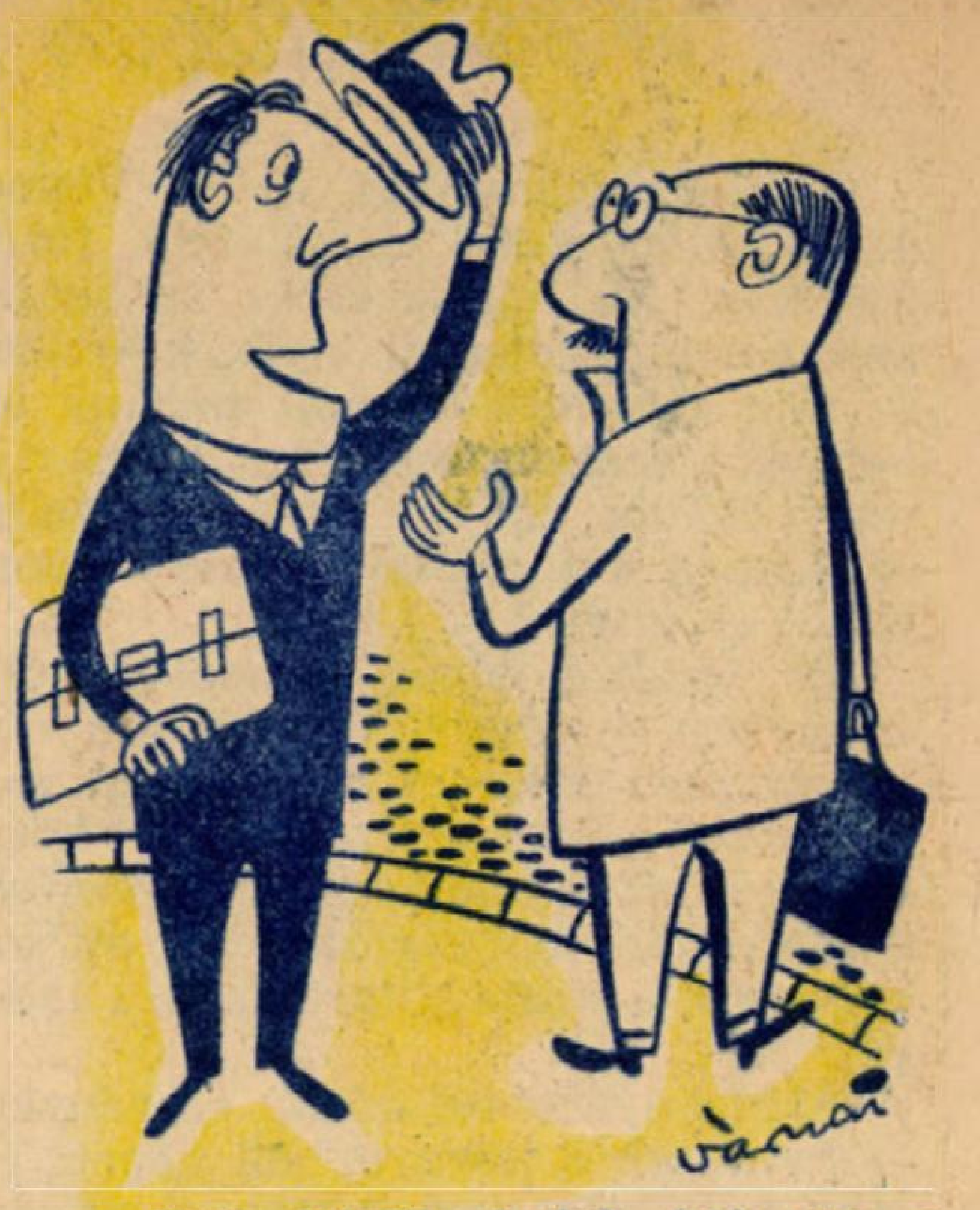

— Nem tetszik tudni, hol van a Karinthy Frigyes utca?
— Hogyne tudnám. Sehol!

Perlon az perlon

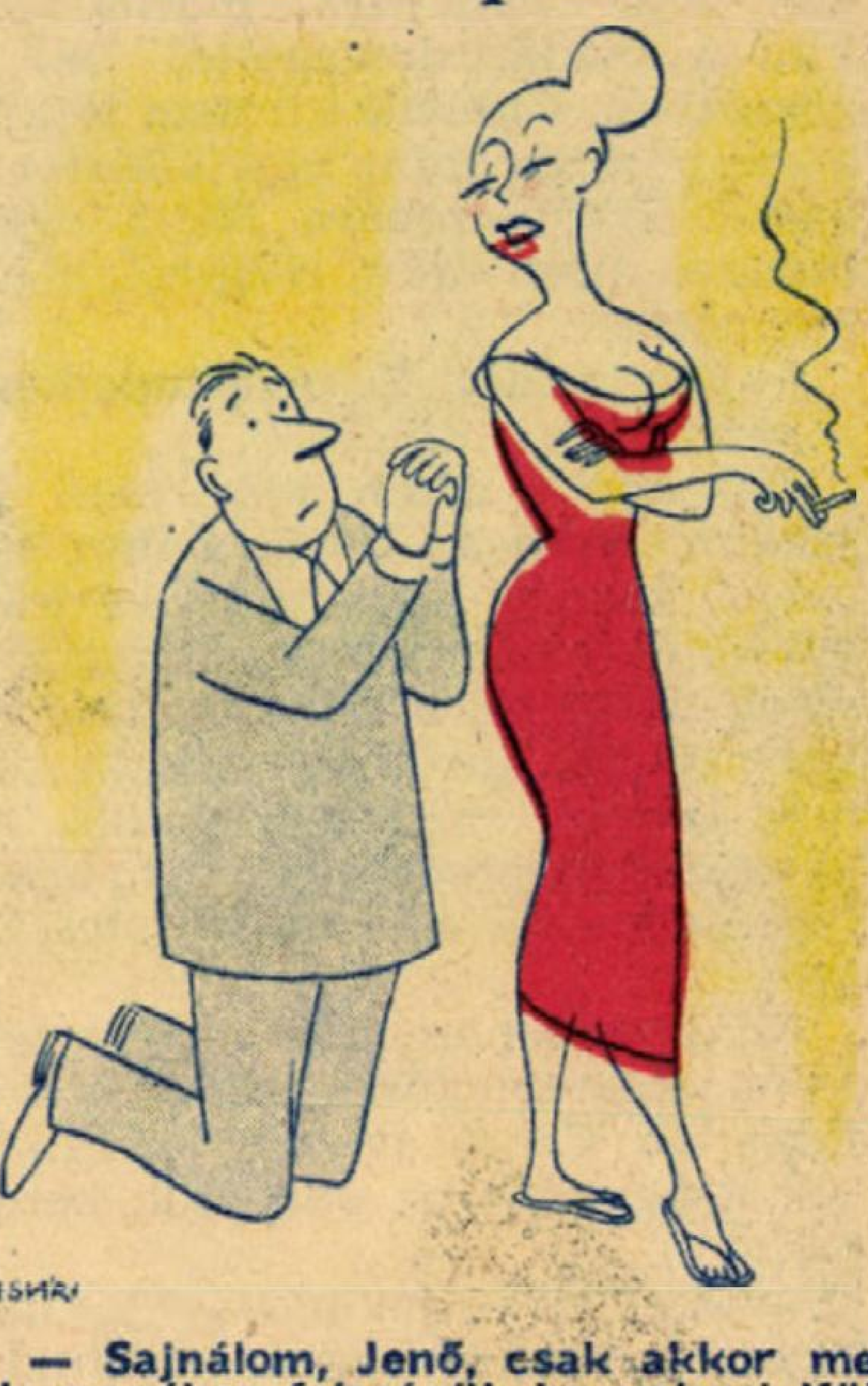

— Sajnálom, Jenő, csak akkor megyek magához feleségül, ha valami Külker-vállalathoz megy dolgozni...

A plakátragasztó ötlete

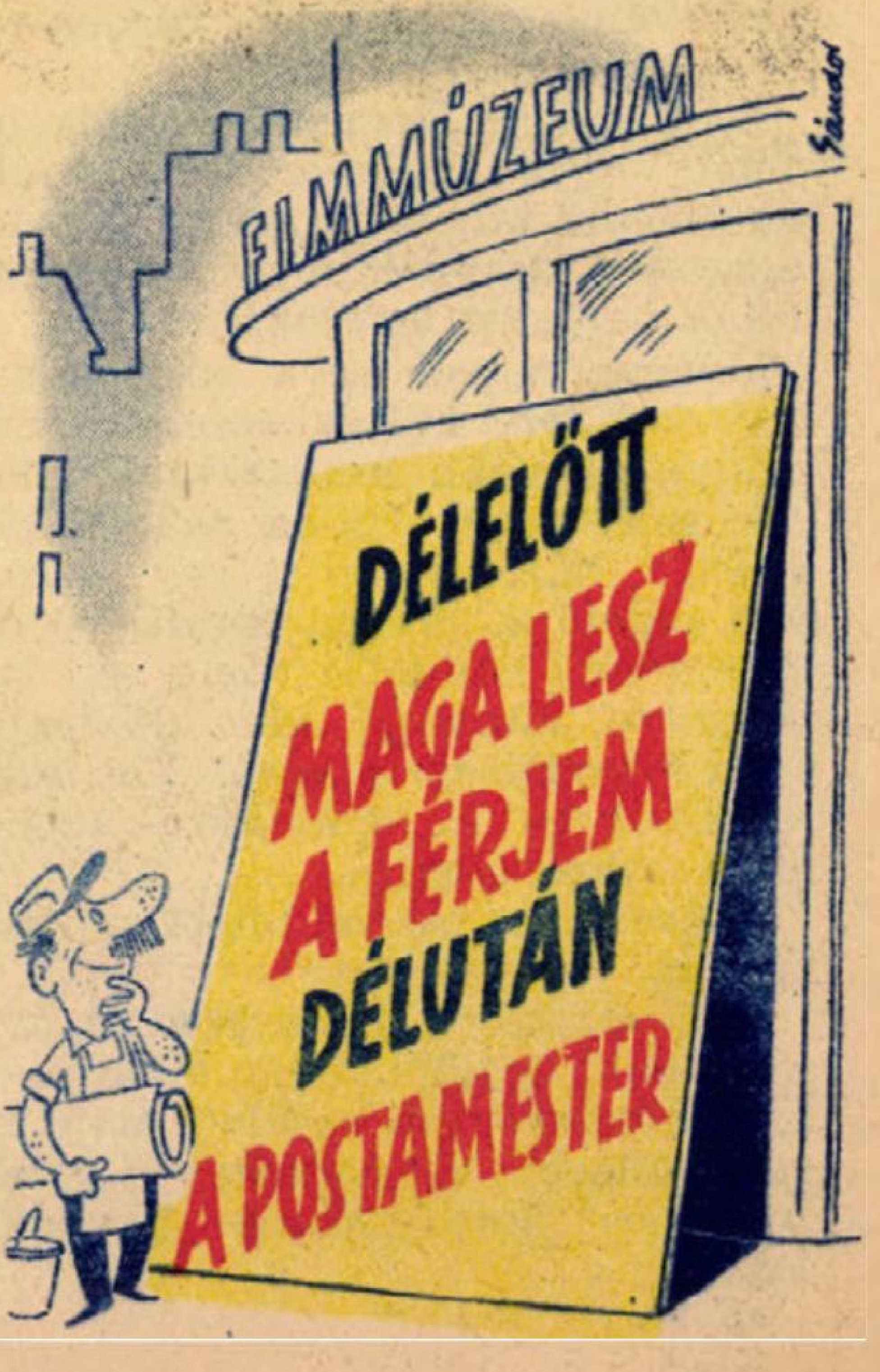

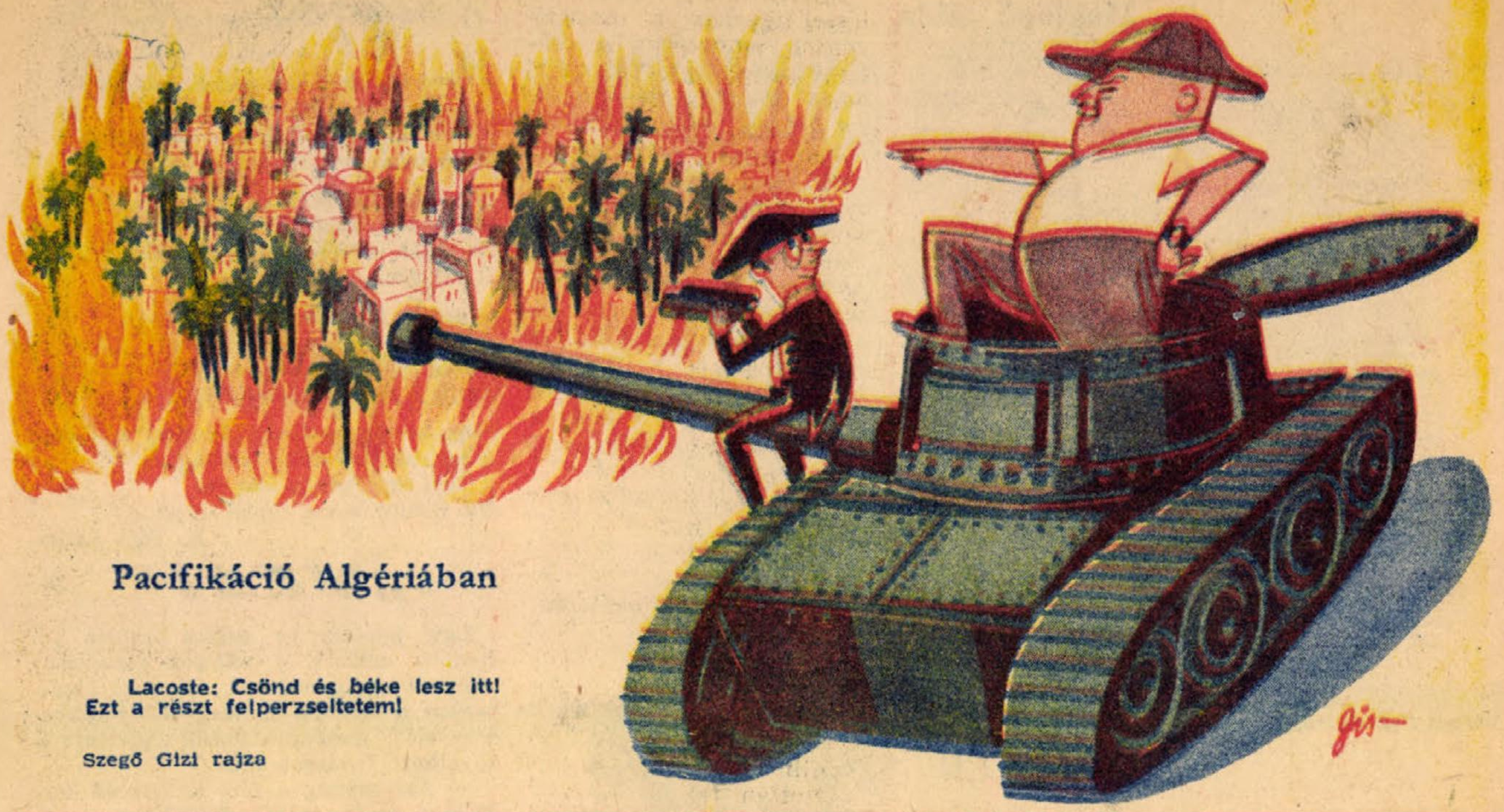

Pacifikáció Algériában

Lacoste: Csönd és béke lesz itt! Ezt a részt felperzseltetem!

Szegő Gizi rajza

Anglia harcol a dohányzás ellen

Sándor Károly rajza

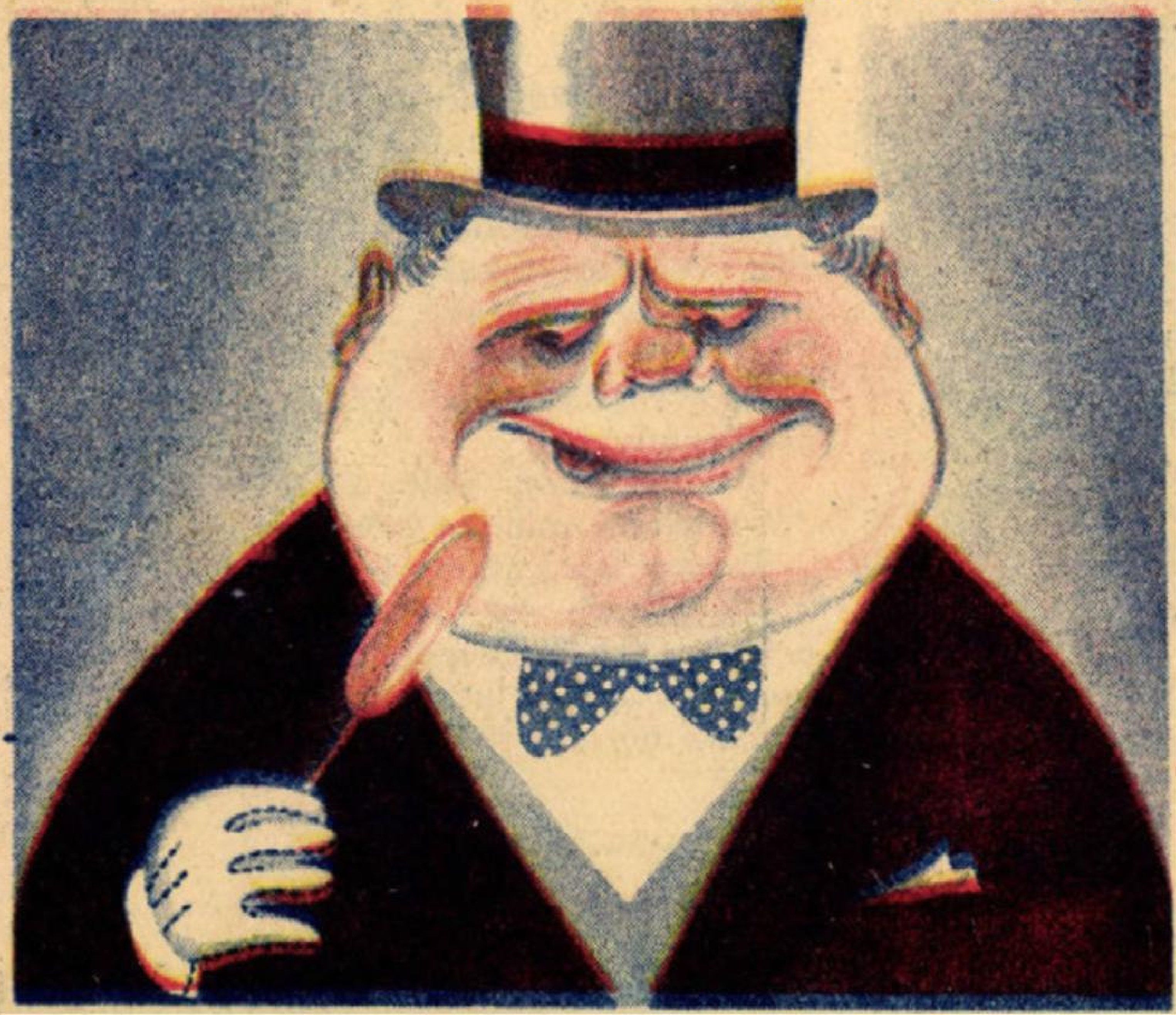

Winston Churchill, az ő elmaradhatatlan nyalókájával

Irodalmunk új pozitív hőse?

Réber László rajza

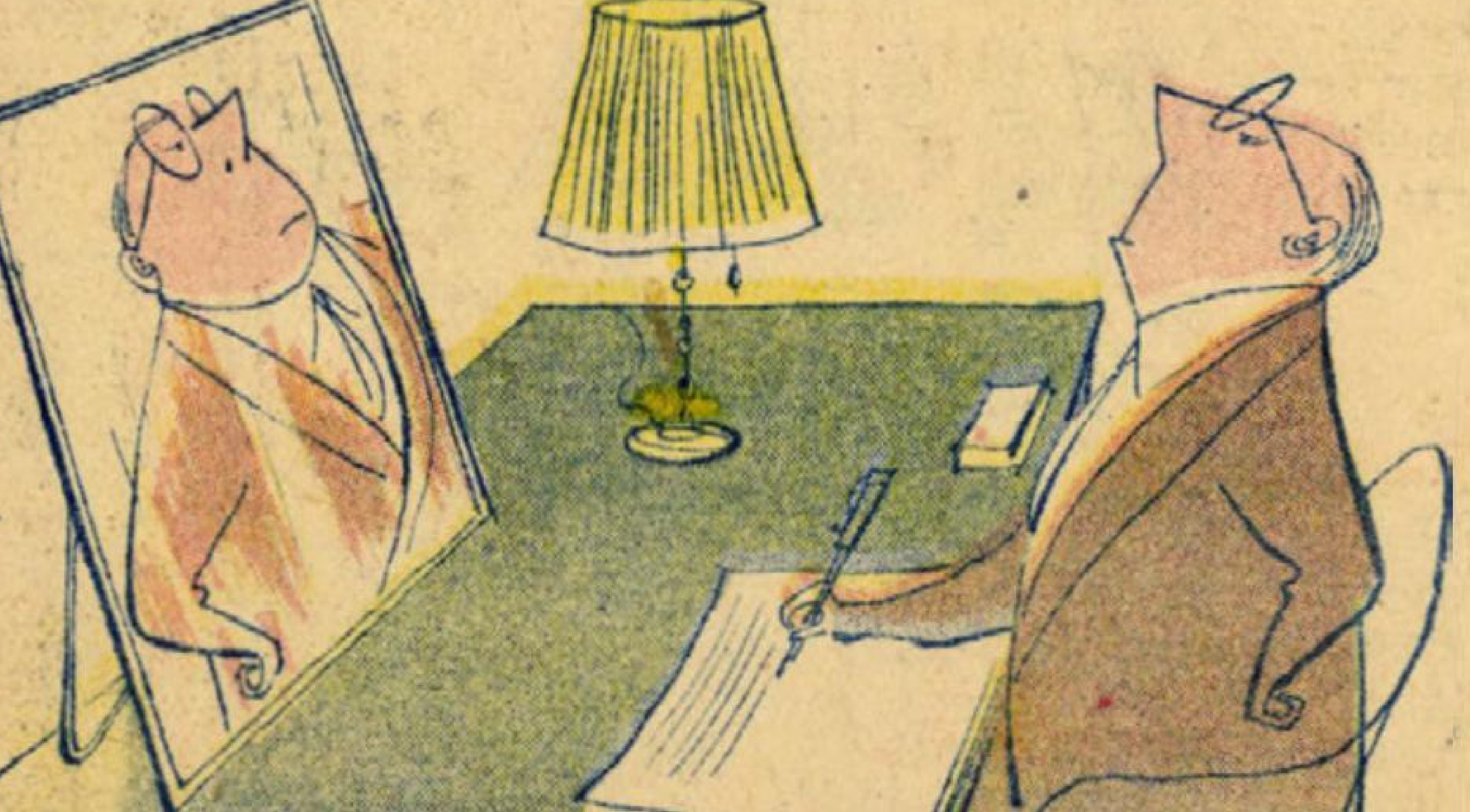

Az író író

Idegorvosnál

Vasvári Anna rajza

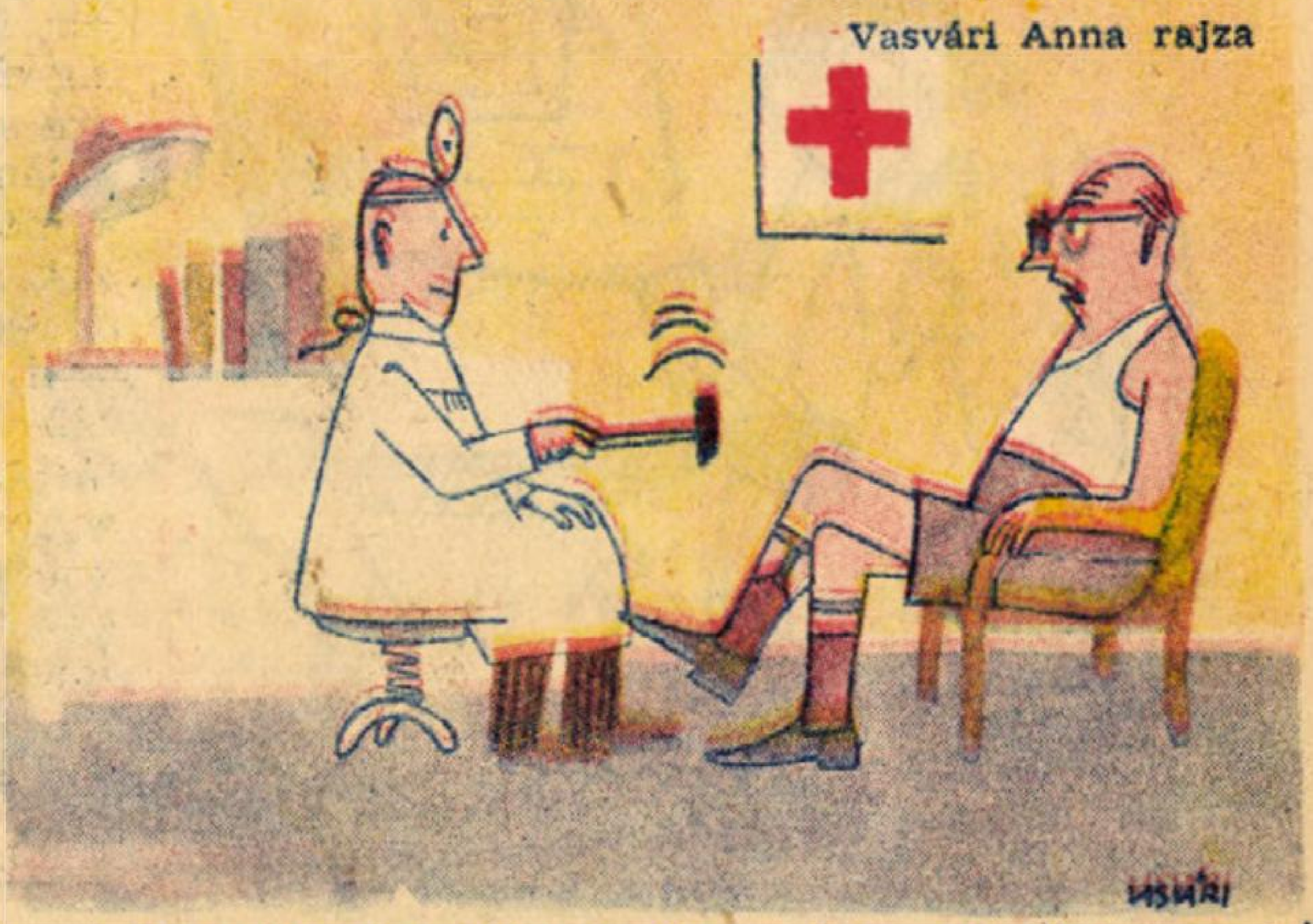

— Egy pillanat, most megnézem, hogy ideges-e ...
— Felesleges doktor úr. Vezető állásban vagyok.

Éjféli párbeszéd

Schwott Lajos rajza

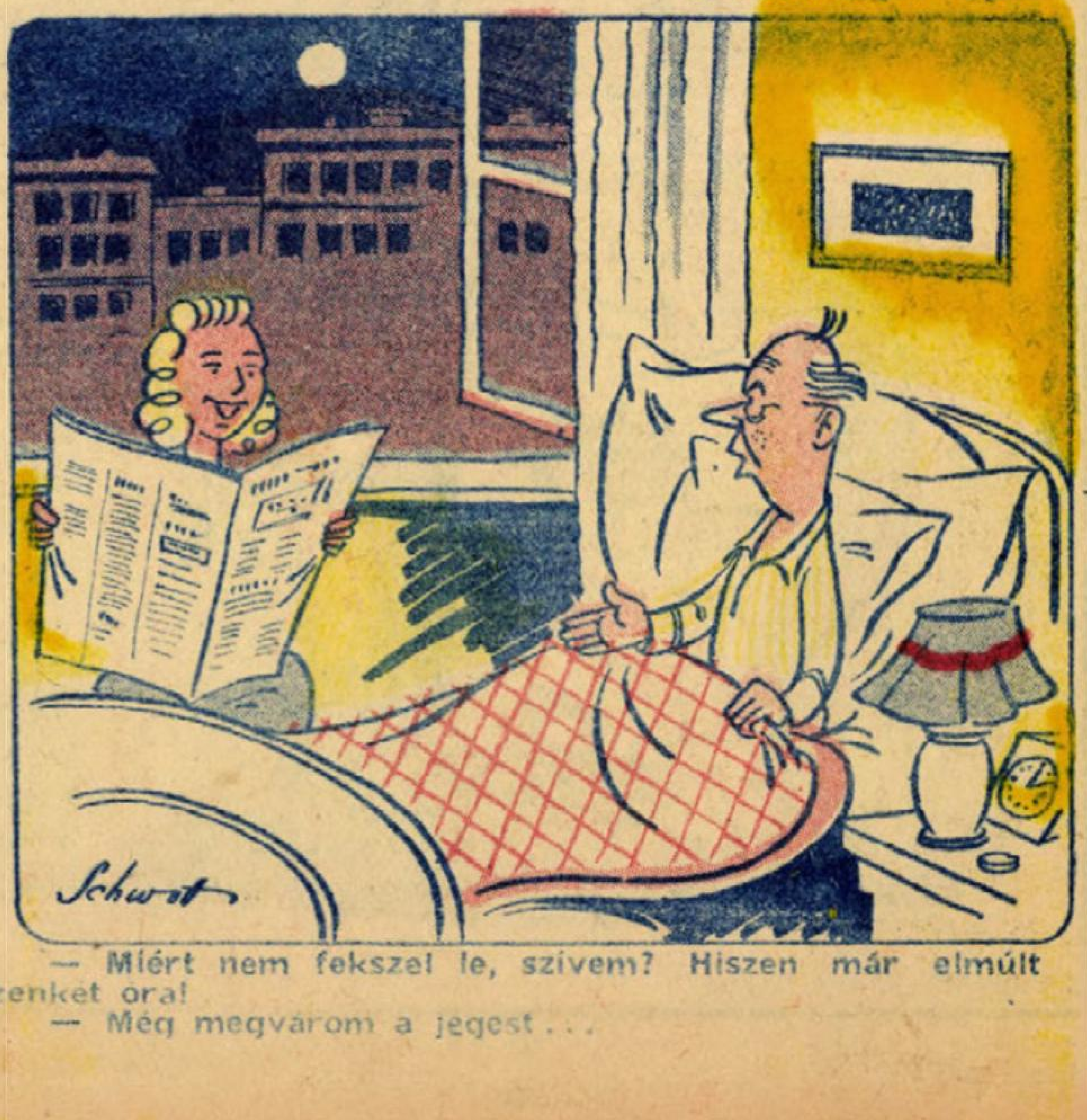

— Miért nem fekszel le, szívem? Hiszen már elmúlt tizenkét óra!
— Még megvárom a jegest ...

Meglepő tábla

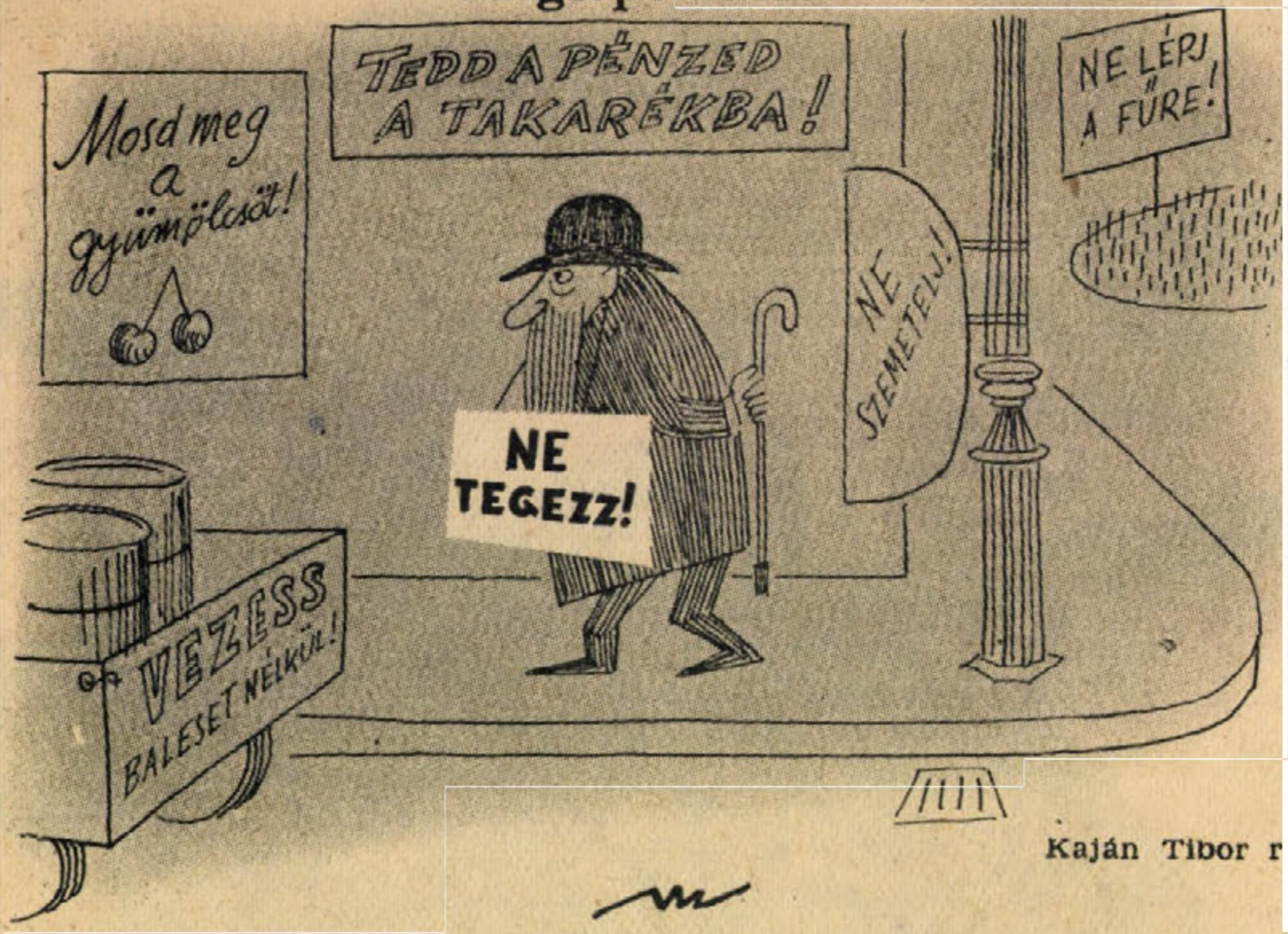
Mosd meg a gyümölcsöt!
TEDD A PÉNZED A TAKARÉKBA!
NE LÉPJ A FŰRE!
NE SZEMETELJ!
NE TEGEZZ!
VEZESS BALESET NÉLKÜL!

Kaján Tibor rajza

Biztató

Várnai György rajza

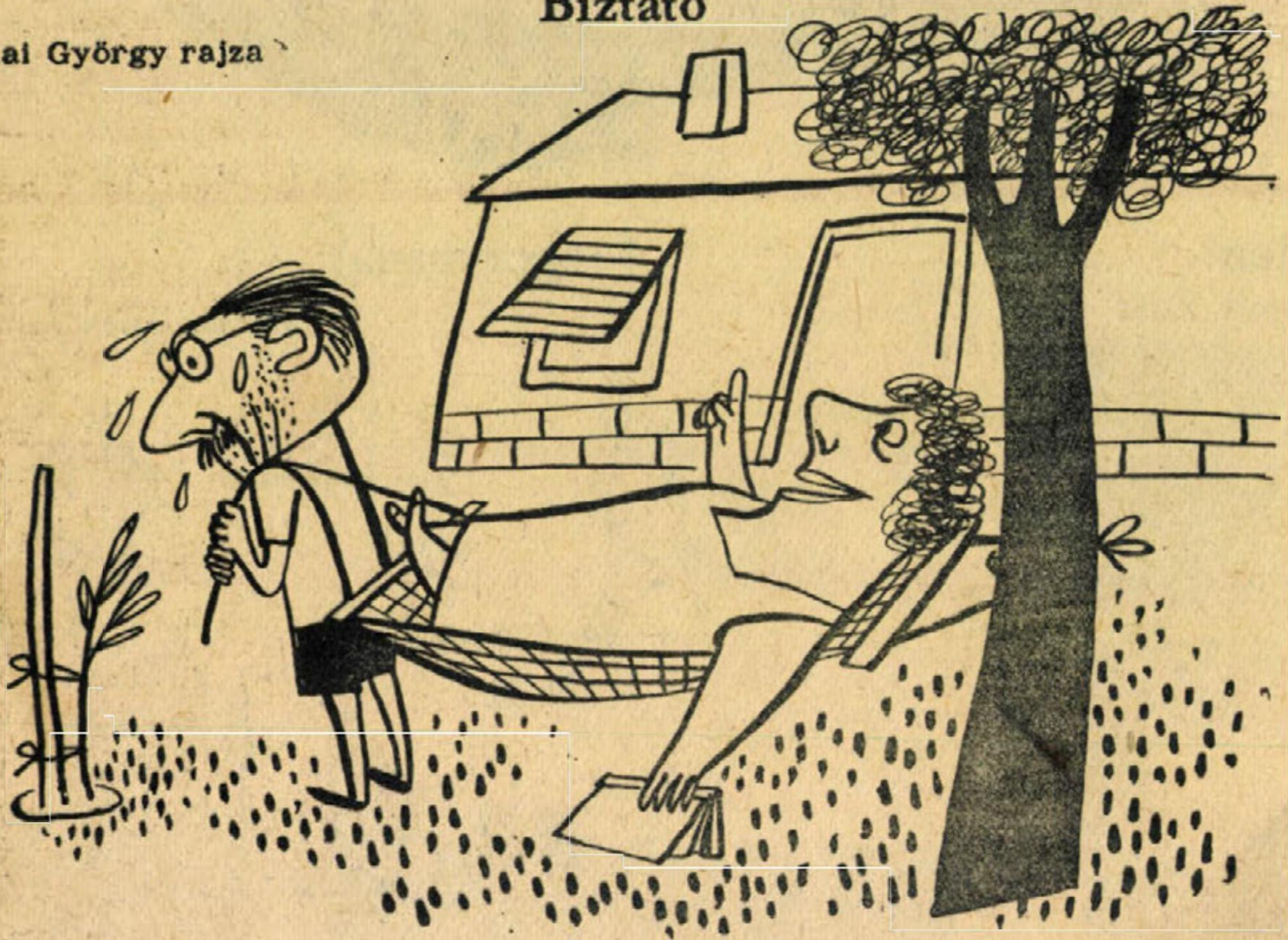

— Megígérem neked, amint ez a kis fa megnő, nem kell tovább fáradoznod...

A merengőhöz 1957-ben

Hová merült el szép szemed világa?
A napszemüveg éje nyelte el!
Vajon ki mondta néked azt, te drága,
Hogy két koronggal: hódítóbb leszel?

Mert szemüveged két nagy korong már ma,
Szinte a kajüt-ablakkal rokon.
Az arcod, mint egy gázálarcos lárva,
A két ablak úgy ül az orrodon.

A szem a lélek tükre, — de a férfi
E két ablakba hogy lessen bele?
Előled inkább óvatosan tér ki,
És jéggé fagy szerelmes kebele.

Nagy kár, hogy eltűnt a „beszédes" szempár!
A két vakablak néma és süket.
A férfi ettől ígéretet nem vár,
Hát inkább búsan, árván elüget...

K. Tóth Lenke

„YES!"

Egy jómódú és csinos francia nő Renoba utazott, a válások paradicsomába, hogy gyorsított eljárással elválhasson a férjétől. A tárgyalás megkezdése előtt gazdagon dotált ügyvédje a következő tanácsot adta:

— Asszonyom, a bíró különböző kérdéseket intéz önhöz. Miután ön nem tud angolul, ne törődjék ezekkel a sablonos kérdésekkel, hanem minden kérdésre, mondja azt, hogy „igen." Yes! Érti?

— Yes!

A tárgyalás megkezdődött. A bíró hosszú mondatokat intézett a csinos nőhöz, aki szorgalmasan válaszolta: yes, yes. Néhány kérdés után a bíró aláíratott az asszonnyal két jegyzőkönyvet, majd felállt, jelezve, hogy a tárgyalás véget ért. Az asszony boldogan sietett az ügyvédjéhez, aki a védők emelvényén tartózkodott.

— Nos, meg volt velem elégedve? Jól feleltem minden kérdésre?

Savanyúan válaszolt az ügyvéd:

— Nagyon jól. Ha nem tudná, ön már a bíró felesége! Ugyanis a válás kimondása után azt kérdezte, hogy hajlandó-e hozzá nőül menni.

Női dolgok

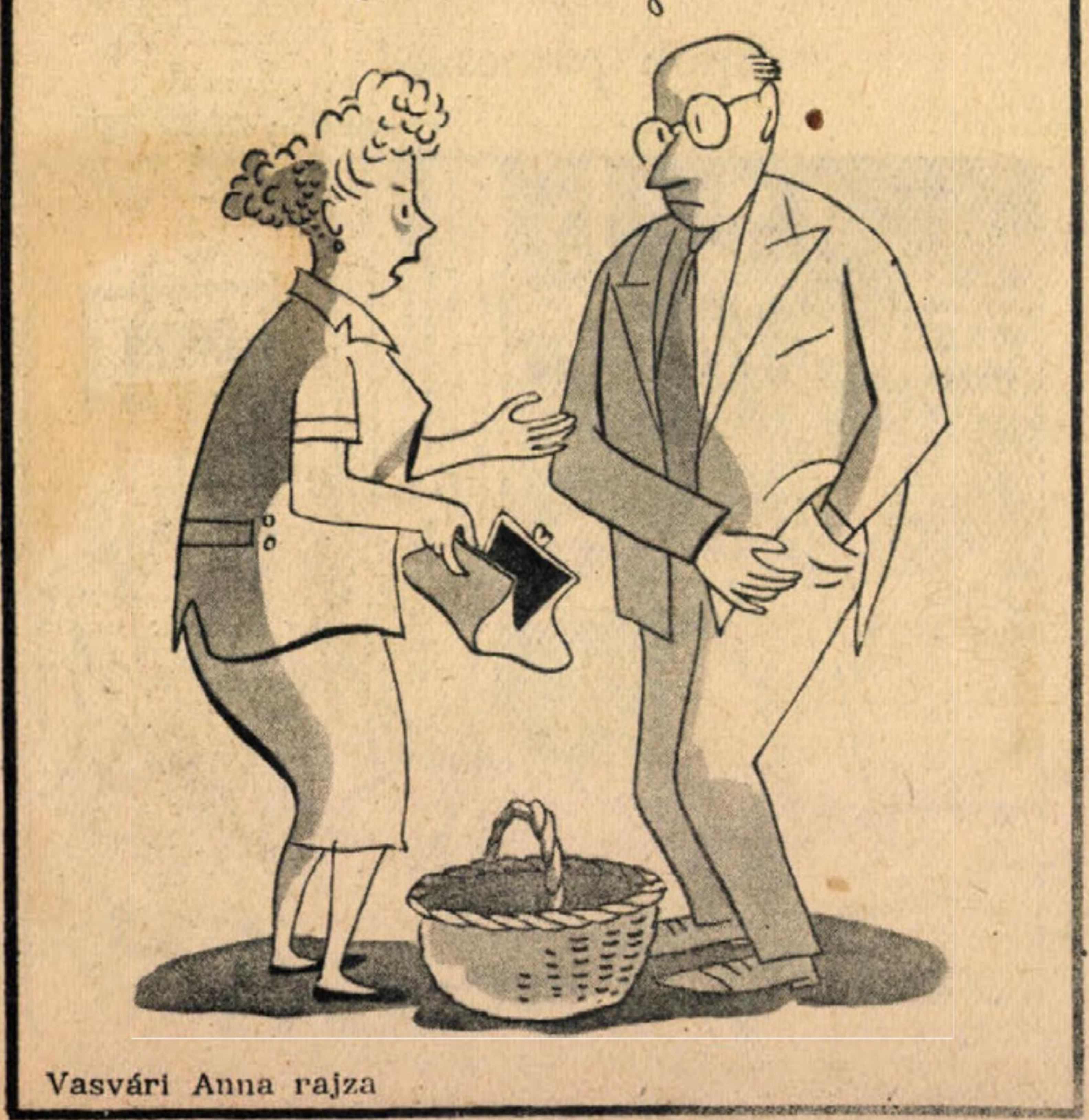

Vasvári Anna rajza

Öntözés

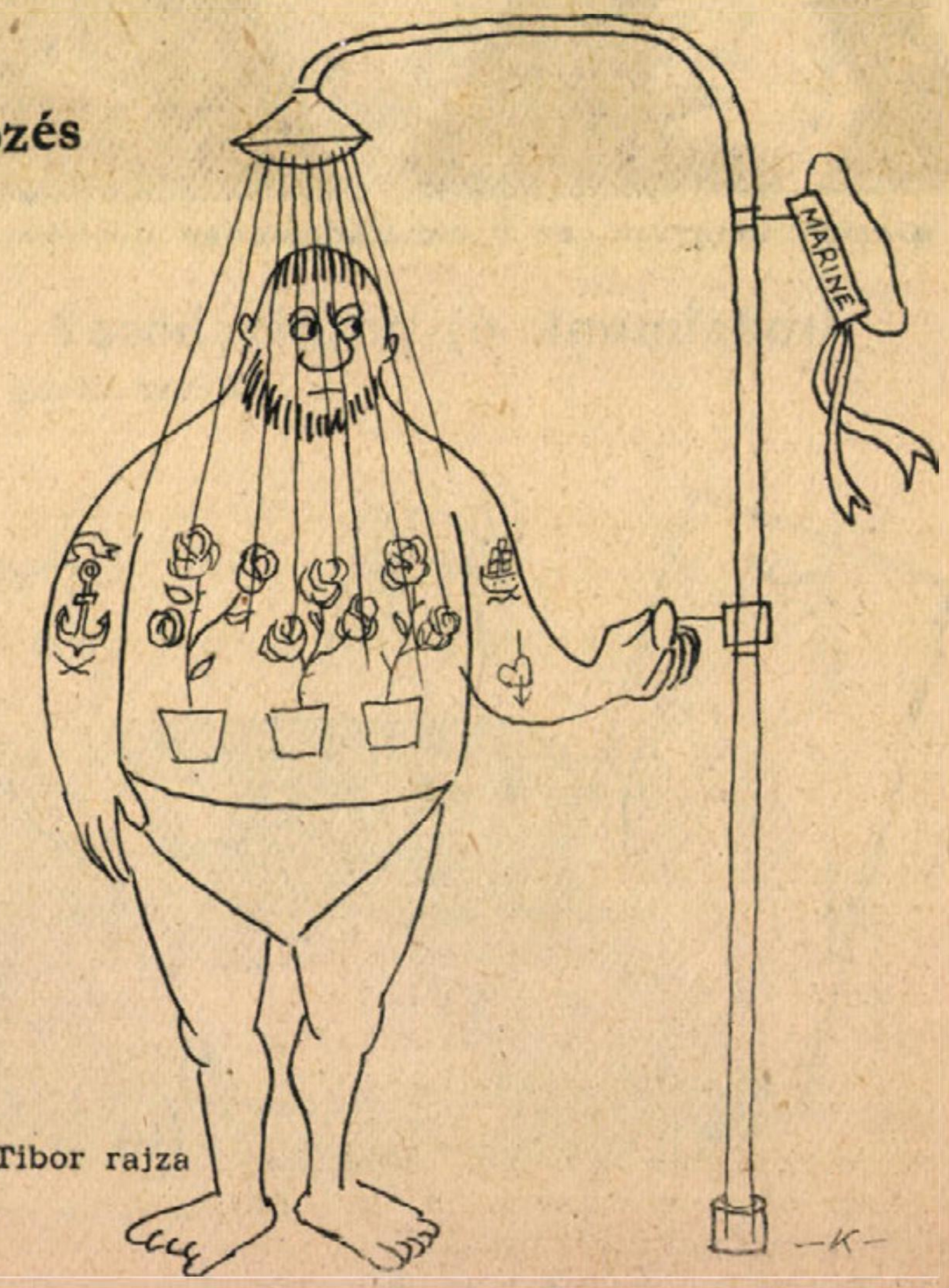

Kaján Tibor rajza

Mit tud Elvis Presley?

Elvis Presley, az amerikai Rock and Roll-király a német „*Spiegel*" című lap szerint nem ismeri a kottát, nem tud gitározni, nincs hangja, nincs hallása, s félanalfabéta.

Anélkül, hogy ezt a vitát eldönteni akarnánk, röviden leírjuk annak a szerződésnek a feltételeit, amelyet Presleyvel Hollywoodban kötöttek.

Presley egyetlen filmért 250 000 dollárt kap készpénzben, továbbá a tiszta haszon felét, a zeneszámok és a hanglemezek forgalmából külön százalékot, végül ráadásul egy fényűzően berendezett villát.

Lehet, hogy Presley félanalfabéta, de számolni tud.

Haldokló cirkuszművészet

Len Tomlins (Birminghamból) apróhírdetés útján szervezi társulatát. Tizenkét művészért egy fontot fizet. Tomlinsnak ugyanis bolhacirkusza van. Azok, akik szeretnek panaszkodni, hallgassák meg az előbb említett cirkuszigazgatót, s lássák, milyen bajokat okozhat a merő tisztaság:

— *Egyre nehezebb a dolgunk. A különféle rovarirtó szerek következtében egyre nehezebb társulatot szervezni. Különösen a DDT jelentett katasztrófát a bolhacirkuszok történetében.*

Szép, szép a rovarirtás, de legalább a művészileg fontos rovarokkal kellene kivételt tenni.

A divatos semmitfestő

Semmittevésből már sokan megéltek, semmitfestésből azonban nyilvánvalóan a művészet történetében először Yves Klein, francia festő él meg. Vásznait mindössze egyetlen színre festi be. Jelenleg — ahogyan ő mondja — kék korszakában tart.

Ezidőszerint Londonban állít ki, s „képei" szépen fogynak. Mint az egyik vásárló elmondta:

— *Olyan megnyugtatók ezek a képek. Nincs rajtuk idegesítő csatajelenet, vagy egy kellemetlen arc, vagy ingerlő meztelenség. Csak szín. Gyönyörű kék szín. Mintha a felhőtlen, kék eget bámulná az ember. Békét és nyugalmat ad.*

De mennyivel olcsóbban ad békét és nyugalmat a valódi ég, amelyre a naturalista természet néha még egy-egy felhőt és madarat is fest.

Banditák Jäger-alsóban

A New York-i rendőrség pontos jegyzéket vezet arról, hogy milyen felszerelésük van a bűnözőknek. Az épületes listában a méregtől kezdve a géppisztolyig sok hasznos apróság szerepel. Újabban egy eddig nem használt kellék vonult be a betörők fegyvertárába: a hosszú alsónadrág. A rendőrség legújabb tapasztalatai szerint ez a marcona ruhadarab rendkívül alkalmas lopott holmi elrejtésére.

A legközelebbi amerikai gengszterfilmeken bizonyára szerepelni fog ez a betyáros, szívrabló alsónemű is.

A Rádió folyosóján

Sándor Károly rajza

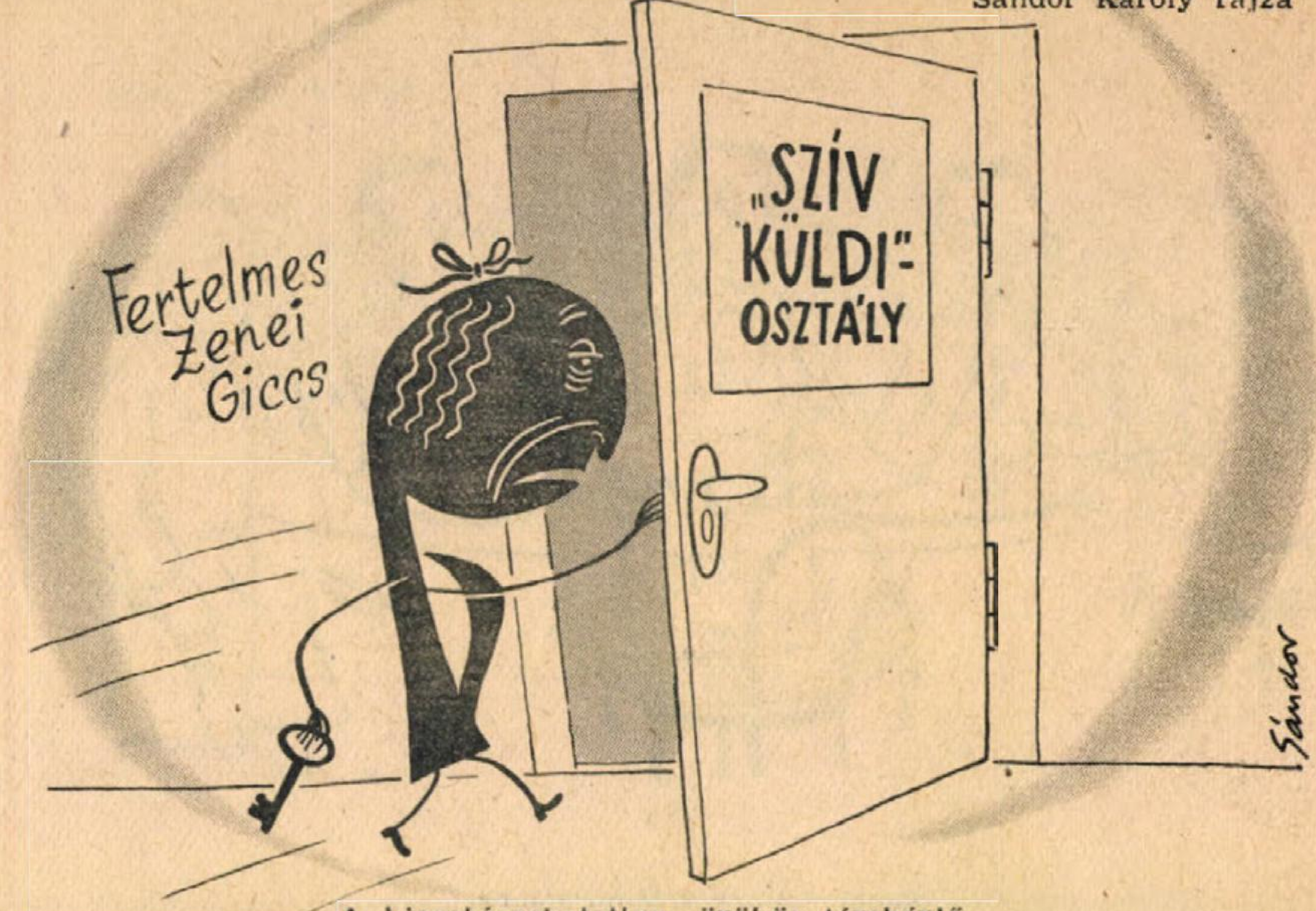

A kiszekírozhatatlan, örökös társbérlő

A kíváncsi

Schwott Lajos rajza

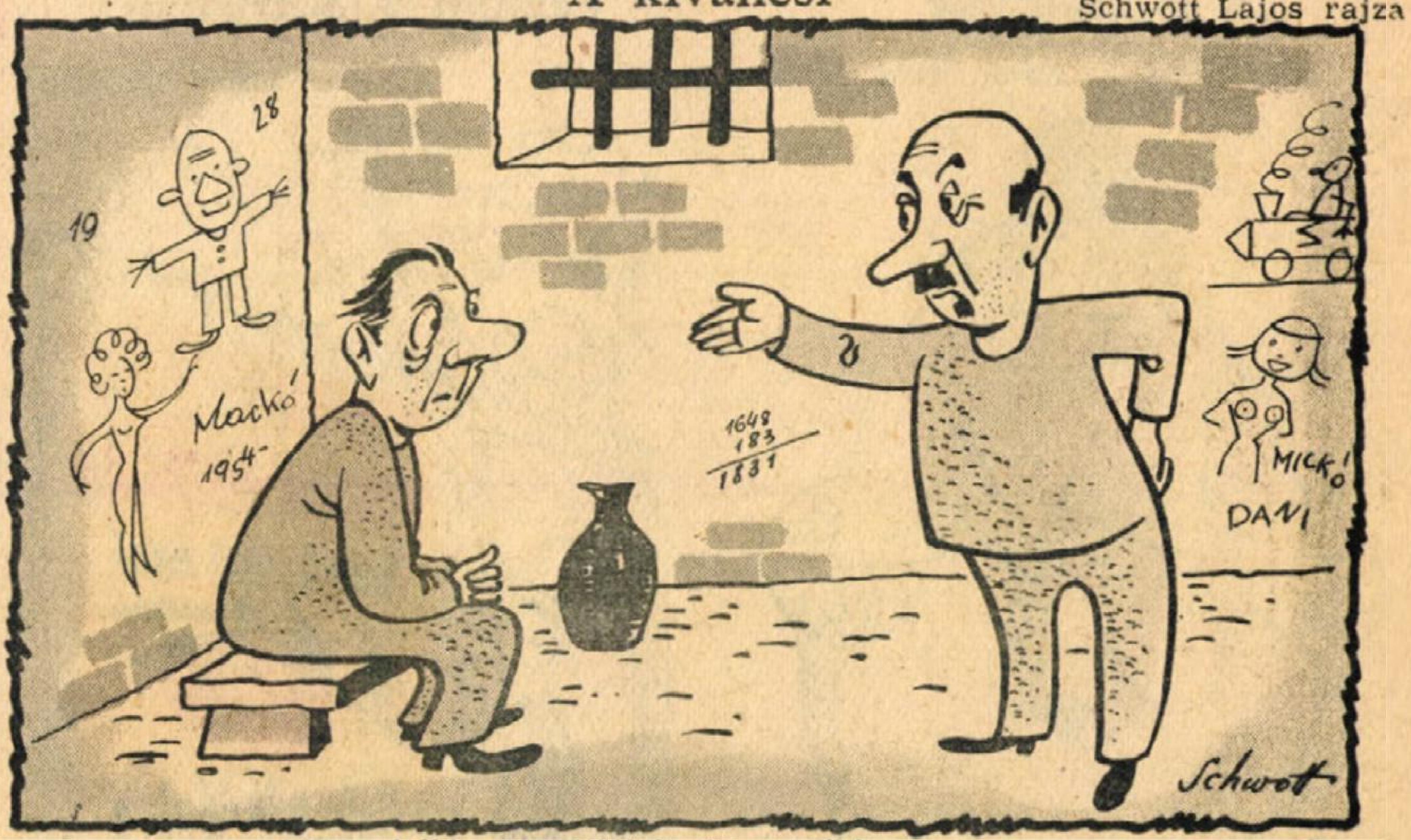

— ... aztán a leltárnál rájöttek, hogy sikkasztottam.
— És mi lett a vége a dolognak?

A legnagyobb úr

Várnai György rajza

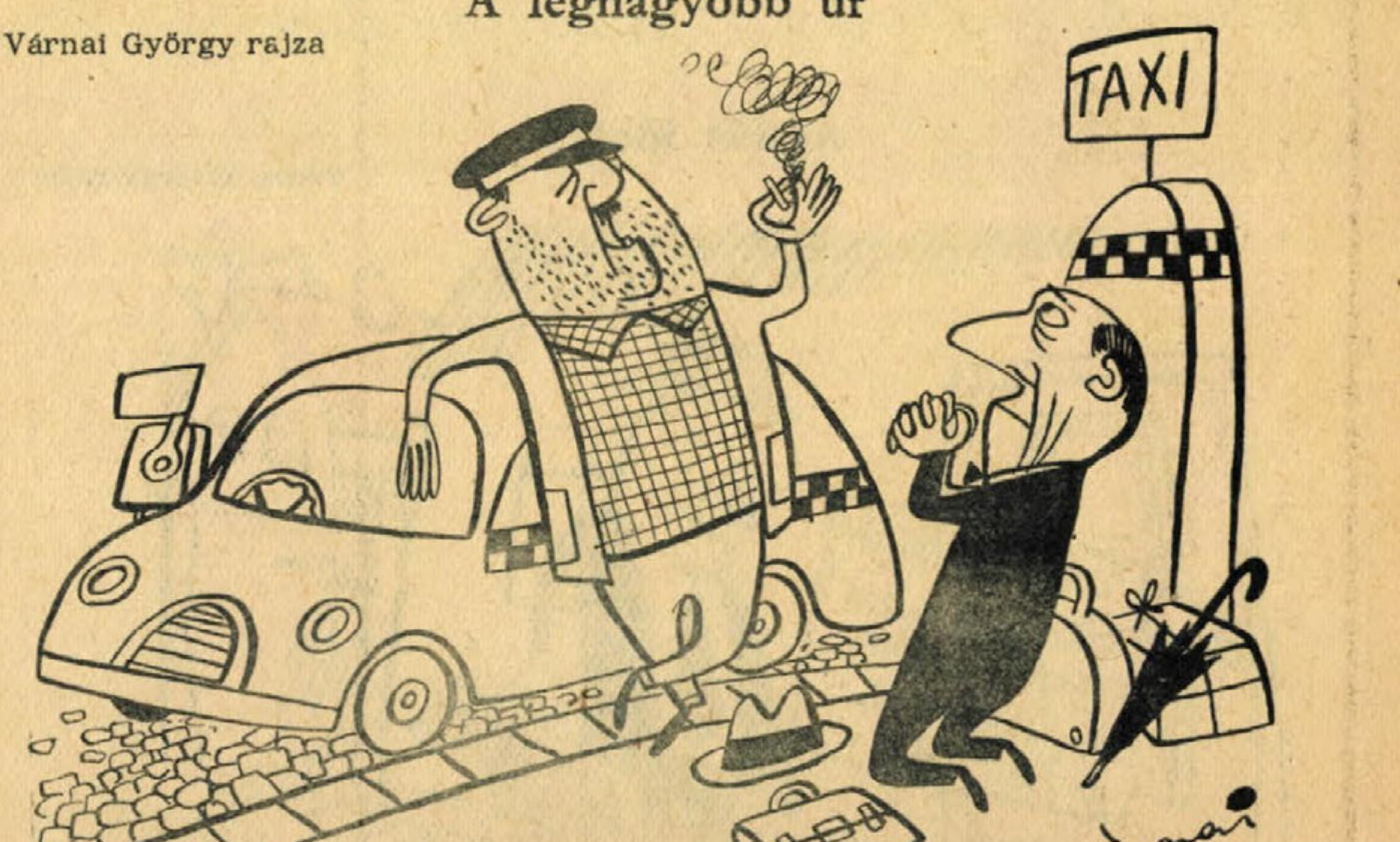

— Hegyi fuvart csak lefelé vállalok!

ÉSSZERŰ MEGOLDÁS

Schwott Lajos rajza

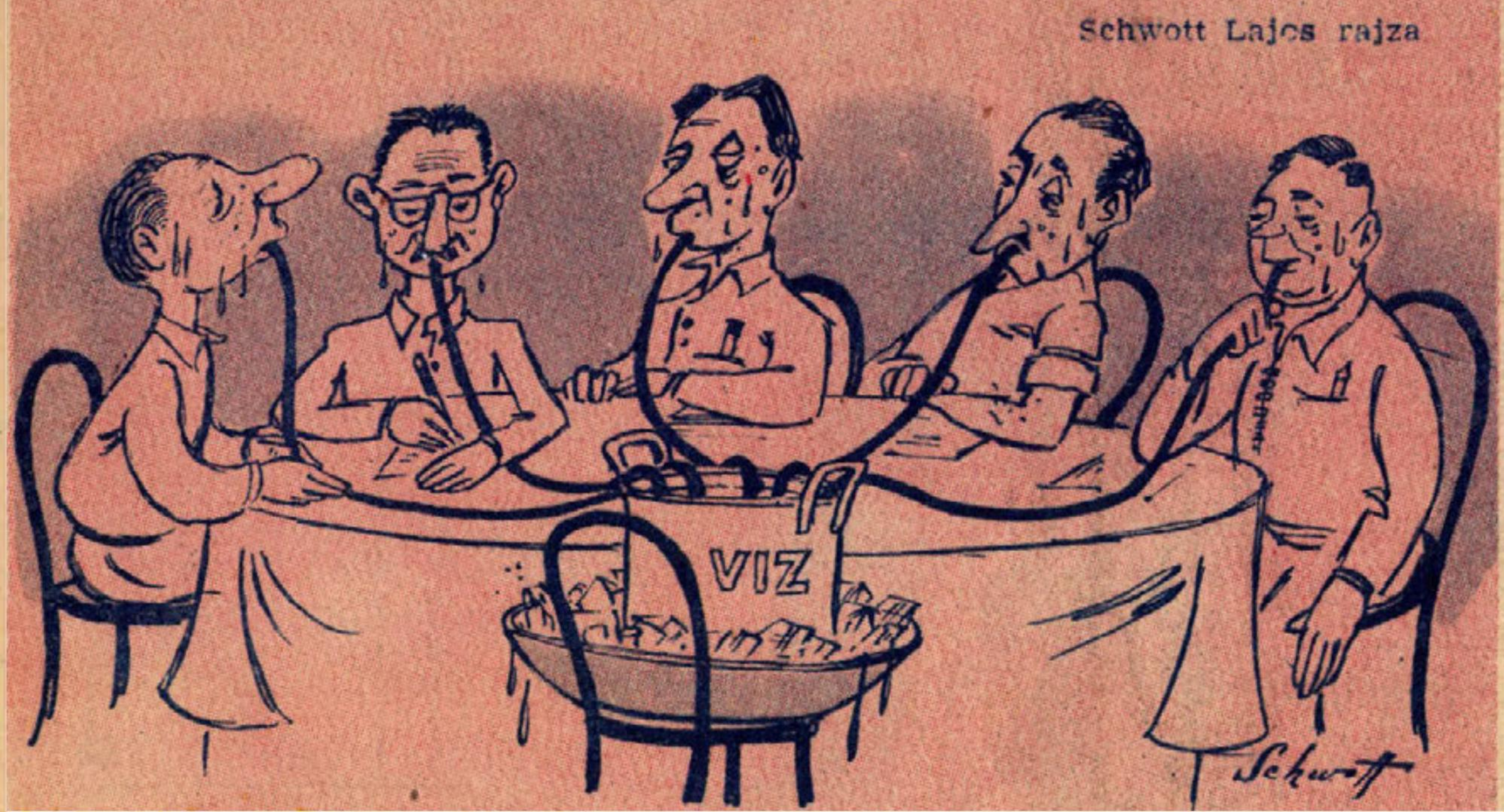

a meleg időben tartott ertekezletekre.

A gombolyag

Kaján Tibor rajza

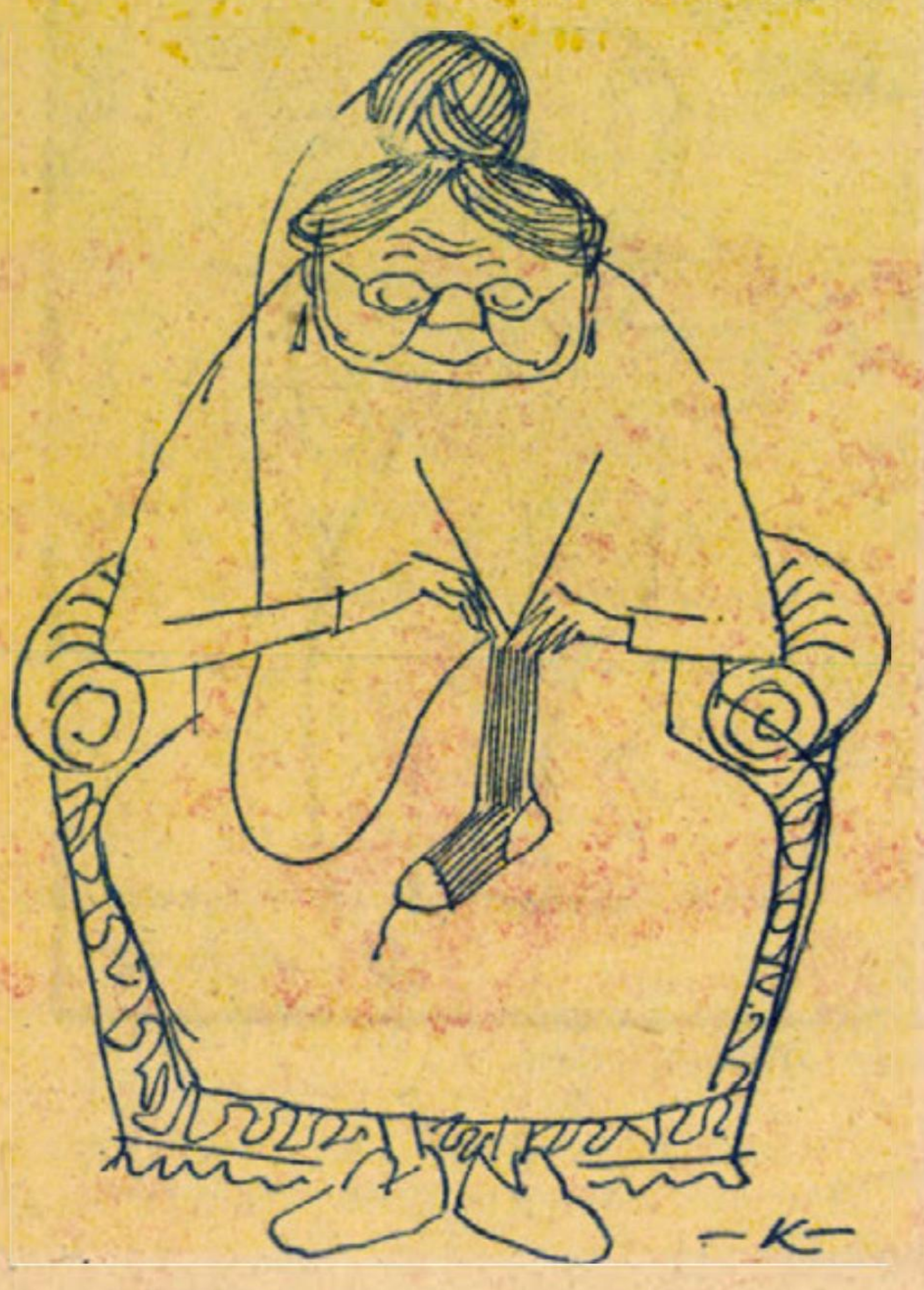

Valahol Ausztriában

Pusztai Pál rajza

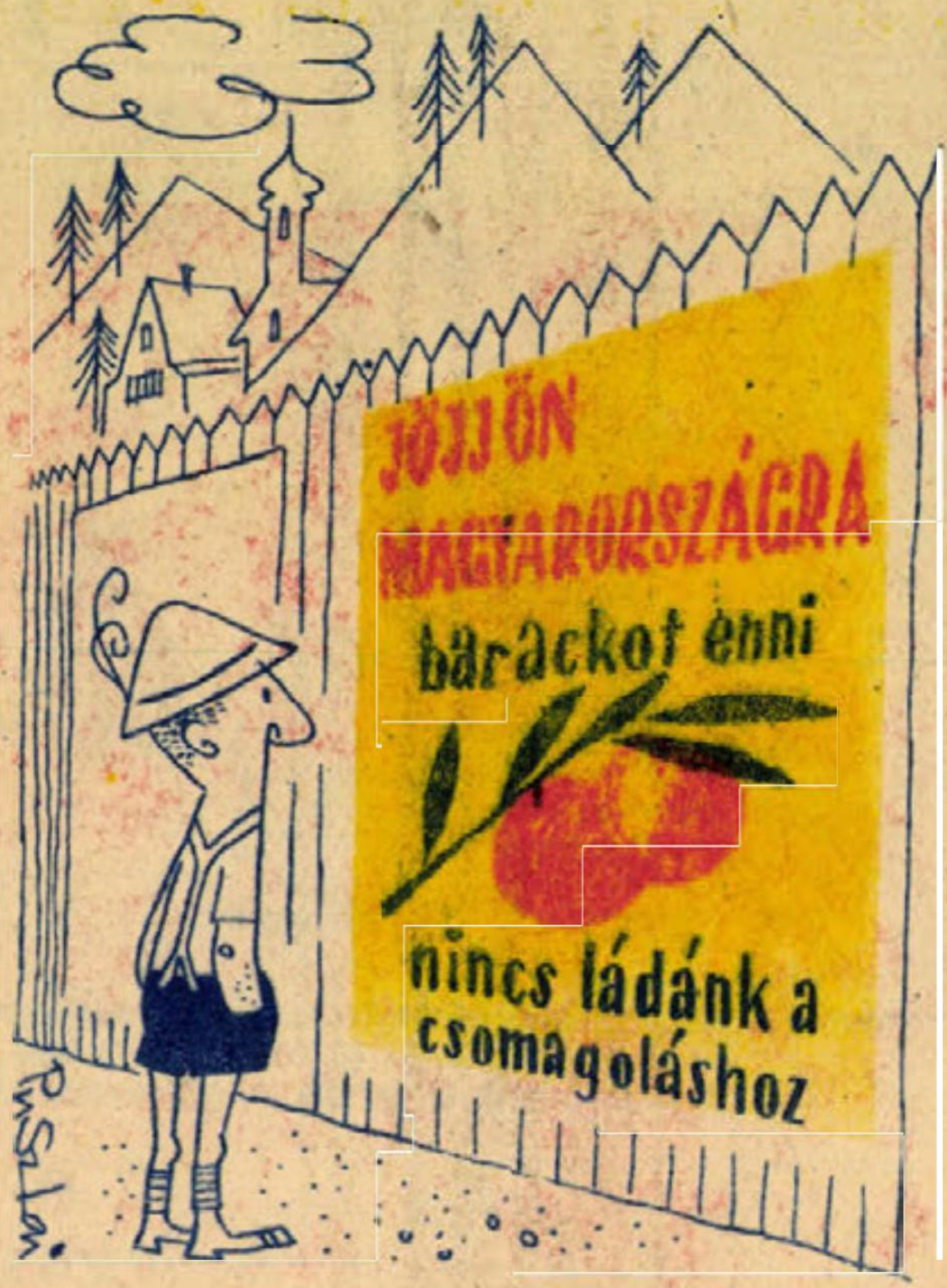

Aratás idején

Várnai György rajza

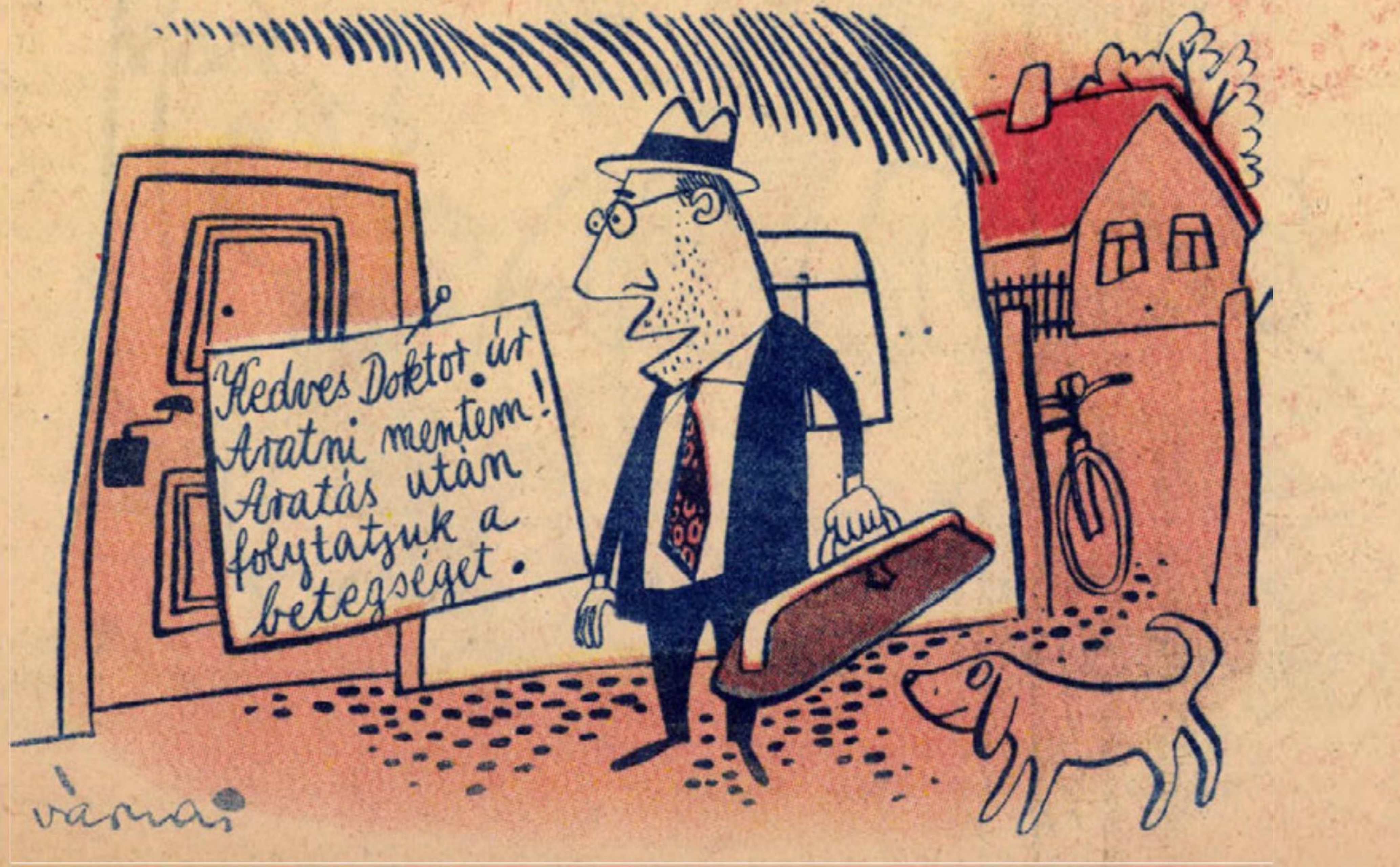
Kedves Doktor úr! Aratni mentem! Aratás után folytatjuk a betegséget.

A humor könyvéből

BEETHOVEN egy napon a bécsi Hattyúban akart ebédelni. Leült, kopogott a pincérnek, aki szokás szerint nem jött. Újból kopogott, de hiába. Közben elővette a kottafüzetét és írni kezdett. Most jött a pincér, hogy felvegye a rendelést, csakhogy a Mester nem hallotta őt. A pincér távozott azzal, hogy majd később ismét visszajön. Beethoven mind mélyebben a munkába merült. Végre felriadt és erélyesen kopogott: „*Fizetek!*"

II. FÜLÖP, Spanyolország királya utazása alkalmával arra kényszerült, hogy az éjszakát egy paraszt házában töltse el. Az udvari szolgák, hogy a király szokott kényelmét biztosítsák, mindent felforgattak a szegény paraszt otthonában. Végre, amikor a házigazda a zaklatásokat végigszenvedte és az udvar indulni készült, a király megkérdezte tőle: „Mit kívánsz jutalmul?" „Semmi egyebet" — volt a válasz — „csak azért a kegyelemért esedezem, hogy Fenséged soha többé ne szálljon meg az én házamban."

XIV. LAJOS francia király egy időben verseket írt, melyeket igen jóknak hitt és nagy bizakodással mutatta meg őket Boileau-nak, a híres kritikusnak. „Felséges uram — mondotta Boileau — Felségednek semmi sem lehetetlen. Most szándékában volt rossz verseket írni és tökéletesen elérte a célját."

A MÚLT SZÁZAD hatvanas éveiben történt, hogy egy amerikai szerkesztő Washingtonból érkező leveleit korábban kapta meg, mint máskor. Érdeklődésére megtudta, hogy szerencséjét egy farkasnak köszönhette, mely mérföldeken keresztül kergette a postakocsit.

A szerkesztő felszólította a kormányt, hogy alkalmazzon a postavonalakra éhes farkascsordákat — a posta meggyorsítására.

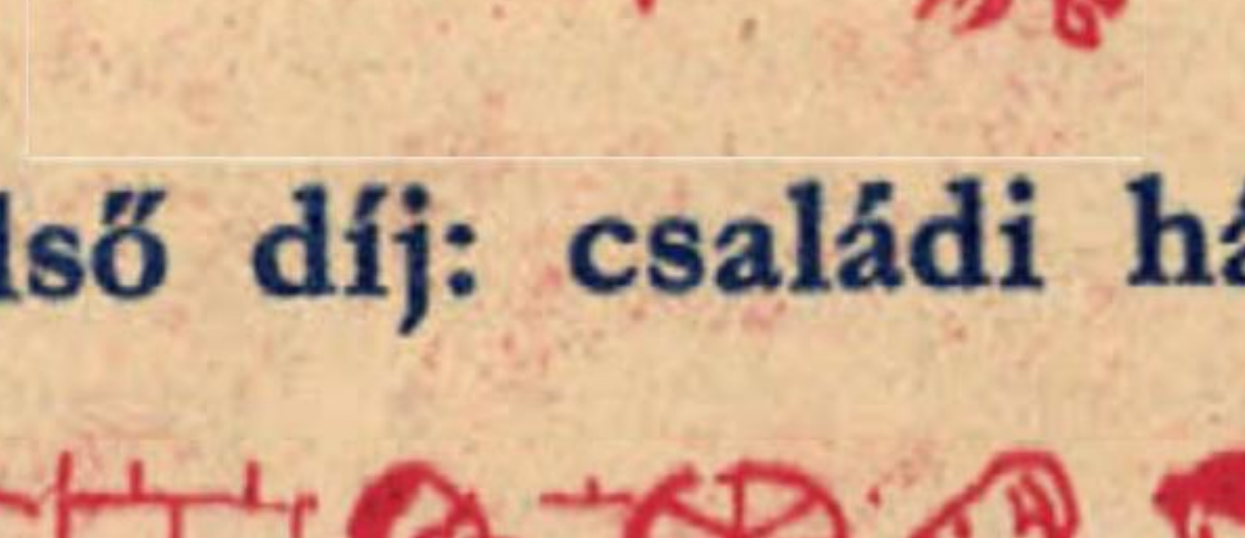

Első díj: családi ház

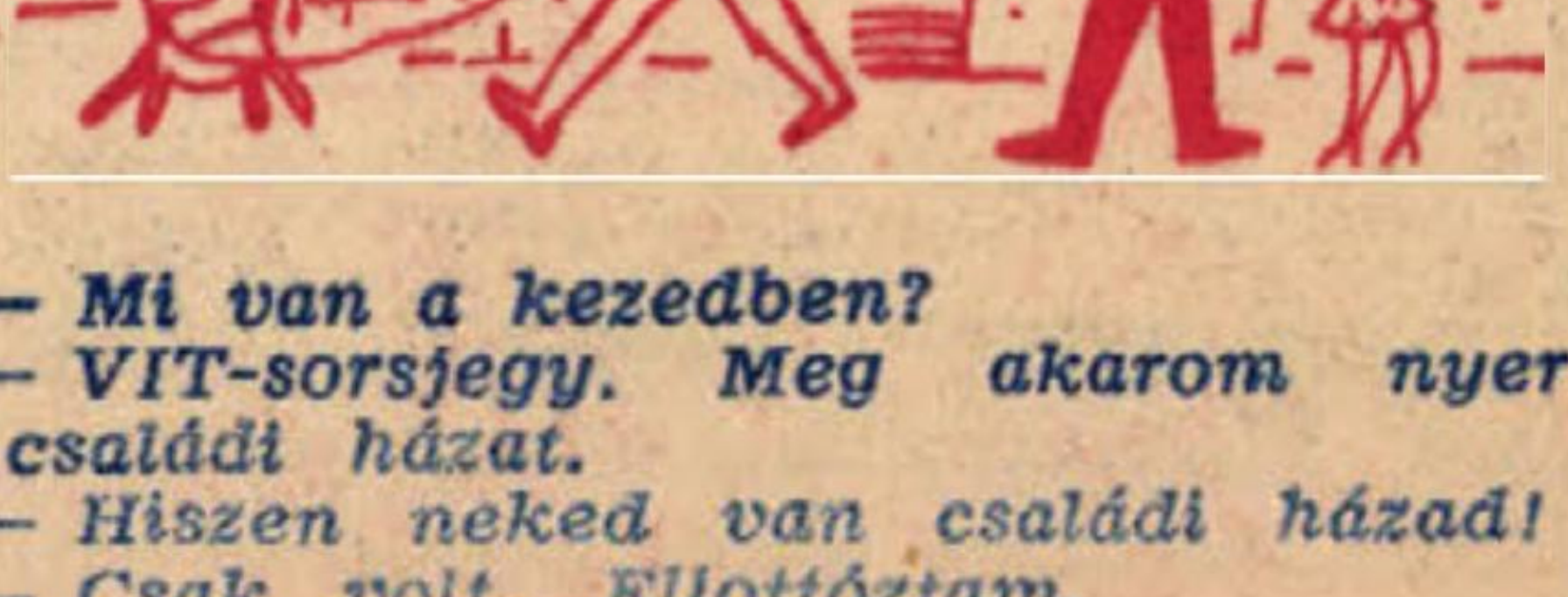

— Mi van a kezedben?

— VIT-sorsjegy. Meg akarom nyerni a családi házat.

— Hiszen neked van családi házad!

— Csak volt. Ellottóztam.

A fusizó

Réber László rajza

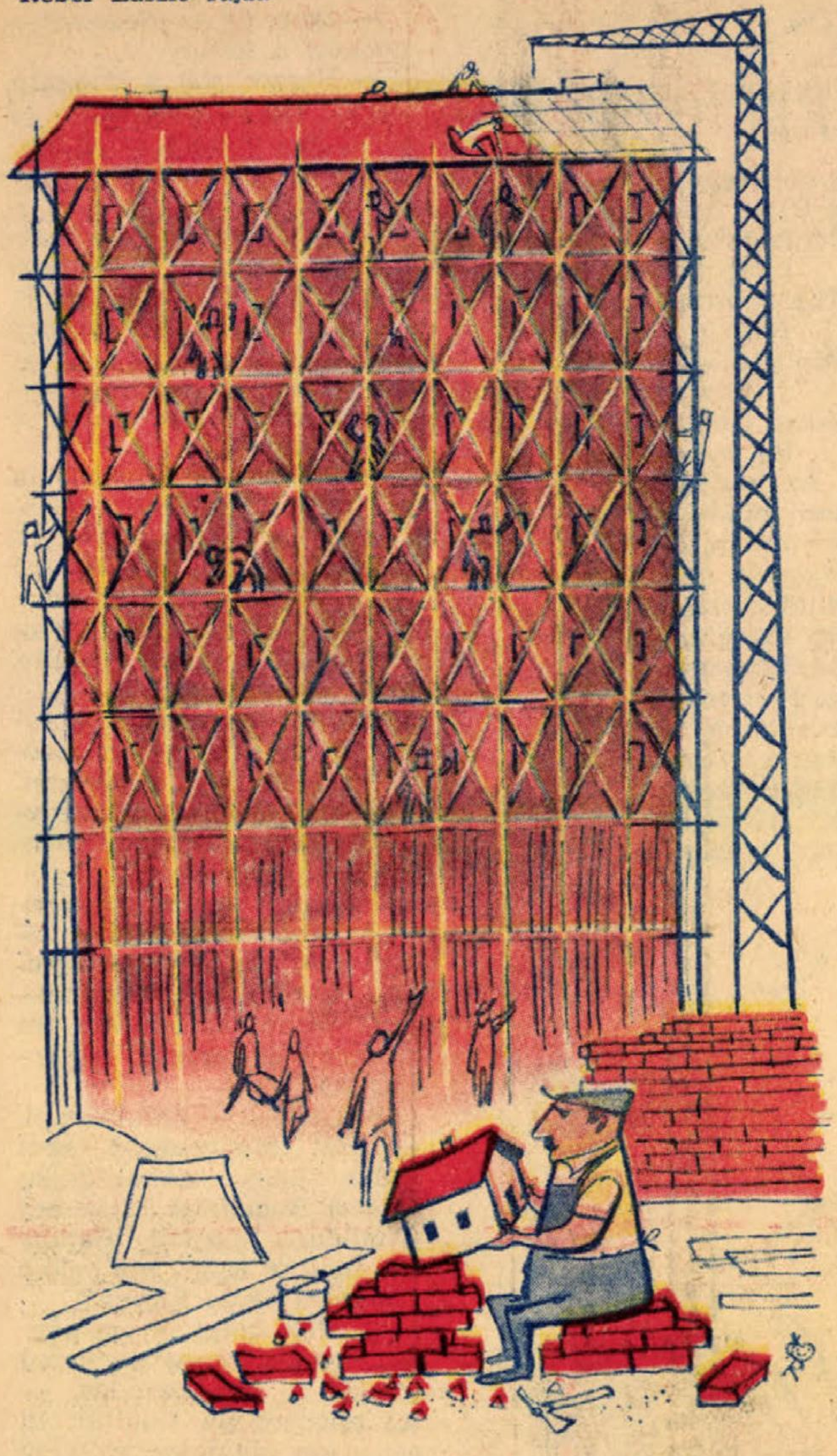

Aggódik a Föld

Szegő Gizi rajza

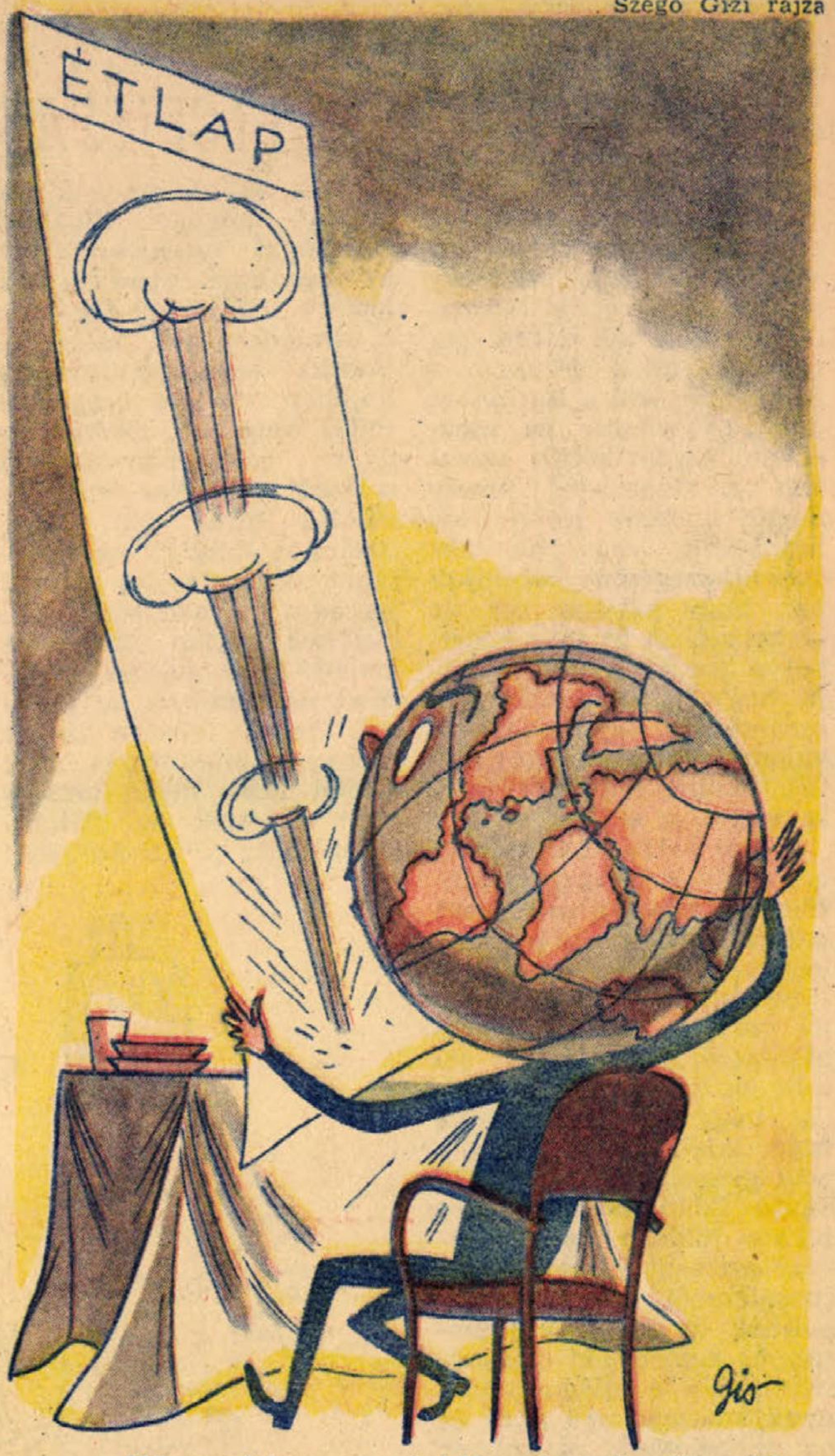

— Már megint ez a gomba! Meg akarnak mérgezni!? ...

Találkozás

Mióta Pali és Klári, Pali kezdeményezése nyomán közös megegyezéssel szétváltak eszpresszó asztaltól és szigeti padtól azzal, hogy ennek a szerelemnek így, ahogy van, semmi értelme és legjobb, ha sohatöbbé nem találkoznak — Klári éber álmait rendszeresen foglalkoztatta, milyen lesz, ha egyszer, netán, véletlenül mégis összeakadnak. Hisz Pest alapjában véve kisváros.

A) Operai díszelőadás. A színpadon a milánói Scala és a New York-i Metropolitan élenjáró énekesei dalolnak. Egyetlen magyar szereplő van csupán, egy csodálatoshangú fiatal énekesnő. Most tűnt fel az ismeretlenségből, de párját ritkító képességeivel máris homályba borított mindenkit. Az első sorban lebilincselve ül Pali. Szemeit mereven a tüneményre szögezi, majd a fájdalmas visszaemlékezéstől elborulnak arcvonásai. A Század Csodája is rápillant, szemük találkozik, de a Nagy Énekesnő szeme közömbösen elsiklik az ifjúról, mintha soha nem is ismerte volna, mintha csak egy mosogatórongy, egy leértékelt, kishibás kalucsni ülne ott.

Az ábrándnak csupán egy bökkenője volt, hogy Klári sohasem énekelt és ő tudta miért...

Épp ezért szívesebben elidőzött a következőnél:

B) Bál. Egy gyönyörű fiatal lány járja a táncot, észbontó kecsességgel, egy daliás ifjú karján a terem közepén. De nem sokáig. Mert alig fordulnak egyet, máris lekérik. Ezzel sem járhat még egy fordulót sem, amikor már más fiatalember hajol meg előtte. Lassanként minden hímnemű lény köréje csoportosul. Olyan tolongás van körülötte, mintha csak citromot árulnának. Mindezt hallja egy szomorúképű fiú, Pali is, aki ott ül az egyik sarokban és tekintetét a lányra függeszti. A tánc forgatagában szemük egy pillanatra találkozik, de a lány pillantása közömbösen siklik el. Pali halálra sebzett őzként felnyög: — Ó jaj, minden, minden késő!

Ezenkívül találkoztak még:

C) Az ünnepélyen, amelyen Klárinak átadták a Kossuth-díjat, mint az első magyar női búvárnak.

D) Az akadémiai nagygyűlésen, amelyen Klárit rendkívüli koszorús dísztaggá választották.

E) Egy szűkkörű baráti társaságban, ahol azonban mindenki Klárit ünnepelte, kedvességgel párosult igazi szívbéli jósága és rendkívüli szellemessége miatt, s ahonnan Pali emiatt zaklatott lélekkel rohant el.

Természetesen ezek után a logikus csattanó az lenne — tudom, minden józan olvasó ezt is várja tőlem —, hogy Klári épp a Nagykörúton sietett, két hete nem volt fodrásznál és ebből kifolyólag haja, mint a sivatagi remetéé, amikor ki jön vele szembe? Na ki? Persze, hogy kitalálták — Pali. Illetve nem találták ki, mert e kis történet krónikása szigorúan ragaszkodik az igazsághoz, s épp ezért meg kell, hogy mondja, — hogy valóban találkoztak, hisz Pest alapjában véve kisváros, de csodálatos módon éppen a szigeti sétányon találkoztak. S még hozzá — ki hinné? — éppen a pad előtt, ahol annyit ültek hajdanában.

Hát nincsenek csodák az életben?

Nincsenek.

Mert Klári előző délután felhívta Palit és randevút beszélt meg vele a Szigeten, a régi helyen.

Kertész Magda

A humor mesterei

MÓRA FERENC:

BESZÉLGETÉS A FERDETORONNYAL

Bizonyisten nem olyan különös dolog, mint amilyennek látszik. Azt hiszem, a ferde torony mindenkivel szóba áll, aki úgy csinál, mint én csináltam.

Először is az ember nem megy ebédelni a Hotel Nettuno-ba, hanem az egyik boltban vesz egy darab sajtot, a másikban vesz egy darab kenyeret, a harmadikban vesz két darab narancsot, azzal kimegy a dóm-térre, leül a Battistero márványlépcsőire és megebédel köröm közül, szemben a Duomo-val, amely mögül a ferde torony kileselkedik, vagy, ha már éppen eszegetünk, mondjuk azt, hogy szájába néz az embernek. A frugális kosztból a torony mindjárt látja, hogy itt valóban kegyes zarándokkal van dolga, nem valami puruttya szájtátóval, akinek Baedeker szerkesztette az evangéliumát.

Mikor aztán az ember az ammenig ért, azaz beletörölte az ujjait a sajttakaró papírba, akkor a márványlépcsőről lehemperedik a fűbe, amelyre itt nem tilos rálépni, hanem igenis ajánlatos. Először is jól esik az embernek az a tudat, hogy ő a Campo Santo falán kívül hever a szép zöld gyepen, nem a Campo Santo falán belül a szép fekete földben, amit hétszáz esztendővel ezelőtt Jeruzsálemből hozattak maguknak az istenfélő signorok és signorinák. Másodszor sehol a világon nem ilyen smaragd-szín a fű és ha az beletörik az ember nadrágjába, örök életre benne marad. Ennél alkalmasabb ajándékot az otthonvalók számára képzelni sem lehet. Meglepetés is, nem is nagyon drága s a fináncok szó nélkül keresztül eresztik a vámon. Otthon aztán be lehet akasztani a sifonérba s ha meg nem etetik a mollyal, még évszázadok múlva is elcsodálkozhatnak rajta a késő unokák:

— Látjátok, ebben a nadrágban beszélgetett ősapánk a pisai ferde toronnyal.

Utóvégre az én maradékaimtól igazán nem lehet kívánni, hogy azt a páncélinget mutogassák, amelyben mint keresztes vitéz Szaladdin szultánt lelöktem a lóról. Különben is, ahogy én ismerem magamat, inkább Szaladdin lökött volna le a lóról engem, aminthogy a toronnyal való beszélgetésben is meglehetősen passzív szerepet vittem. A beszélgetést nem én kezdtem, hanem ő. Én csak néztem a zöld fűből a kék eget és hallgattam a körülöttem gágogó libákat. Hattyúval vetekszenek itt az olasz libák, amelyek pár lépésre tőlem ott legelnek a temetőcsarnok falán is. Benozzo szívvidámító freskójában, ahol az öreg Noé tollas baretben, térdig felgyűrt nadrágban tapossa a szőlőt a kádban, míg körülötte híres fiai, Sem, Khám és Jáfet járják a forlánát olyan széles csípejű toscanai menyecskékkel, akiknek rögtön elhiszi az ember, hogy három világrészt népesítettek be fiaikkal. De mi lelhette azokat a trecento-mestereket, akik a déli falra olyan borzalmait festették az „Utolsó ítélet"-nek, a „Pokol"-nak és a „Halál triumfusá"-nak, hogy az ember úgy érzi magát, mint mikor kisgyermekkorában vasvillás ördögökkel álmodott? Valami nagyon megijeszthette és nagyon megharagíthatta ezeket a szegény piktorokat. Talán nekik is a lábukra hágtak a csavargó angolok, mikor így hevertek a fűben, arkangyalokkal álmodván és mikor kinyitották a szemüket, pápaszemes meszelőnyeleket láttak maguk előtt.

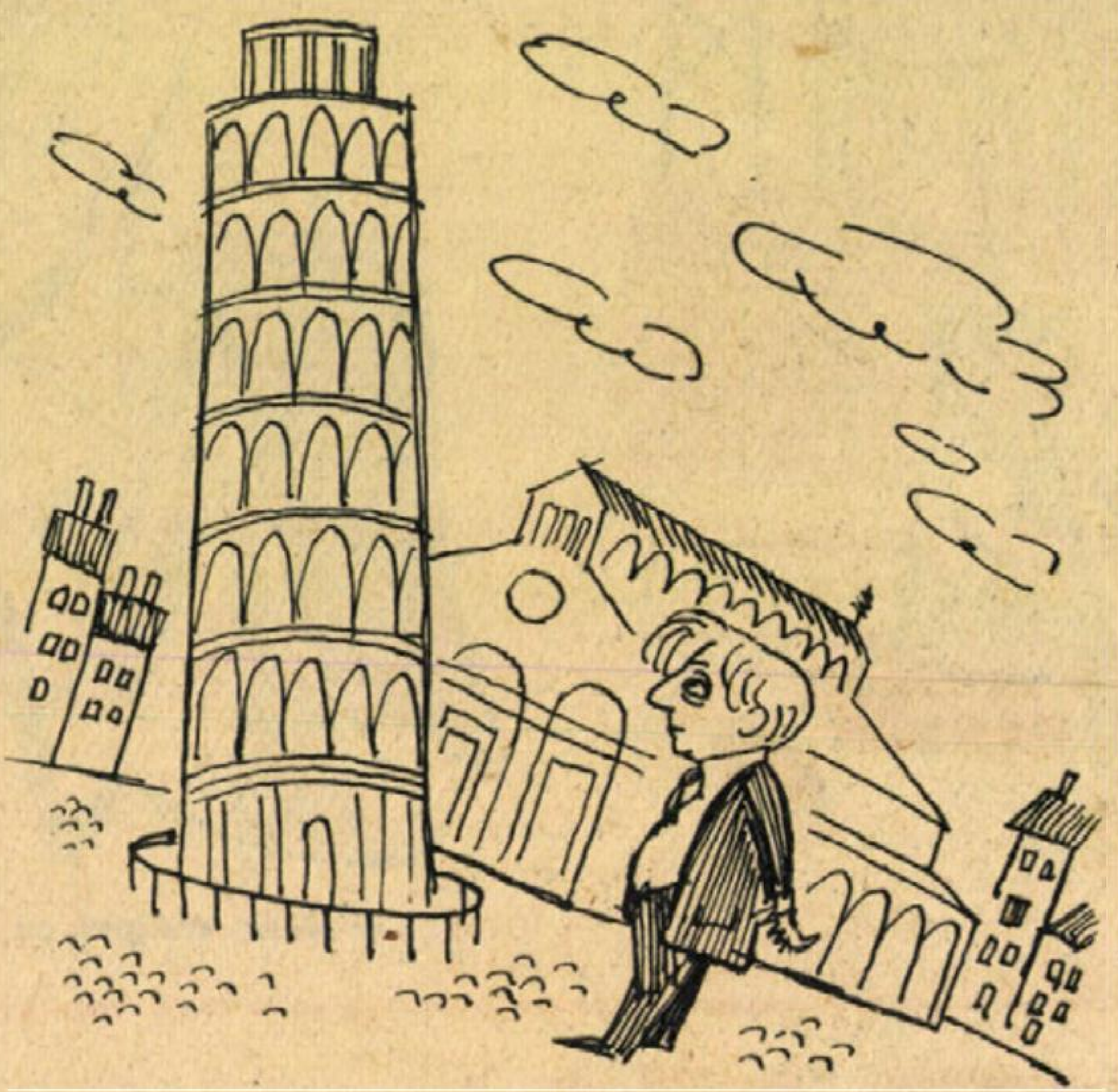

Én nem tudok a pemzlivel bánni, hát másképp adtam ki a mérgemet. Vettem az anzikszáruló rokanttól egy ferdetornyos kártyát és megcímeztem egy mérnökbarátomnak. Tudom, hogy minden jóravaló mérnök örül neki, ha a másik mérnök rosszul csinál valamit. S hogy az öröme még nagyobb legyen, kommentárt is írtam a kép alá.

Ferde torony körül
amíg handabandál
Angol, orosz, német,
francia s más vandál,
Rád gondol barátod
s ilyen rímet skandál:
Nincs több a világon
ily mérnöki skandál!

Az utolsó sort már akadozó pillával írtam le. Hol leejtettem, hol fölkaptam a fejemet, mint a döfni készülő kecske. Egyszer aztán úgy föl találtam kapni, hogy majd beleütöttem a toronyba. Nem mintha én törekedtem volna a magasba, hanem a torony hajlott felém. Meg is szólított. Egész tisztán értettem, pedig a nyolcadik emeletről jött a hang:

— Mit szólsz hozzám, nyájas idegen?

Nem mondhatnám, hogy nagyon meglepődtem. Hiszen a szentírásban is benne van, hogy saxa loquuntur s ha a Bálám szamarai minden nap megszólalnának, egyszer ez a márványcsoda is megpróbálhatja. Inkább az zavart meg egy percre, hogy nem tudtam, minek szólítsam a tornyot. De hát a magyar ember címzés tekintetében mindjárt föltalálja magát. Ötvennégy méteres tornyot nem lehet másnak szólítani, csak Magasságod-nak.

— Örvendek, hogy jól szolgál az egészsége Magasságodnak. Látom, mind a száznyolcvan oszlopa megvan és egyáltalán nem látszik meg rajta az a hétszázötven esztendő. A mi kultúrpalotánk Szegeden még csak harminc esztendős, de sokkal inkább műemléknek látszik, mint Magasságod.

— Igen, de az idegeim! — nyögött a torony.

— Persze, sok a látogató, ugye? Rá is ijesztettek az újságok a világra, hogy Magasságod mostanában szédül egy kicsit.

A toronynak szemmel láthatólag jólesett, hogy foglalkoznak vele az újságok. Azt hiszem, e tekintetben még a babiloni torony is értelmes ember módjára viselkedne. Tódítottam is a bókot tovább.

— Kellemetlen volna, ha a modern mérnöki tudomány Magasságodat kiegyenesítené. Akkor a világhírű pisai ferde torony minden varázsát elveszítené. Olyan campanile lenne belőle, mint a többi.

Úgy láttam, mint most látom, hogy a torony megcsóválta a legfelső galériáját. Kongott-bongott valamennyi harangja, alig tudtam tőlük szót érteni.

— Látod, idegen, ez idegesít engem halálra — dörmögött komoran. — Miért hívnak engem ferde toronynak? Mivel szolgáltam én rá erre a gyalázkodó gúnyolódásra?

— Tessék? — ámultam el. — Hát Magasságod nem tudja, hogy annakidején messer Bonannus és messer Guglielmo rosszul alapozták meg és ezért lett belőle világhírű ferde torony?

— Hazugság! — remegtette meg a torony domború mellét a fölháborodás. — Az ellenségeim találták ki ezt a gaz rágalmat. Hétszáz éve folyik ellenem ez az aknamunka és hétszáz éve nem veszi észre senki, hogy olyan egyenes vagyok, mint egy márványból faragott gyertyaszál!

Határozottan mondhatom, hogy a torony e percben ferdébb volt, mint valaha. De hát az ilyesmit bajos nyíltan kimondani. Csak úgy hebegve véltem, hogy itt valami tévedés lehet.

— A legőrültebb tévedés — bólogatott a torony. — A dolog úgy áll, hogy az egész Pisa ferde, csak én vagyok az egyenes.

Olyan közel hajolt hozzám, hogy megcsapott a márvány hűvössége. Mit tegyen az ember, mikor egy ötvennégy méteres ferde torony agyonütéssel fenyegeti, ha el nem hiszi neki, hogy ő az egyenes és a világ a tántorgó? Inkább elhittem neki és megígértem azt is, hogy fölvilágosítom az igazságról a világot.

Íme, meg is tettem. Hátha tanulnak belőle a többi ferde tornyok.

(1925)

Légi ellenőrzés

Sándor Károly rajza

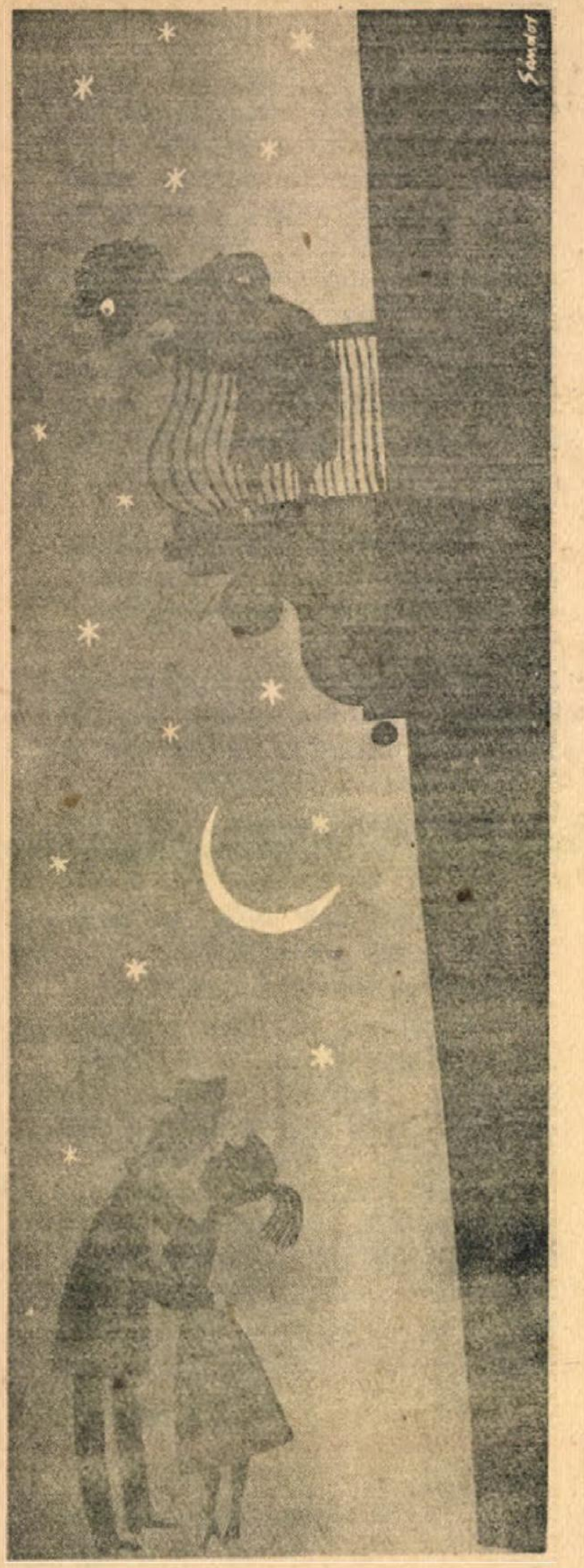

Háztűznéző

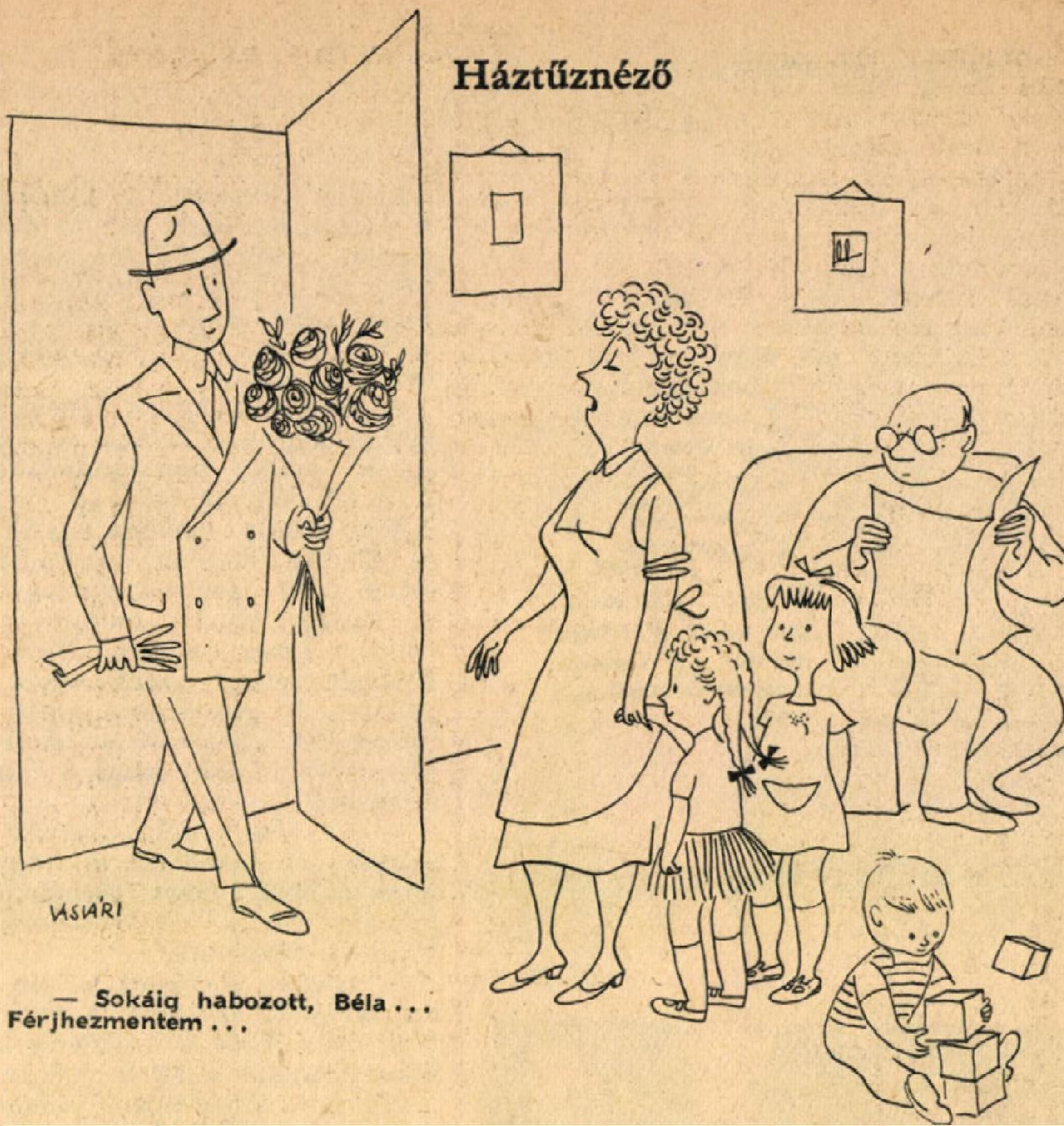

— Sokáig habozott, Béla... Férjhezmentem...

A kényelmes

Réber László rajza

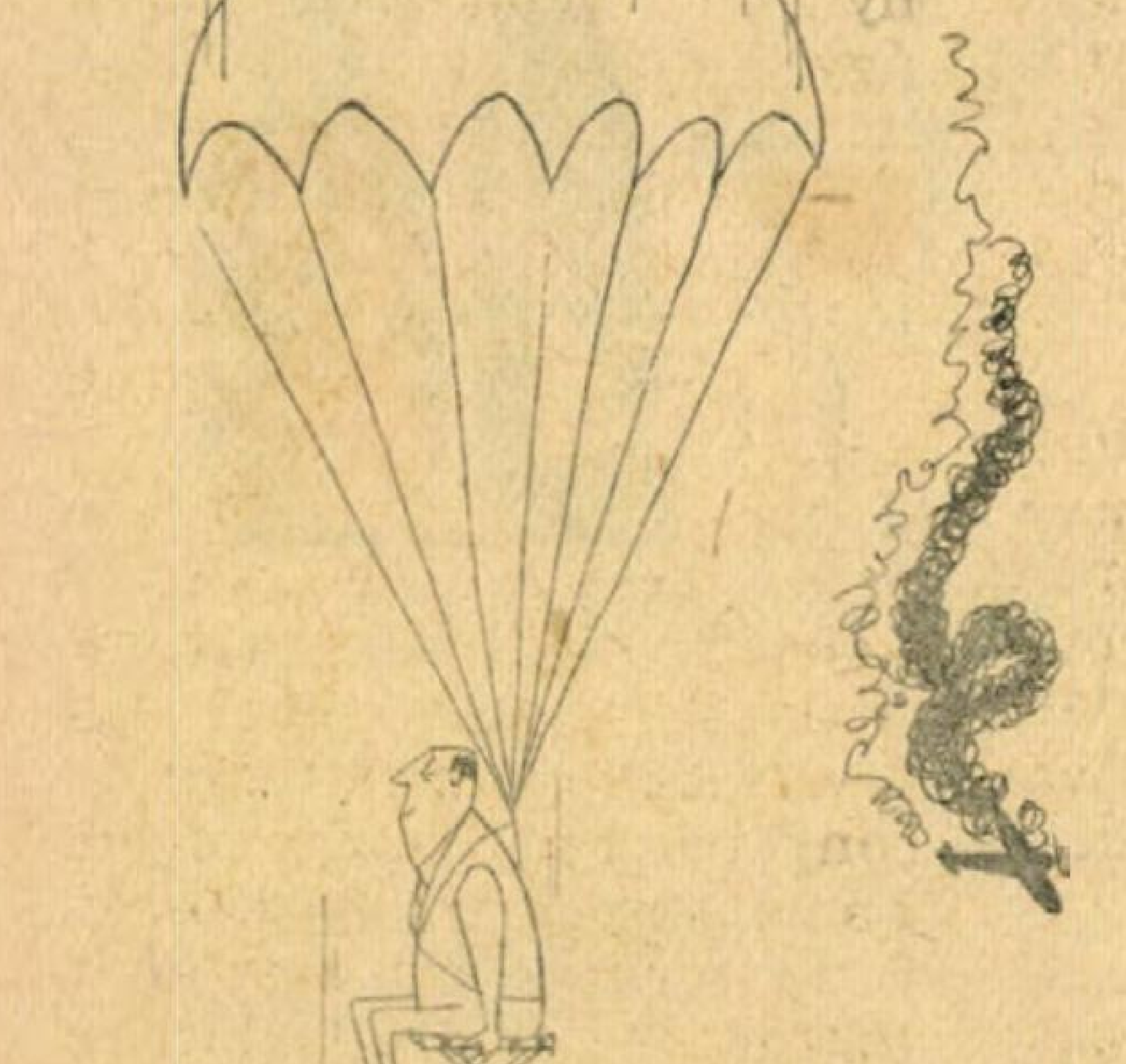

Minden jog az olvasóé!

(Copyright by Olvasó)

A Ludas Matyi postájának tanúsága szerint még az egymilliót sem éri el azoknak a száma, akik felismerve önmagukban a kacagtatás áldott képességét, papírra vetik tréfáikat, s elküldik közlés céljából annak az újságnak, amely a nevettetés zászlajával indult el a humor és a szatíra széles dűlőútján. A tapasztalat azt az igazságot kristályosította ki, hogy aránylag sok a humorista és aránytalanul kevés a téma. Amikor már a kétszázadik humoreszk szól arról, hogy mit mondott Csincsurák anyósa a Közértben, az ember kénytelen arra gondolni, hogy a világ korántsem olyan változatos, amint azt Herakleitos valaha hirdette.

A nyomor enyhítése céljából e sorok írója felajánl néhány témát azok számára, akik kellő önismerettel úgy érzik, hogy erre szükségük van. A megírás, a színpadi és a filmjog egyaránt az olvasóé, ha tollával hajlandó megpiszkálni a következőkben szerényen felajánlott témákat.

BÁBEL TORNYA

A bábeli víztorony-építkezéssel megbízzák a 17-es építési trösztöt. Meg is kezdik a torony építését, de a bürokrácia következtében annyiféle utasítást, rendelkezést kapnak, hogy már senki sem ismeri ki magát, senki sem érti meg, hogy miről van szó. Így nyerik el büntetésüket azok a nagyravágyó és kevély emberek, akik tornyot akarnak építeni. Ezzel a humoreszkkel a hasznos nevettetésen kívül még végső csapást lehet mérni a bürokráciára, mint annyiszor máskor. Mellékesen a munkásvándorlás kérdésével is lehet foglalkozni, persze tréfásan.

BŰN ÉS LEBŐGÉS

Megírni a modern Raszkolnyikov történetét. Raszkolnyikov előtt felmagaslik a probléma: elkövethet-e bűnt egy felsőbbrendű ember, aki nagyra hivatott? Vajon Napóleon habozott volna-e lottószelvényt lopni, ha ettől függött volna dicső pályafutása? A diák hosszú lelkitusa után egy öreg trafikosnőtől ellop egy lottószelvényt, a bűntudattól félőrülten kitölti, de csak két találatot ér el, s mindössze 17 forintot nyer.

KÁDEREZÉS

Vőlegény meglátogatja azt a férfit, akit a menyasszony mint előző férjet tüntetett fel életrajzában. Rengeteg minden kiderül.

A CSODÁLATOS TALÁLMÁNY

Egy tudós feltalálja a homocillint, amelyet teljes sikerrel lehet az ember ellen alkalmazni. Mivel a találmányt békés célokra csak nagy költséggel lehetne alkalmazni, a tömeggyártással várnak addig, amíg az emberiség legalább négymilliárd főre rúg, a találmány alkalmazása tehát kifizetőbb.

INTERJÚ NÚBIA PÁRDUCÁVAL

Mondja el végre a nyilvánosság számára, hogy miért nem szül gyáva nyulat, meggyőződésből-e, vagy csak puszta maradiságból.

*

Nem akarok fenyegetőzni, de ha önök nem írják meg a fenti témákat, akkor megírom én, s aztán majd olvashatnak!

Feleki László

Divatos strandkabát

Pusztai Pál rajza

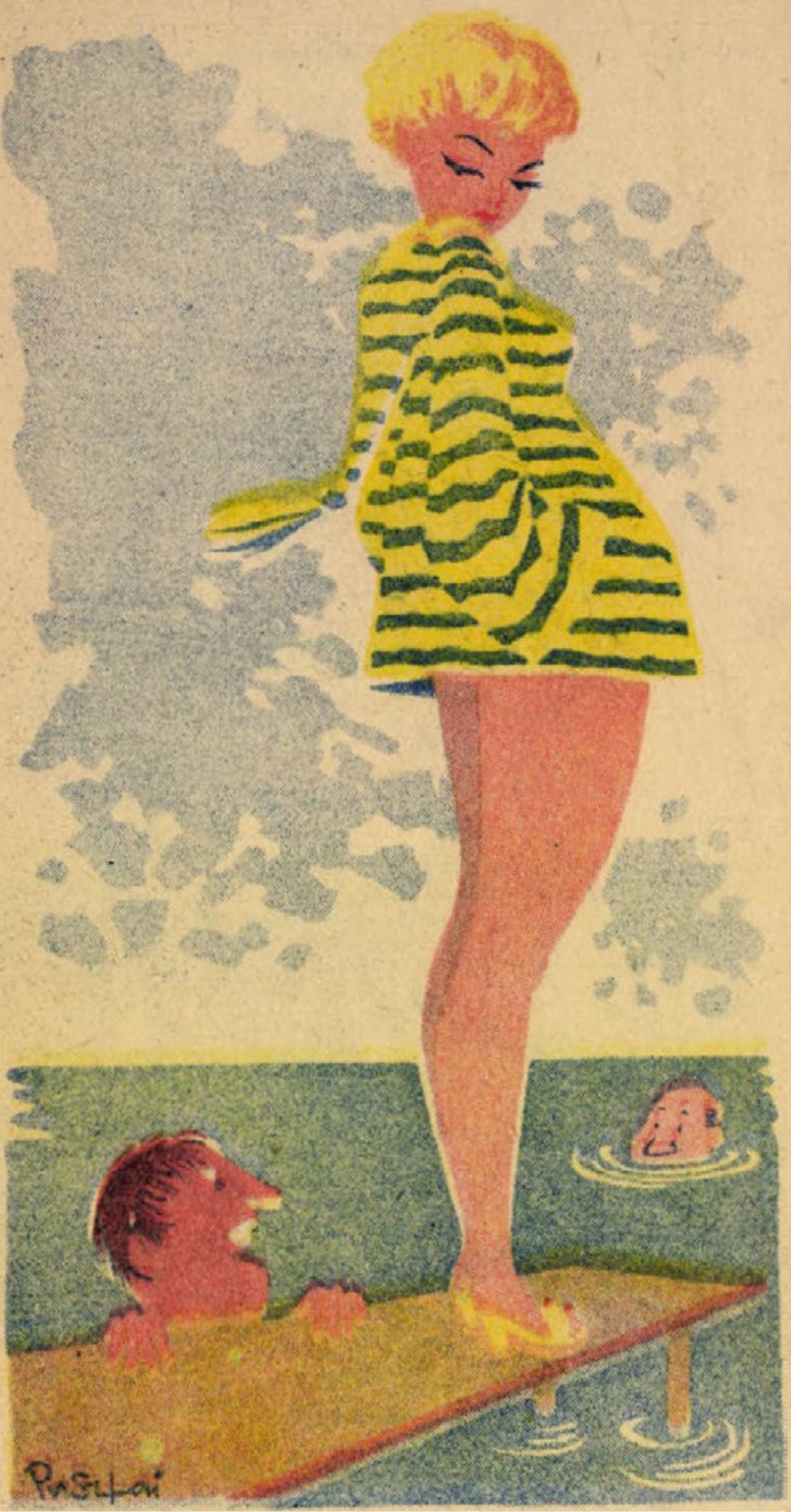

— Vesztettél! Van rajta!

HÓFEHÉR vászon-zakó

Elemér kinézett az ablakon. A reggeli verőfény zápora alatt fürdött a környék. Elégedetten vette fel a frissen tisztított hófehér nyári zakót. Büszkén vonult ki vele, mint egy lagzira készülő hattyú.

A zsúfolt villamos lépcsőjén ketten lógtak, Elemér és egy derék ember szerszámládával. A derék ember kezében megbillent a láda, szelíden üdvözölte Elemér hófehér nadrágját, éppen csak leadta a névjegyét. A névjegy szürke foltként virított a fehér vásznon. Elemér kétségbeesetten kapaszkodott a peronra. Itt egy mama éppen a gyermekét etette jófajta szendviccsel és közben maga is táplálkozott.

— Ne tessék félni, vigyáz a gyerek — mondotta a mama, amikor látta, hogy Elemér és hófehér zakója rémülten elhúzódik a lakomától.

A gyerek vigyázott is, de a mama annál kevésbé: a szendvics belsejéből a legízletesebb falat pottyant a fehér ruhára.

Benn a hivatalban, Elemér rögtön fogasra akasztotta a kabátot és így csak a nadrág kapott enyhe pasztellszerű árnyalatot az indigópapírok jóvoltából.

De a kabát kárpótolta magát az ebédnél. Jókora mártásfröccs jelezte a menü legpompásabb fogását.

Munka után Elemér óvatosan bolyongott az állványokkal díszített utcákon. Majdnem beleütközött egy kéményseprőbe, — egyszerre ugrottak félre egymástól, Elemér a ruhája iránt érzett aggodalomból, a kéményseprő babonából. Nem szerencsés dolog hófehér ruhás emberrel találkozni. A félreugrás jól sikerült: Elemér nekiment az egyik állványnak és jókora adag malteres keveréktől fosztotta meg az építkezést. Közben homok folyt le a magasból a vállára és a hátára.

— Építkezés alatt a homok zavartalanul folyik — állapította meg Elemér akasztófahumorral.

Mire hazajutott, a ruhája úgy festett ... No de miért vesződjünk a leírásával, adjuk át a szót Elemér feleségének.

— Szörnyű ember vagy — mondotta a hitves, — reggel vetted fel hófehéren ezt a ruhát és most úgy nézel ki benne, mint egy szénhordó.

Méltatlankodva folytatta:

— Adhatom be újra a puceráјba! Édes fiam, nem tudsz magadra jobban vigyázni?!! Hányszor kell egy nyáron a vászonruhádat kipucoltatni?!

Elemér rezignáltan felelt:

— Egyetlen egyszer, anyukám. Mire az öltöny visszakerül a puceráјból, már ránkborul az ősz és a ruhát szép tisztán elrakjuk a jövő nyárra.

(stella)

A rajkózenekar is résztvesz a VIT-en

Sándor Károly rajza

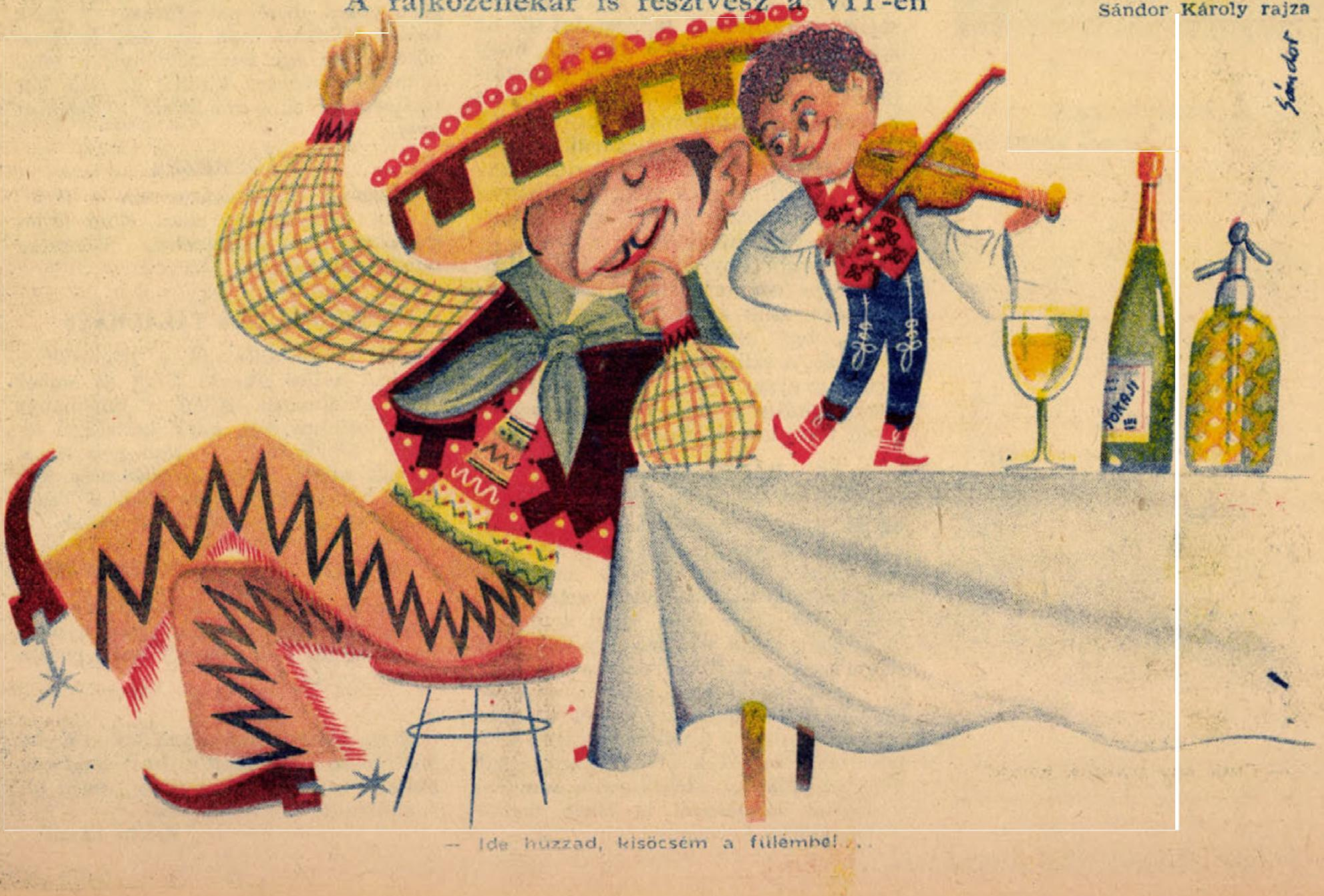

— Ide húzzad, kisöcsém a fülembe! . . .

Történet a lelkiismeretről

Délelőtt tíz óra volt. A rablógyilkos összeszedte az ékszereket és utolsó pillantást vetett áldozatára, a meggyilkolt öregasszonyra. Aztán óvatosan kinyitotta az ajtót és kisurrant a lépcsőházba. Amikor az utcára lépett, egy másodpercig azon töprengett, hogy merre meneküljön, azután, amikor megpillantotta a sarkon beforduló villamost, elhatározta, hogy arra fog felszállni.

Ezen a villamoson ugyanebben a pillanatban megkérdezte a vicces kalauz az utasoktól:

— Kinek nem tiszta a lelkiismerete?

A villamos lassított, megállt, a rablógyilkos felszállt és nemsokára újra felhangzott a kérdés:

— Kinek nem tiszta a lelkiismerete?

A rablógyilkos a zsebébe nyúlt, de véletlenül abba, amelybe az elrabolt ékszereket süllyesztette. Egy pillanatra összerezzent, de azután a másik zsebéből előkotort 70 fillért és kért egy átszállót.

A kalauz átadta a jegyet, amelyet a rablógyilkos az öregasszony pénztárcájába gyömöszölt.

Időnként felhangzott a kalauz kérdése: „Kinek nem tiszta a lelkiismerete?", de a rablógyilkosra már rá se nézett. Az már váltott jegyet...

(palásti)

Harc az íróasztalért

Pusztai Pál rajza

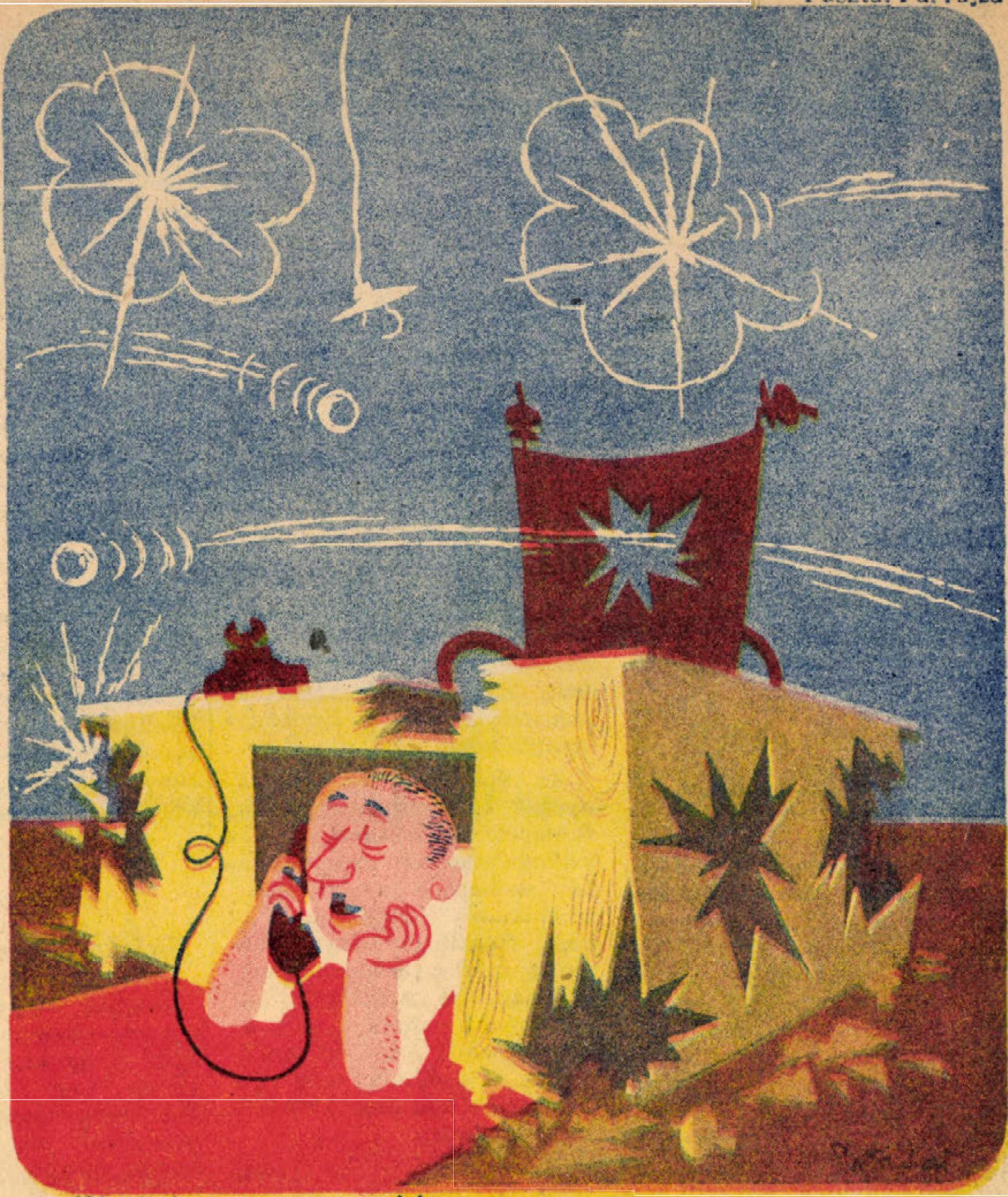

— Még tartom magam, anyukám...

Itt a zseb-presszó gép

Meghívás

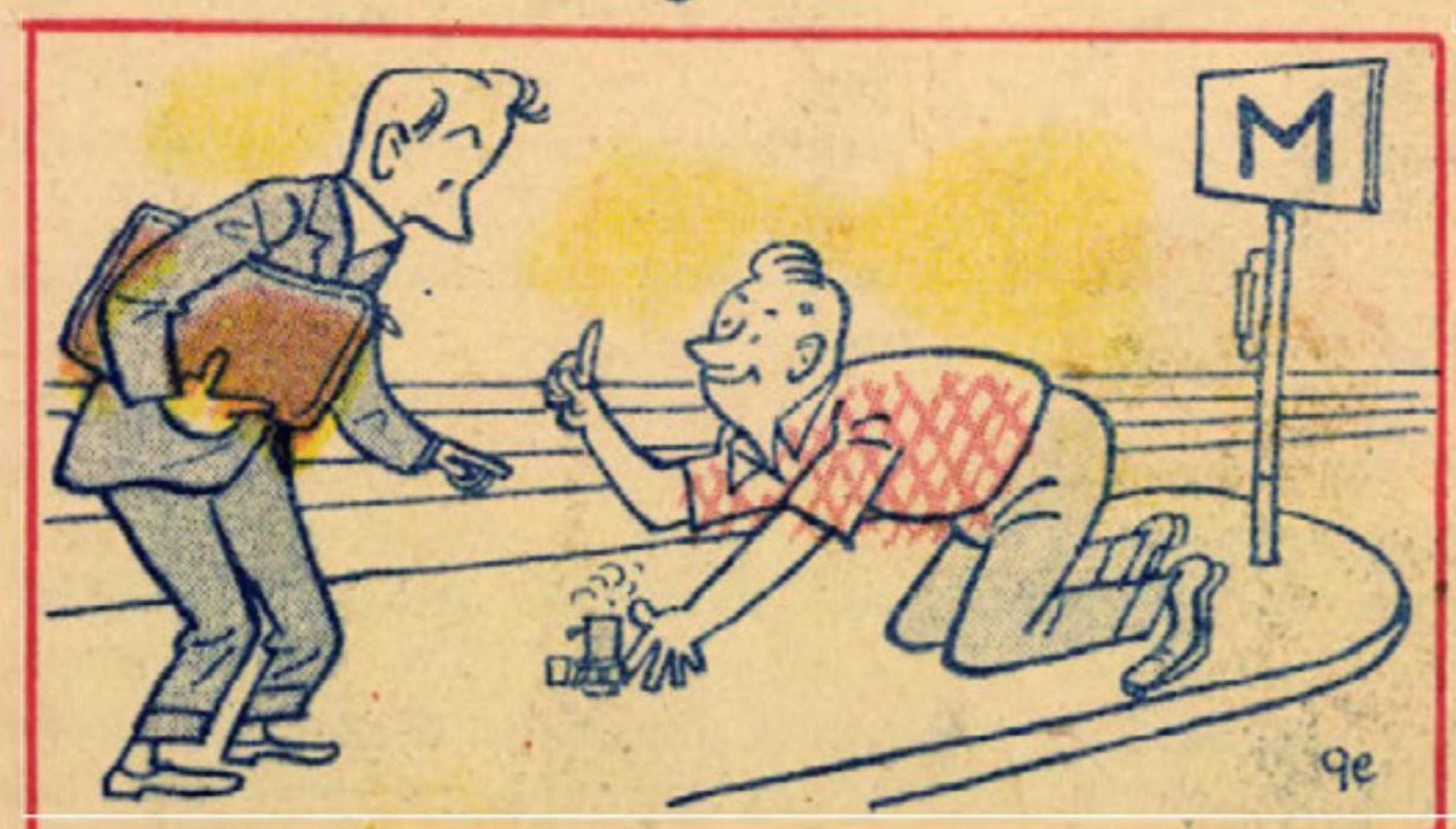

— Iszunk egy duplát, uram, amíg jön a villamosunk...

Váratlan vendég

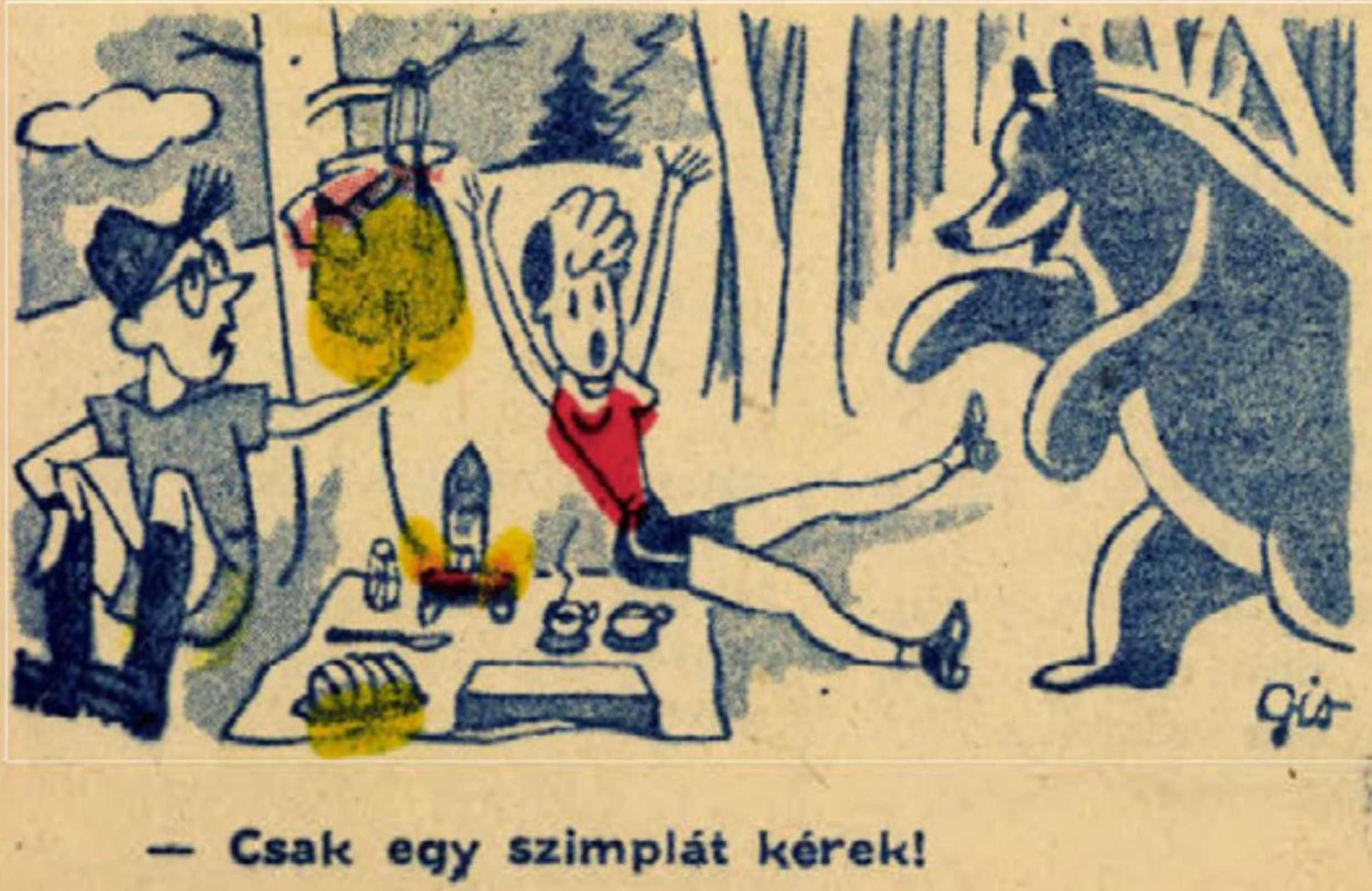

— Csak egy szimplát kérek!

Előzetes jelentés

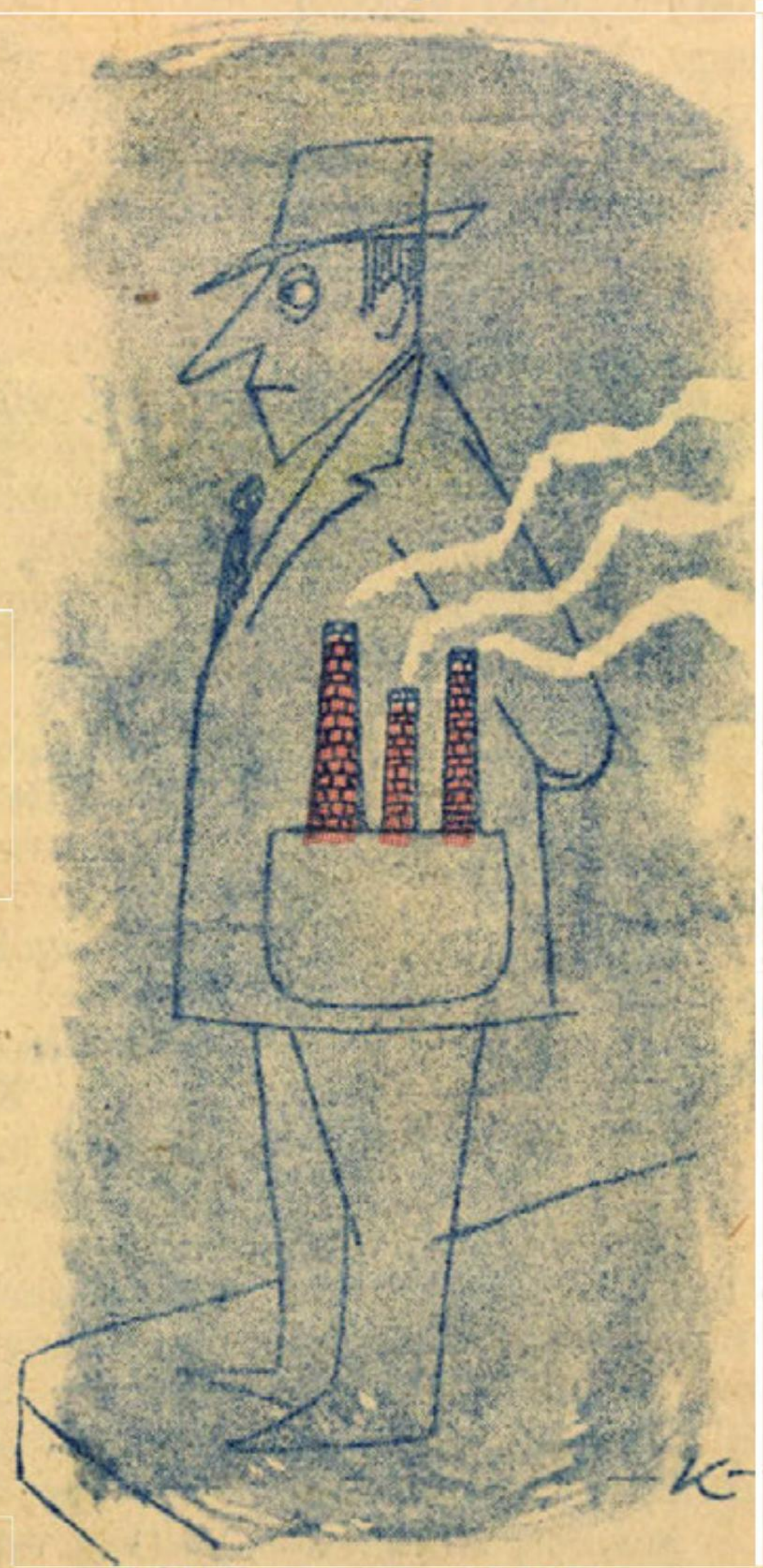

Itt a zseb-erőmű is

1957 nyarán...

Egy zacskó barack fekszik az asztalon, a rádió előtt. A bemondó sebesen darálja a híreket. Szemem az ágyon heverő újságokra téved: Az „Audrey" tornádó egy várost eltörölt Amerikában... Jugoszláviában egy földművesbe kétszer egymás után belecsapott a villám... Hőhullám és havazás európaszerte... Minden eddiginél nagyobb kitörés a Napon... A repülő- és hajórádiók elnémulnak...

A rádió most a következőket mondja: „A Nemzetközi Geofizikai Év közleménye valamennyi megfigyelőállomásnak: A különleges világintervallum tovább tart."

Megborzongok. Ennyi és semmi több? Node, mi az az intervallum? Lehet még tőle járni az utcán? Képzeletemben hatalmas ködfoltok örvénylenek, vakító csillagok gyulladnak, üstökösök csóválják a farkukat... Egy gáztömb kiválik és szédítő sebességgel megindul a Kissalétrom utca felé, ahol én lakom...

Sóhajtva nyúlok a zacskó után. Amíg a gázgömb ideér, legalább megeszem a barackot...

P. L. I.

Le a bürokráciával!

Egy bolt, a nem megfelelő helyen

Egy, csak egy üzlet előtt nem állnak meg sohasem az emberek a Kossuth Lajos utcában. Ez az üzlet azelőtt divatáruház volt és ma is a Belkereskedelmi Minisztérium üzlethálózatának egyik legszebb boltja lehetne. És mi van ott? Az Építésügyi Minisztérium Dokumentációs és Nyomtatványellátó Vállalata. Mégpedig — mint a bejáratnál olvasható, „Kiváló vállalata".

Nos, mi lesbe álltunk az üzlet előtt és megállapítottuk, hogy másfél órán át egyetlen érdeklődő, egyetlen vevő sem ment be az üzletbe. A gyönyörűen átépített kirakatok mellett sem állt meg senki. Miért is állt volna meg? Hiszen nincs azokban sok látnivaló. Az egyikben egy ház terve van, amelyen a pince, a raktár és a tornác rajza látható. Egy másik kirakatukban az Építőipari Technikum végzett hallgatóinak tablója díszeleg. Annyira nincs mit kitenni ennek a nyomtatványokat árusító boltnak sok kirakatába, hogy egyet átadtak az elsőemeleti fényképész szövetkezetnek.

És mindez a Kossuth Lajos utcában, ahol zsúfolva vannak az üzletek vevőkkel, ahol gyakran sorbaállnak, ahol alig lehet járni a járdán a kirakatokra kíváncsi járókelőktől.

Ebből a helyiségből közszükségleti cikkeket árusító nagy boltot lehetne csinálni és ha 3—4 kisméretű üzletet ebbe az egy helyiségbe egyesítenének, felszabadulna 3—4 bolt, amelyet szétoszthatnának néhánynak, a tízezernyi igénylő között.

Az építőipari nyomtatványokat és brosurákat pedig, Budapest egyik legnagyobb és legforgalmasabb üzletutcájából elvihetnék az építőipari technikum környékére, ahol nagy forgalmat bonyolítanának le, mert a tanulóknak sokkal nagyobb szükségük van építkezési brosurákra, mint az Astoria-szálló külföldi vendégeinek és azoknak, akik szép és divatos holmikat keresnek a Belvárosban.

(sti)

Most jutott eszükbe...

Három esztendeig pihent egy aktán a Vámfelügyelőség 6. számú hivatala, azután a következő levelet írta, egy azóta megszűnt vállalat jogutódjának: „A Cím 1954. szept. 25-én a 159.055—70. számú vámőrségi letéti számlára 10 forintot fizetett be a befizetés rendeltetésének megjelölése nélkül. A befizetés a Pénzintézeti Központtól átvett „egy csomag kőért" történt. A Vámfelügyelőség megkeresi Címet, szíveskedjenek megállapítani és 15 nap alatt közölni, hogy a befizetés melyik hivatal, milyen számú rendelete alapján történt, hogy a befizetés elszámolása iránt intézkedni lehessen."

10
TIZ FORINT

Valószínű — írja a címzett, az Országos Kultúrcikk Kiskereskedelmi Vállalat jogutódja —, hogy három év után még a jogelőd sem tudná megmondani, milyen paragrafus alapján fizették be 1954-ben a 10 forintot. Sőt valószínű, hogy három évvel ezelőtt sem tudták volna megmondani.

Kérték, fizették...

Eddig a 10 forint esete. Most már csak attól kell félni, hogy a Vámfelügyelőség valamelyik másik osztályán találnak, mondjuk egy 1870-ből származó befizetési lapot és elkezdik kutatni, hogy 87 évvel ezelőtt ki, milyen rendelet és paragrafus alapján fizetett be huszonhét krajcárt. — Mert ugyebár a befizetés elszámolása iránt, ha elkésve is, de intézkedni kell...

Idejében szólunk!

Most készül az új telefonkönyv, ezért idejében figyelmeztetjük a könyv szerkesztőit egy takarékossági lehetőségre.

A régi telefonkönyv 213. oldalán ugyanis sok helyet foglalnak el a budapesti mozik nevei, címei, telefonszámai.

Ajánlatos lenne ezeket a készülő új könyvből kihagyni, mert a telefonáló úgyis hiába tárcsázza a számot, a kagylót sohasem veszik fel.

Prózai vendéglőket!

Nemcsak vígjáték lehet zenés és prózai' hanem — vendéglátóipari vállalat is, magyarul: vendéglő. Ha kicsi, akkor kocsma, ha nagy, akkor étterem. De akár kicsi, akár nagy: zenés.

Nem tudom, észrevették-e ét-társaim, hogy Budapesten alig lehet prózai vacsorát enni? Örülünk annak a konjunktúrának, amely a tánc-, szalon- és cigányzenekarokra virradt, viszont van a vacsorázni kívánó polgárnak egy olyan lelki és idegállapota, amikor a virslit csak tormával szeretné elfogyasztani, nem pedig csárdással. És különösen ébren él ez a vágy a színházbajáró közönség jórészében, nem is szólva a művészvilágról. Az ember kijön az Operából, tele Wagner fennkölt dallamaival, majd beül az Opera (volt Wagner) vendéglőbe, ahol lohengrini élményeit egy cimbalmos cifrázásai tépik cafattá. A színész pedig, aki előadás után fáradtan beülne valahová éhségét csillapítani, kénytelen-kelletlen rock and rollt eszik a rostélyosa mellé. Budapesten alkonyat után nem lehet táplálkozni, vagy beszélgetni: mulatni muszáj! Amiben nemcsak az idegekre menő zenebona a rossz, valamint a zenés helyekre rendszerint jellemző hangos közönség, hanem a drágaság is, lévén a zenés vacsorák árai jóval magasabbak a prózaiakénál.

A vendéglők azért ragaszkodnak a zenéhez, mert zenével magasabb árakat, nagyobb italfogyasztást érnek el, röviden: termelékenyebbekké válnak. Megértjük a prémiumvadászszenvedélyt, viszont lenne egy másik szempont is: a közönség érdeke, a vendégé, aki estéjét nem becsípett mulatozók rikoltozó körében, nem bús tárogatószó és brácsabrummogás, avagy szaxofonrecsegés kíséretében kívánja eltölteni, hanem jó vacsorát enne szolid árakon, halk, finom légkörben. Prózát a vacsorázóknak!

(sz. d.)

Furcsa önköltségcsökkentés

Nagyon dícséretes, hogy a Postavezérigazgatóság is szemelőtt tartja az önköltségcsökkentés elvét. De amikor a Posta öncsökkent, jól meg kellene néznie, hogy ez a takarékosság milyen következménynyel jár. A szóbanforgó esetben például nagy kárt okoz az önköltségcsökkentés.

Miről is van szó? Arról, hogy 1957-ig a Posta nagy autókkal gyűjtötte össze egyes vállalatok csomagjait. Egy egy zöldszínű postaautó 10—15—20 vállalat csomagjait szedte össze. Ezt a csomaggyűjtést beszüntették és a postánál kimutatják, hogy ez ennyi és ennyi megtakarítást jelent. Ez igaz, de azt már nem állapítják meg, hogy ugyanakkor milyen nagy károkat okoz — ez a takarékosság. A 10—15—20 vállalat ugyanis most 10—15, vagy 20 teherautóval szállítja a csomagokat a postára. Tehát, amit egy autó végzett el, azt most sokkal több kocsi bonyolítja le. Könnyű kiszámítani, hogy ez a „takarékosság" milyen tékozlást jelent!

Vissza kell térni a régi gyűjtőrendszerhez, hiszen a posta és a csomagokat küldő sok vállalat egyformán a nép tulajdona és nem közömbös, hogy egy idő óta valami a régi költség sokszorosába kerül-e, vagy sem.

Mussolini-telep a Balaton mentén

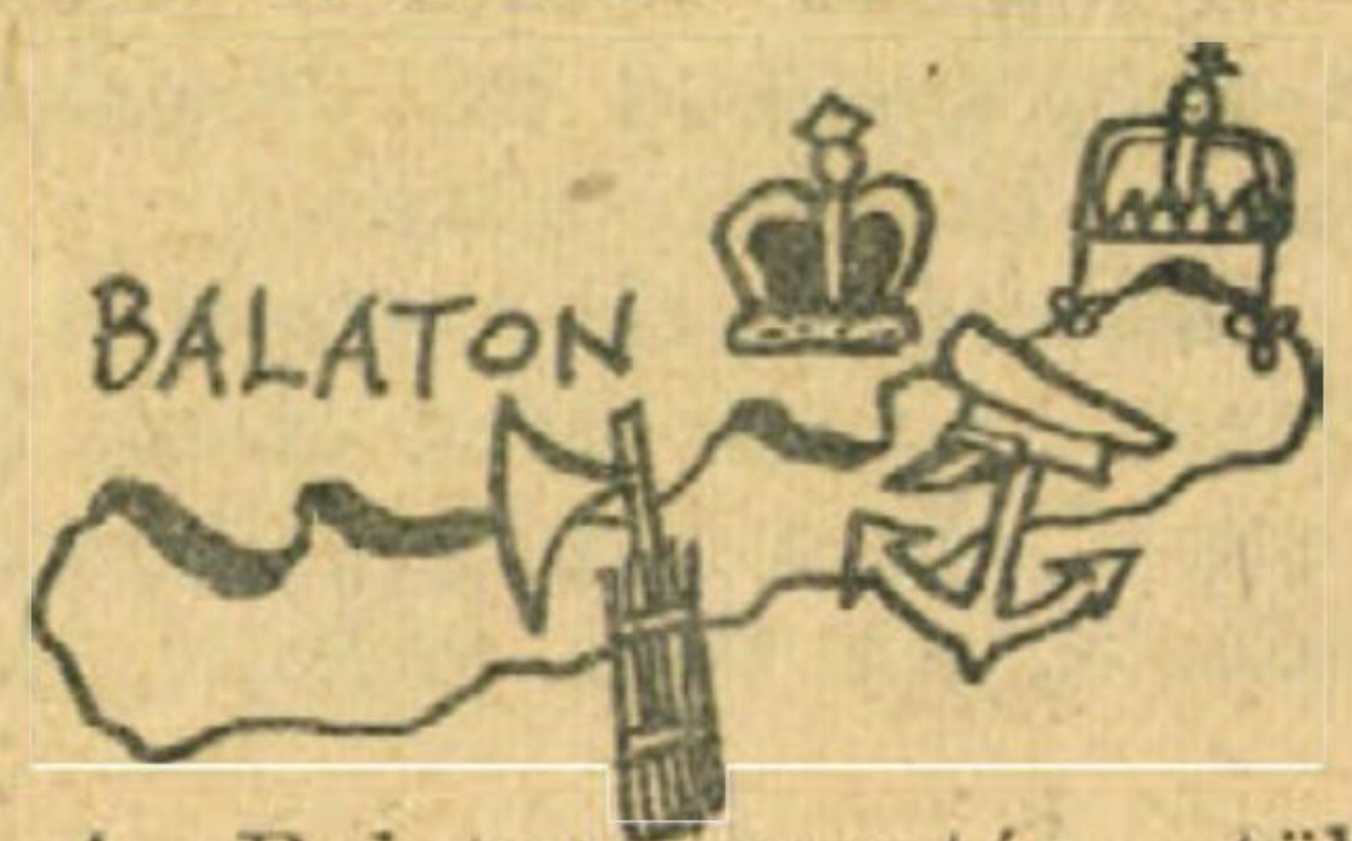

A Balaton mentén, több szálloda halljában, igen helyesen ki van függesztve a Balaton és környékének nagyméretű, részletes térképe. A térképpel azonban baj van, mert ilyen helységnevek is olvashatók rajta: *Mussolini-telep* (Boglár mellett), *Főhercegi kastély* (a tihanyi félszigeten), *Horthy Gyermeküdülő* (Szántód közelében), *Zsófia Gyermekszanatórium* (Almádi szomszédságában).

A térkép bal sarkában megtaláltuk a kiadó nevét. A „*Keresztény Főiskolai Hallgatók Centrum Fogyasztási Szövetkezete*", 1939-ben nyomatták ezt a térképet. Vajon az azóta eltelt 18 év alatt nem lehetett volna kicserélni a Balaton „divatjamúlt" térképét?

Apróhirdetés

Meleg otthonra lelnek a bogarak a ház udvarán heverő két köbméter sóderben és kőtörmelékben, amelyet hat évvel ezelőtt ismeretlen céllal szállítottak oda. Akinek szüksége van rá, elviheti. Leveleket „hanyag házkezelőség" jeligére a VIII. kerület Szigony u. 30-ba kérjük.

Élhetetlenek vagyunk

Ötkor érek haza, két lágytojást akarok hirtelen és esz a méreg: hetek óta alig pislákol a tűzhelyen a láng. Éppen kezdem hangosan sorolni, hogy kiket vessen föl a gáz, amikor csengetnek s rokonszenves fiatalember azt kérdi:

— Nem rossz véletlenül a gázrezsó?

Kitörő lelkesedéssel nyitok ajtót, soha jobbkor nem küldte a fogyasztók védangyala. Kicsi táskából fogót, csipeszt, árt és drótot szed elő, leszereli a leszerelnivalókat, fújja, szíjja, szurkálja és negyedóra múlva a gáz akkora lánggal ég, hogy ökröt lehetne sütni rajta. Melegen rázom a kezét és dicsérem a Gázművek gondosságát, ám azt mondja nagyszerényen, hogy nem onnan jött. Dolgozó ugyan valamiféle vállalatnál, de munkaidő után maszekalapon folytat közhasznú tevékenységet.

— Hja úgy... Sebaj, fő, hogy megcsinálta. Mivel tartozom?

— Amennyit tetszik — válaszol a lekötelező fiatalember és rövid lelkitusa után adok egy tízest, gondolván, annyit megér nekem.

Köszöni és megy. Egyenest a szemben levő ajtóhoz lép, csenget és felteszi a kérdést:

— Nem rossz véletlenül a gázrezsó?

Vagy húsz helyen csengetett, húsz örömrivalgás fogadta, volt, ahol vacsorára ott tartották és eladó lányukat akarták hozzáadni feleségül. Késő éjjel szabadult a lakók ölelő karjából s hozzávetőleg két darab százast fújt össze a mi kis házunkban.

Lám, a magunkfajta nép többségével az a baj, hogy élhetetlen. Ledolgozza a munkaidőt s azután várja a fizetésemelést, holott szaktudását munkaidő után maszekalapon értékesíthetné. Vagyont keresne, ha volna benne üzleti érzék és mellékest vállalna. Gondoljon csak kiki a saját szakmájára. Milyen kapós lenne például a matematika érdemes tanára, ha végigcsengetné a lakásokat és megkérdezné, hogy nincs-e véletlenül megcsinálnivaló másodfokú egyenlet a konyhán. Melyik családnál nincs? Csak napi tíz Pithagoras-tétel, húszasával megszámítva — hatezer froncsi pluszjövedelem. Mert hiszen szép a tanári fizetés, egyremásra építtetik a villákat a Balaton körül, de azért a hatezer az hatezer. A nyelvtanárok nagyvakációban énekegyüttesbe tömörülnének, a tenor az udvar közepén gitár mellett dalolná a német rendhagyó igéket, a másodtenor hozzá tercben a derdidaszt ragozná, amiközben a basszuskettő öblögető mélyzengéssel ismételné kvintben alá: „Wurde geworden sein... wurde geworden sein..." Tízesével hullanának a húszasok.

Csak a könnyű lehetőségek sorozata csábított tanterületre. Minden foglalkozási ágnak megvan a sánsza. Hányszor nem tud aludni az ember, mert fogalma sincs, hogy ágya milyen magasan fekszik a tenger színe fölött? Megváltás ilyenkor a szakember, aki jön, csenget, hozza a lejtmérezőt egy kis házi talajszintezés végett.

Jómagam is élhetetlen vagyok. Egy ilyen humoreszket csak százezer családnál kéne felolvasnom, huszasával számítva kétmillió forint. Ám ahogy a Ludast ismerem, kiutal érte háromszázat. Még abból is levonva a törvényes százalékot kereseti adó gyanánt.

(Kisjó.)

Sétáltatás

Réber László rajza

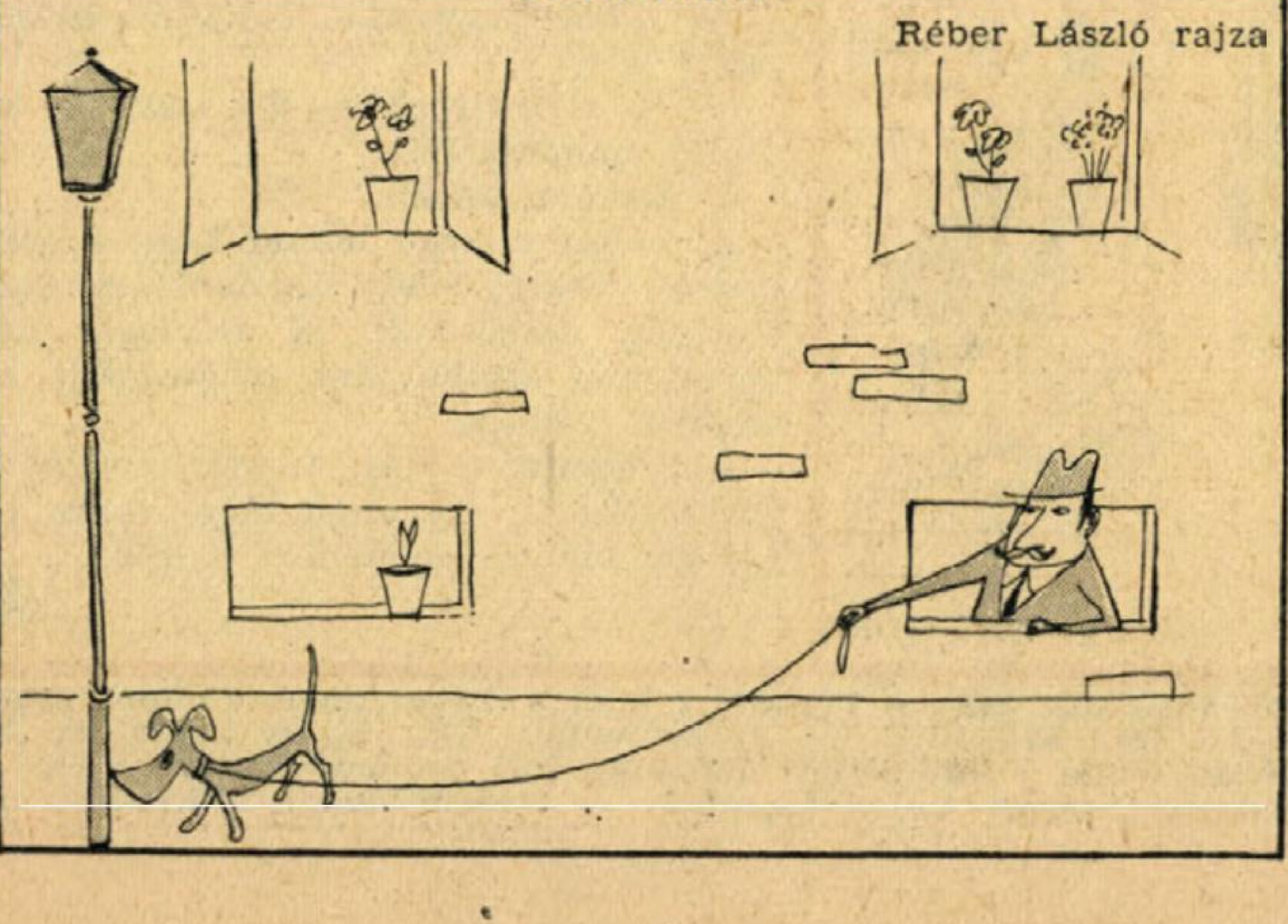

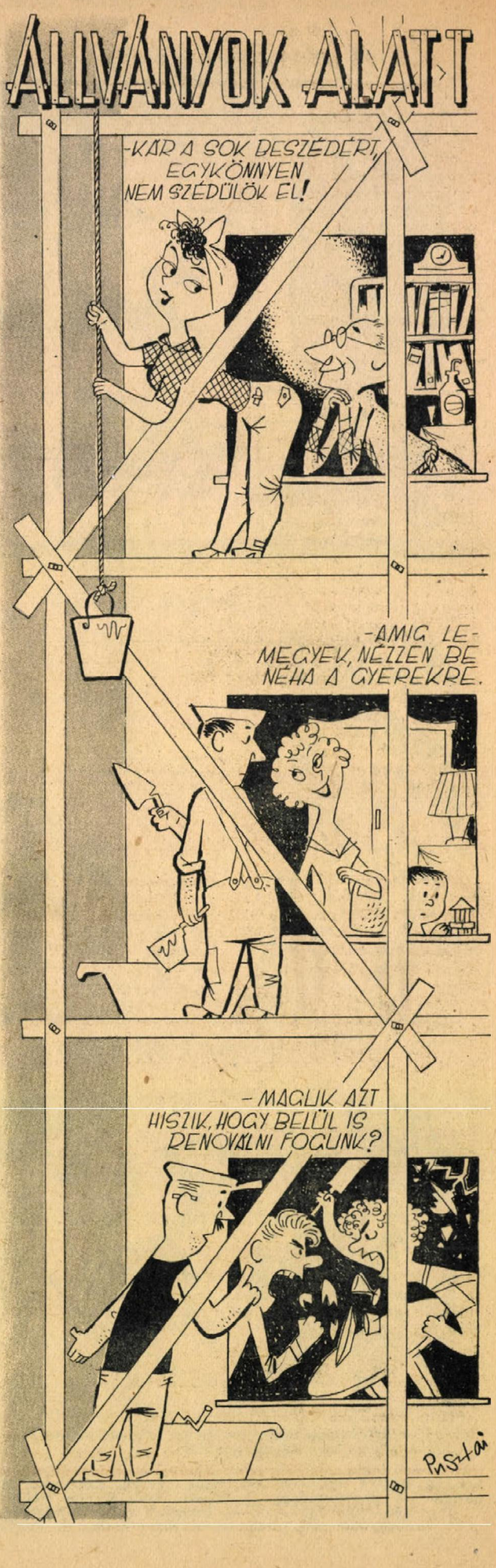
ÁLLVÁNYOK ALATT
-KÁR A SOK BESZÉDÉRT, EGYKÖNNYEN NEM SZÉDÜLÖK EL!
-AMIG LEMEGYEK, NÉZZEN BE NÉHA A GYEREKRE.
- MAGUK AZT HISZIK, HOGY BELÜL IS RENOVÁLNI FOGUNK?
Pusztai

Példázat az anyagbeszerzés nehézségeiről

Gerő Sándor rajza

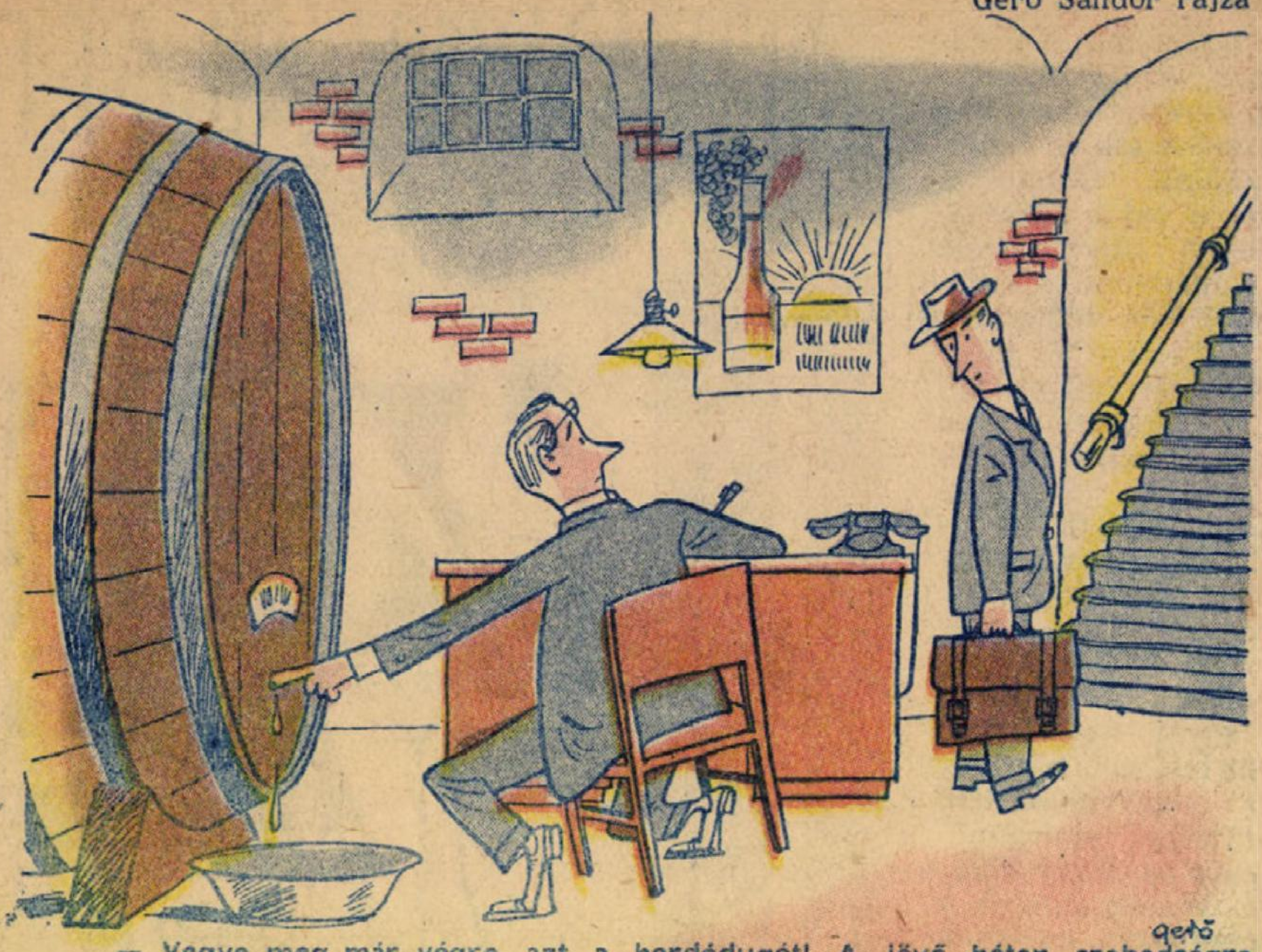

— Vegye meg már végre azt a hordódugót! A jövő héten szabadságra megyek!

Szuper vendéglő

Sándor Károly rajza

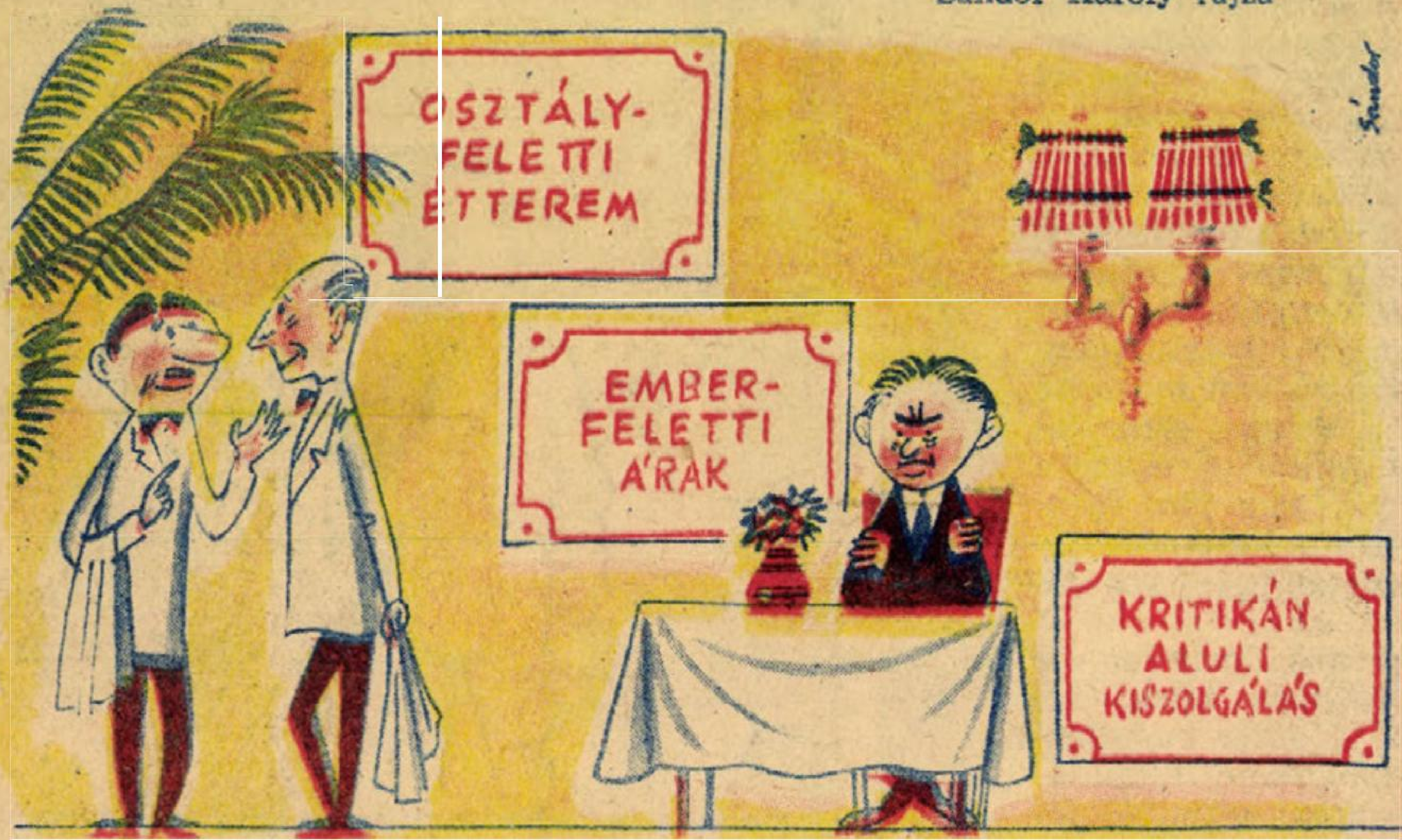

Az állatkertben

Szegő Gizi rajza

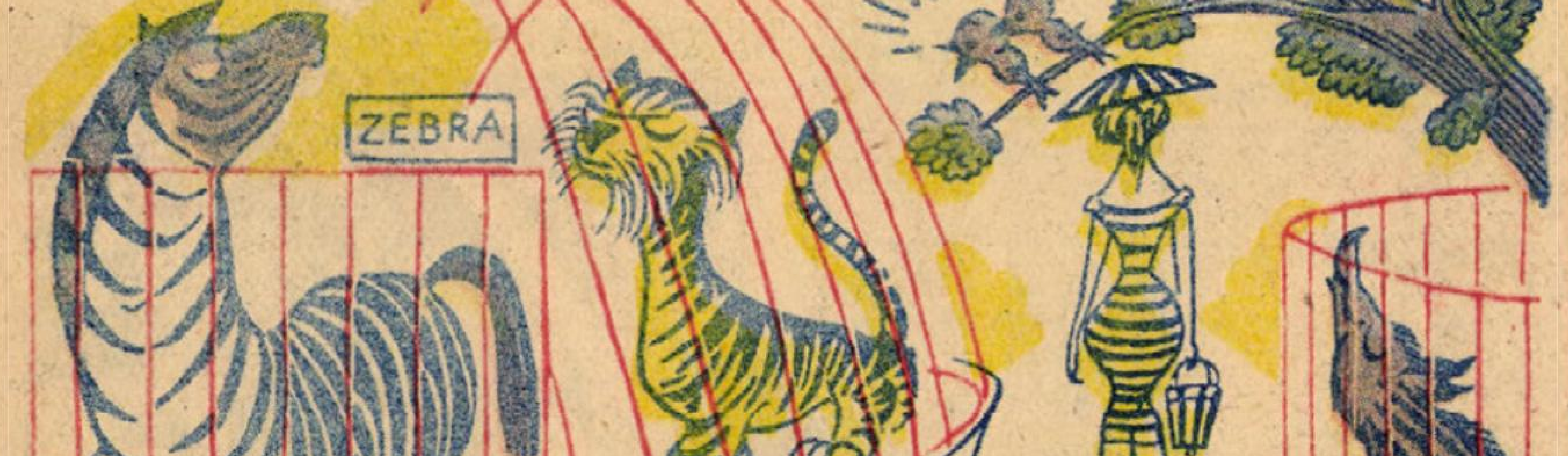

— Ezek hogy fenn hordják az orrukat mostanában ...
— Igen. Idén csíkos a divat!

Hajó-kirándulás a Fekete-tengeren

Az Állami Népi Együttes most érkezett haza nagysikerű szovjet-körútjáról. Nemcsak szórakoztattak a Szovjetunióban, hanem szórakoztak is, még pedig pompásan. A számukra összeállított nagyszerű műsorban többek között szerepelt egy fekete-tengeri hajókirándulás, amelyen az egész társulat résztvett *Csenki Imre* karnagy vezetésével.

Hajókázás közben sokat ugratták *Varga Imre* énekest, aki ellentétben a többiekkel, kalappal a fején sütkérezett a szikrázó napfényben. Egyszer csak általános derültség közepette egy szorgalmas tengeri szellő lekapta az énekes kalapját és a hullámokba sodorta. Korai volt a gúnykacaj! A hajó kapitánya észrevette az incidenst és parancsot adott, hogy forduljon vissza a hajó és keressék meg a kalapot. Így is történt. A kalap — csuromvizesen ugyan — öt perc múlva ismét *Varga Imre* fején volt.

— Most képzeld mi történt volna, ha te esel a vízbe — ugratta az egyik kolléga az énekest. — Téged még gyorsabban kiemeltek volna.

— Azt nem hiszem — válaszolta *Varga* — mert énekes van bőven a hajón, de kalap csak egyetlenegy...

Fontos ügy

Mozi. Zsúfolt nézőtér. A vásznon a kibontakozás boldog ígérete remeg. A jegyszedők már húzogatják a függönyt a kijárati ajtókon. Ebben a pillanatban a tömött sor közepéből feláll egy pár és botorkálva vergődik ki a sor-társak között.

— Pardon! Pardon! Pardon!

Egy hang méltatlankodva kérdezi:

— Mit rohannak ezek? Nem tudnak még két percig várni?

Mire egy másik hang szelíden megjegyzi:

— Biztosan mozijegyük van.

Okos mérleg

Két nő torpant meg az utcai mérleg előtt. Az egyik sovány, a másik molett. Egy harmadik nő kezeli a mérleget, se nem sovány, se nem kövér, nyilván nem is szokta magát méregetni. A sovány gyorsan átesik a műveleten.

— Negyvenkilenc! — hangzik az eredmény.

Izgatottan lépett fel a molett.

— Hatvannyolc és fél.

Az elítélt összeomlik. Kétségbeesetten néz a nőre.

— Jó a mérlege? — kapaszkodik az utolsó szalmaszálba.

— Dekára, kérem.

A molett remegő lábbal lelép a kínpadról. Tekintetében mérhetetlen szomorúság tükröződik. A mérleges nő, úgyis mint asszonytárs, megsajnálja és szelíden mondja:

— Megmérem újra. Tessék ideállni a jobbszélére... egy kicsit még jobbra... Így két kilóval kevesebbet mutat...

(S)

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850, előfizetési díj negyedévre 12.— Ft. Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 300.000.